

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Parker, Gilbert.; Aut. Overs. for Norge og Danmark af Jesper Ewald.

Titel | Title:

Eventyreren fra Nordlandet

Udgivet år og sted | Publication time and place: København ; Kristiania : Martin, 1918

Fysiske størrelse | Physical extent:

126 s.

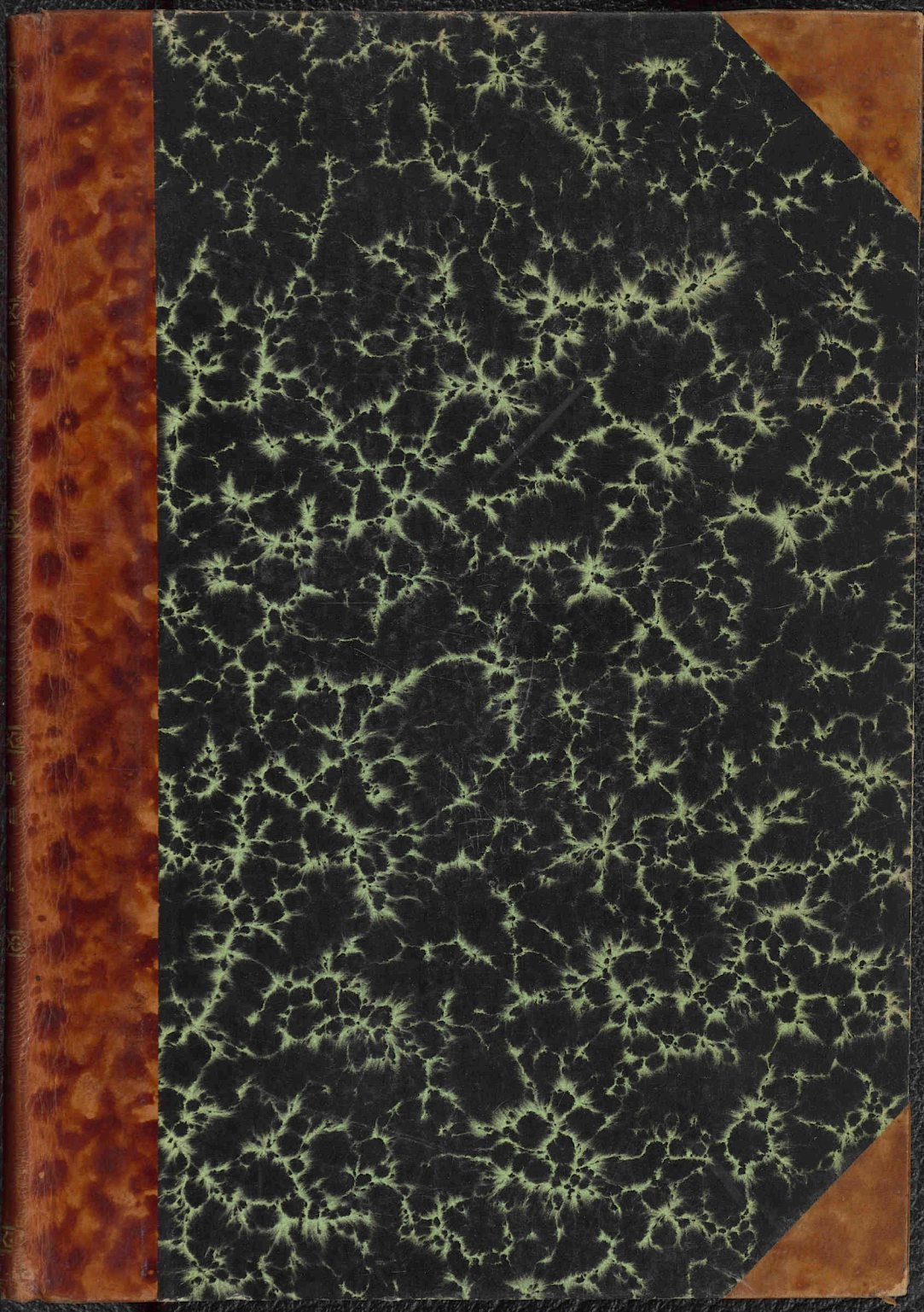
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 140

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 07074 5

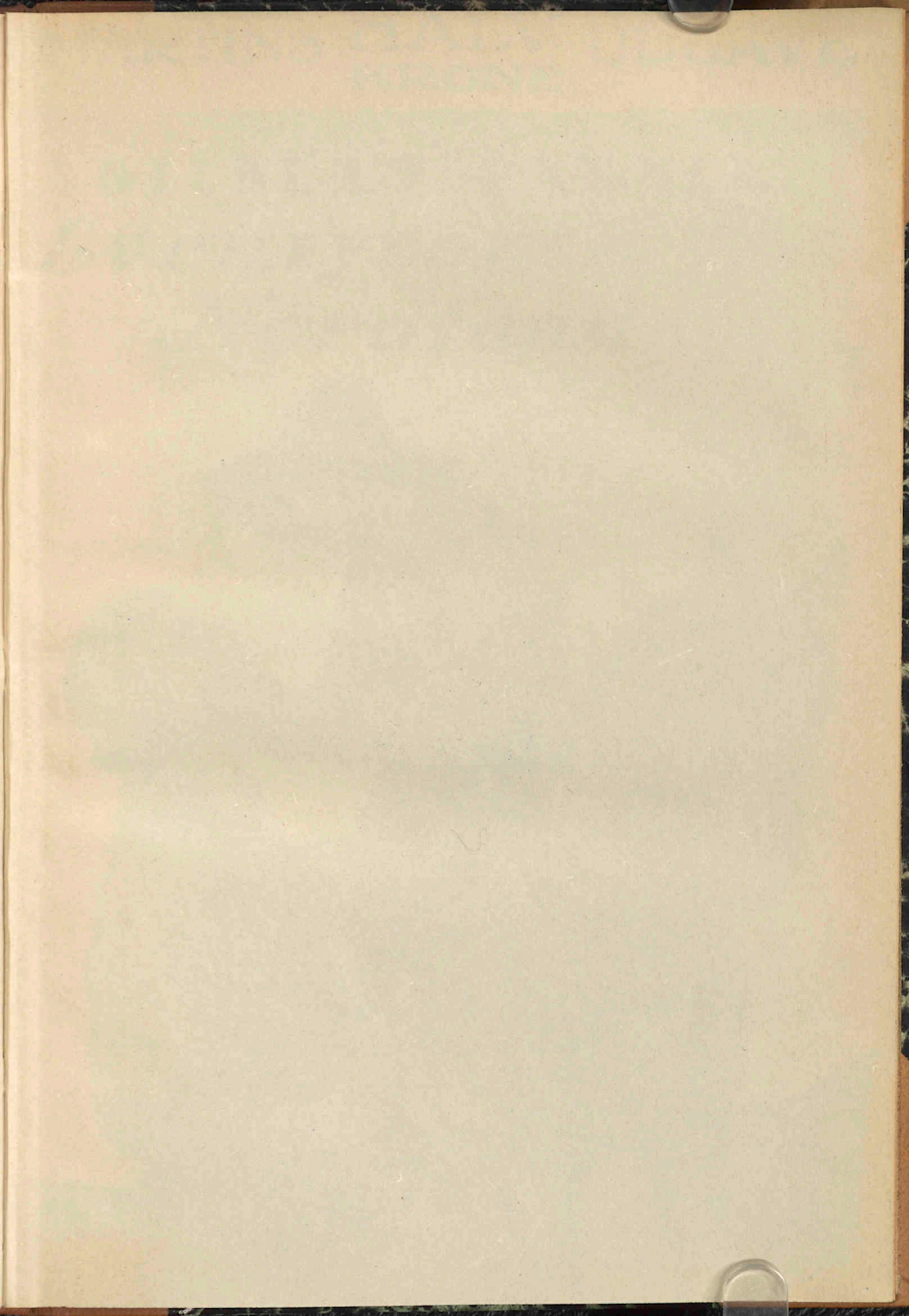
07074

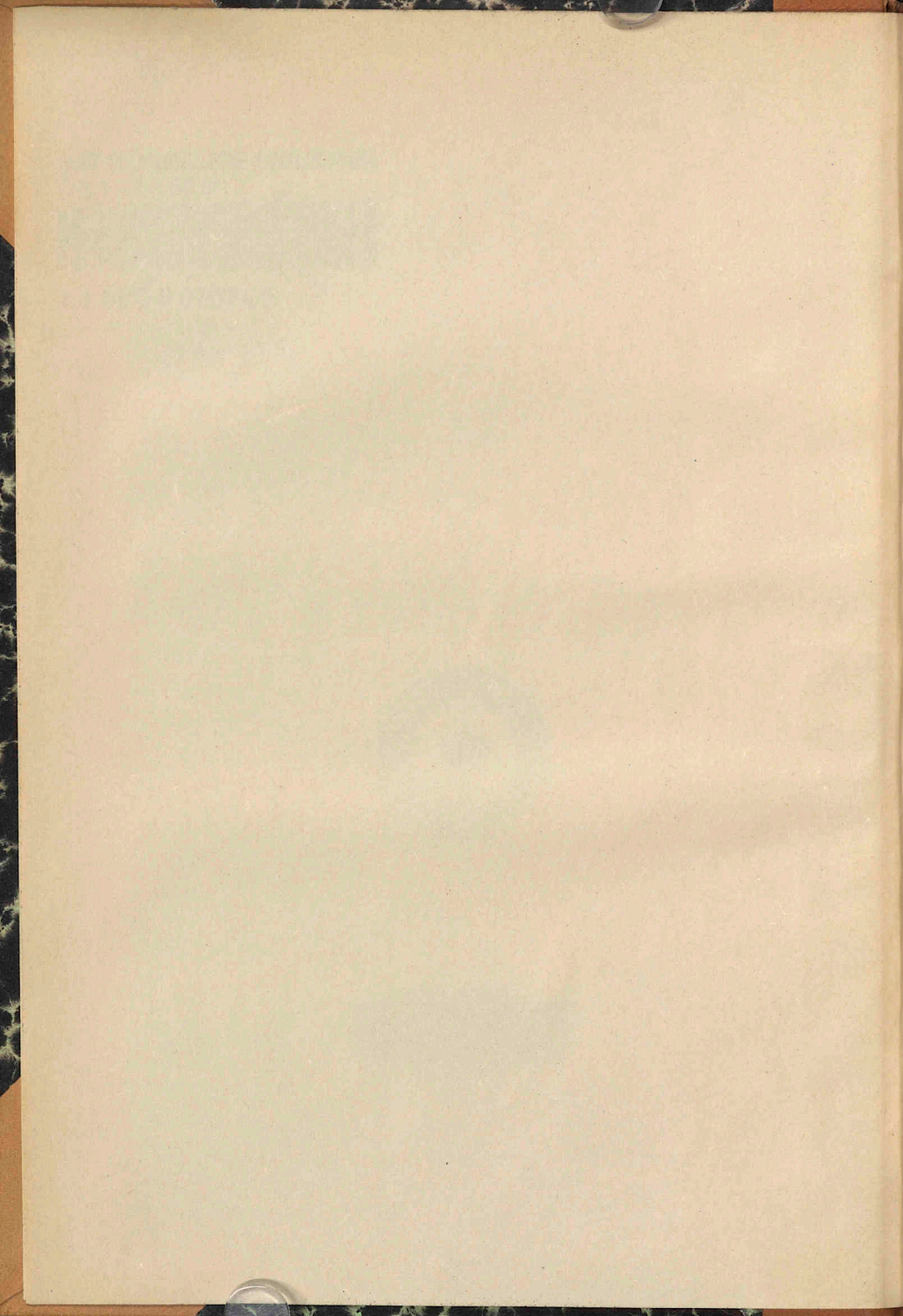

Det Kgl. Bibliotek

130024713149

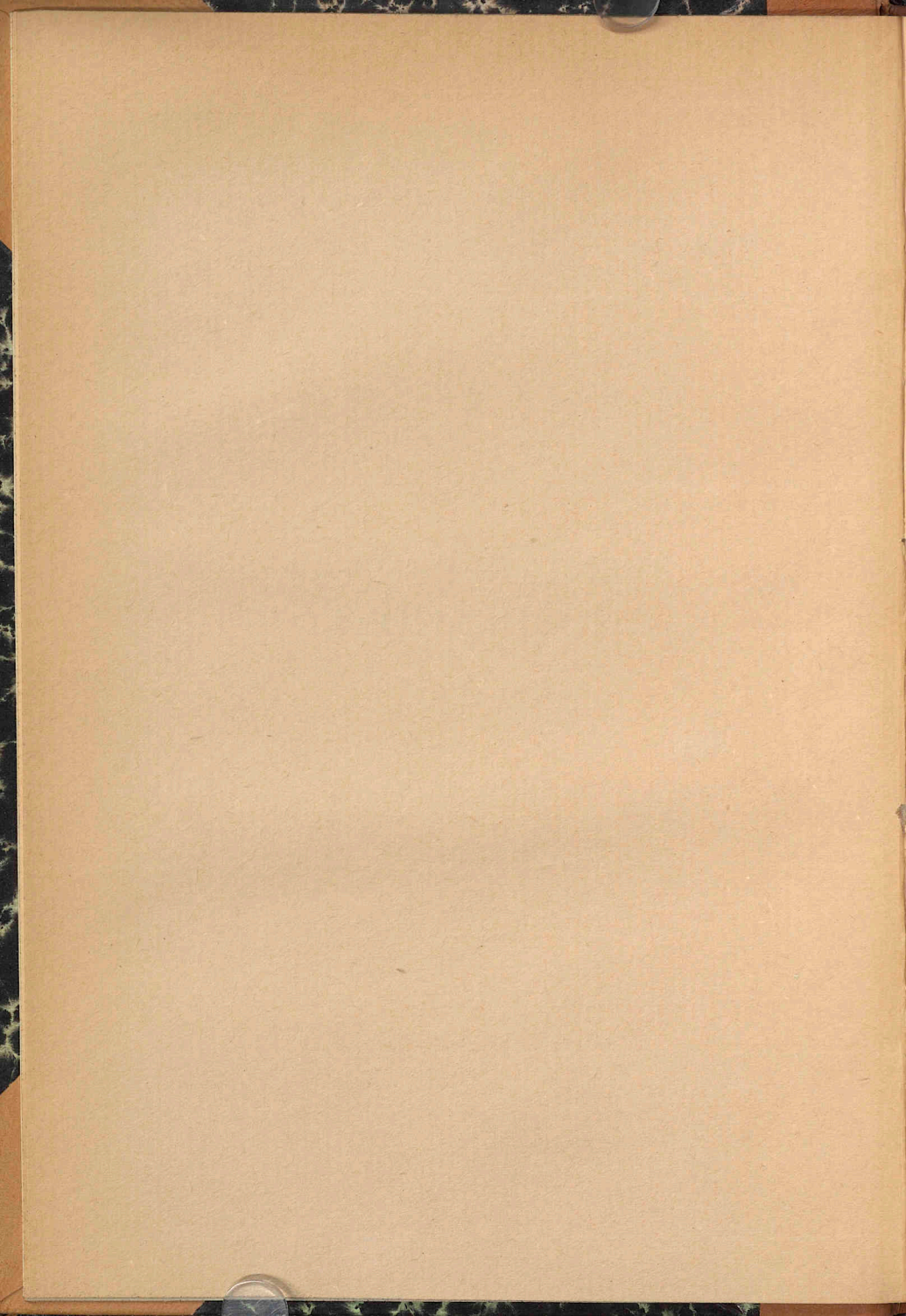
MARTINS HALV-UDGAVE
KRONE

GILBERT PARKER:
*Eventyreren fra
Nordlandet*

EVENTYREREN FRA
NORDLANDET

1918. 24084

GILBERT PARKER

EVENTYREREN FRA NORDLANDET

AUTORISERET OVERSÆTTELSE FOR NORGE OG DANMARK

AF

JESPER EWALD

M A R T I N S F O R L A G
K Ø B E N H A V N & K R I S T I A N I A
M C M X V I I I

OVER DE SPRINGENDE SANDBJERGE

„Hør, Handelsmand, lad os nu være her! Jeg har set Kvik-sand ved Kysten, og jeg har siddet i det til Livet engang med Re-bet to Gange om mig, da de hev mig op, men Kviksand paa en aaben Slette — næ, Handelsmand, næ! Det har jeg aldrig set.“

Det sagde Macavoy, Kæmpen, da der blev snakket om det i hans Paahør.

„Men det er nu alligevel sandt, og Stedet er ikke tre Kvartmil fra Fort Glory. Kompagniets* Folk snakker ikke om det — hvad skulde de gøre det for? Der kommer kun faa Rejsende ad den Kant, og Indianerne holder sig milefjernt fra Stedet. Kønne Pierre véd Besked om den Ting, næsten bedre end nogen anden. Han kan bekræfte, hvad jeg siger — ikke sandt, Pierre?“

Pierre, den halvblods Spiller og Eventyrer, tog ingen Notits af Spørgsmaalet og sad en Stund tavs, optaget af sin Cigaret, og i Pausen sagde Mowley, Pelsjægeren: „Pierre svigter dig, Handelsmand. Du har maaske ikke betalt ham for den sidste Løgn. Jeg byder over, sig god for mig — for mine Historier — saa er den fin!“

„Næ,“ tilføjede Macavoy bebrejdende. „Ti du stille, Mowley. Vi kan lyve allesammen, men kun overfor Kvindfolk og Kro-værter. Men, Pierre, var det en anden, der havde sagt *det* — naa, hold nu Mund, Mowley!“

Pierre så nu op paa de tre Mænd og rullede en frisk Cigaret imens, men han syntes at være langt borte i Tankerne. Da han så de tre Par Øjne rettede mod sig, fastholdt han et Nu grun-dende deres Blik; saa tændte han sin Cigaret og begyndte, halvt henslængt paa Bænken, at tale, som om det var Ilden, han hen-vendte sine Ord til.

* Hudson Bay Kompagniet

„Det var ved Guidon Hill, paa Kompagniets Station dør. Det var i Høsten, hvor man føler, at intet er saa godt som at leve, og Luften er at drikke som Vin. Det lyder, som om jeg var en Kvinde eller en Præst, synes I? *Mais* nej. Det er sært med Aarstiderne. Om Foraaret er jeg doven og trist, om Høsten er jeg munter — oplagt til at udrette store Ting. Dette var i Høsten. Jeg følte, at jeg maatte røre mig. Men til hvad? Det var Spørgsmaalet. Kortspil, naturligvis. Men det duer kun for en Tid, ikke paa enhver Tid af Aaret. Saa var jeg som en bunden Vildhund. Jeg havde en god Hest — Tophet, kulsort, lutter grove Knogler og Sener og en Flugt som en Ren. Dens Ben gik som Stempelstænger. Men, som sagt, jeg vidste ikke, hvor jeg skulde tage hen, hvad jeg skulde foretage mig. Saa vi plejede at drive om ved Stationen — Dagen lang stirre ud over de øde Sletter, der stønnede efter Rejsende, som en ung Brud, der første Gang venter sin Husbond.“

Macavoy betragtede henrykt Pierre. Hans Sjæl var følsom, hans Hjerte blødt overfor Kvinder — saa blødt, at han aldrig havde haft noget paa sin Samvittighed, skønt han havde kysset muntre Smil af mange Læber. Men det var indtagende Svagthed hos en stærk Mand. „Næ, Pierre,“ sagde han indsmigrende, „hold inde med det, rolig, rolig. Mit Hjerte slaar som en Forhammer ved Tanken om det; aa ja, aa ja, Pierre!“

„Ja, saadan følte jeg det — Luften var lutter Sol og sødt ægende. Om Aftenen sidde og fortælle Historier og saadan noget og maaske en Smule Whisky, lidt Kiggen Stjerner, en halv Times Arbejde med Kvæget — det samme om og om igen. Naturligvis var Bestyreren, Hiltons Kone der — smuk, altid smuk at se, men døvstum. Vi var gode Venner, Ida og jeg. Jeg havde min Del i det, da hun blev gift. Ja, jeg kendte hende, da hun var en lille Pige. Vi kunde snakke sammen ved Tegn. Hun var en god Kvinde; hun havde aldrig drømt om noget ondt. Hun var ogsaa hurtigt som et Lyn til at se paa Folk og forstaa uden Ord. Et Ansigt var en aaben Bog for hende.“

„*Eh bien*. En Eftermiddag stod vi alle tre udenfor Stationen, da vi så nogen komme ridende over Lange Pas. Det var godt at se. Jeg kan ikke rigtigt forklare det, men Hest og Rytter tegnede sig saa skarpt mod Himlen, at det så meget stort og besynderligt ud, der var noget i Luften, der forstørrede. Rytteren standsede et Øjeblik øverst i Passet og så ud som en Budbringer fra det sælsomme Land yderst mod Nord — Sagnlandet. Men naturligvis

var det kun en Rejsende som vi andre, for en halv Time efter var hun naaet ned til os.

„Ja, det var en ung Pige i Mandfolketøj. Hun søgte ikke at skjule det; hun havde klædt sig saadan paa for Bekvemheds Skyld. Hun kunde faa en Mands Hjerter til at stikke ham i Halsen — hvis han var som Macavoy eller den fromme Mowley her.“

Der var en Antydning af Ironi i Pierres sidste Ord, for han vidste, at Pelsjægeren havde et ejendommeligt Kendskab til Biblen, naar en Missionær kom den Vej, og et ilde Rygte hos Kvinder, der stod godt dertil. Mowley smilte surt, men Macavoy lo frimodigt og smaskede velllystigt paa Pibespidsen.

„Næ, Pierre — lad mig have mine smaa Svagheder i Fred!“ protesterede han.

Pierre svingede om paa Bænken, saa han hvilede paa den anden Albue, rullede sig en Cigaret og fortsatte:

„Hun var kommet langvejs fra og var dødtræt, saa stivlemmet, at hun daarligt kunde komme af Hesten, og Hesten var ogsaa segnefærdig. Men hun var alligevel skøn nok i sit Mandfolketøj og sin lille, spidse Hue og med Revolver i Bæltet. Hun var ikke stor af Skikkelse — kun en lille, spæd Kvist — men hun stod paa sine Ben som en Mand, og hendes Haand var blød som Silke og haard som Jern, naar hun styrede sin Hest. Der var et jaget Udtryk i hendes Øjne, og hun aandede haardt gennem Næsen som et forfulgt Dyr. Pludselig, da hun saa Hiltons Kone, lød der et Skrig fra hende, og hun rakte Hænderne frem. Hvad kunde slige Kvinder vel gøre? De var af samme Art, de to. De faldt i hinandens Arme. Saa havde vi Mænd kun at vente. Alle Kvinder er ens, og Hiltons Kone var som de andre. Først maatte hun havde det at vide, bagefter kunde vi faa Besked. Vi maatte vente en Time. Saa vinkede Hiltons Kone ad os. Vi gik indenfor. Den unge Pige sov. Der var noget i Berøringen af Hiltons Kones Haand, der var som Søvnens selv — som Musik. Det var hendes Stemme — den Haands Berøring. Hun kunde ikke tale med sin Tunge, men hendes Hænder og Ansigt var Ord og Musik. *Bien*, der laa den unge Pige og sov, vasket ren for Støv og Pletter, og den skønne Haand laa slapt paa hendes Bryst, saa stille, saa stille. *Enfin*, nu kommer selve Historien, for det kan være det samme, hvordan hun laa der og sov, men det var godt at se, da vi havde faaet Historien at høre.“

Pelsjægeren lo indvendig ved at høre Pierre snakke saa romantisk. En Kvindes Haand — det var Drengelig, ikke Leg for

en Eventyrer, thi Pelsjægerens eneste Tro var den, at Kvinder ligesom Dyr var Jægerens Bytte. Pierre opdagede hans Tanker, men han var hævet over smaalig Harme. Han sagde blot: „Hvis man er klog paa at se bag Ansigter, kan man kende en Mands dumme Latter eller en god Kvindes Haand, og det er meget. Hiltons Kone fortalte os det hele. Hun havde redet to Hundrede Kvartmil fra Sydvest og skulde til Fort Micah, tres Kvartmil længere Nord paa. Hvorfor? Hun havde elsket en Mand mod sin Families Ønske. Der var kommet Strid af det, og Garrison — det hed hendes Kæreste — var den sidste af sin Slægt. Der var Uroligheder paa en af Kompagniets Stationer, og Garrison skød en Halvblods. Man sagde, han havde handlet ret i at skyde ham, for heroppe maa man værne godt om en Kvindes Navn. Desuden skød den Halvblods først. Naa, Garrison kom for Retten og maatte gaa et Aar i Fængsel. Naar den Tid var omme, vilde han være fri igen. Den unge Pige, Janie, vidste, naar den Dag var. Hun havde faaet Bud. Hun gjorde alt rede. Hun vidste, hendes Brødre holdt Vagt, — hendes tre Brødre og to andre Mænd, der havde prøvet at vinde hendes Kærlighed. Hun vidste ogsaa, at de fem vilde føre Fejden videre mod den ene Mand. Saa en Nat tog hun den bedste Hest paa Ranchen og red af Sted mod Fort Micah. *Alors*, véd I, hvordan hun kom til Guidon Hill efter to Dages haardt Ridt — nok til at slaa en Mand ihjel, og saa havde hun endda over halvtreds igen. Hun var vis paa, at Brødrene var paa Sporet efter hende. Men hun var tilfreds, blot hun kunde naa til Fort Micah og blive gift med Garrison inden de kom.

„Der var dengang kun to brugelige Heste paa Hiltons Station, alle de andre var borte eller duede ikke til en haard Rejse. Der var min Tophet og en kastanjebrun. Der var kun ét at gøre — Pigebarnet maatte derhen. *Allons*, hvad nytter det? Hvad er Livet uden alt dette? Pigen elsker Manden, hun maa have ham paa Trods af alt. Der var kun Hilton og hans Kone og mig paa Stationen, og Hilton var halt efter et Fald og gik med den ene Arm i Bind. Hvis Brødrene fulgte efter, ja, saa kunde Hilton ikke blande sig i det, han var i Kompagniets Tjeneste, men jeg, ja, som jeg sagde før, jeg hungrede efter Eventyr, mit Blod brændte efter et eller andet. Det stak mig lige til Tæerne, Hjertet hamrede mig i min Hals. Alle Sener i mine Ben havde strakt sig, som om jeg allerede sad i Sadlen.

Hun sov i tre Timer. Jeg fik de to Heste sadlede. Hvem kunde vide, om hun ikke fik Brug for Hjælp? Jeg havde intet at

gøre, jeg kendte den nærmeste Vej til Fort Micah, hver Tomme af Vejen — og det er godt at være forberedt paa alt. Jeg fortalte Hiltons Kone, hvad jeg havde gjort. Hun blev glad. Hun gjorde Tegn til mig, at jeg var hendes Broder og begyndte saa at pakke en Vadsæk til os. Hun havde ordnet, hvordan det hele skulde være — hvad er det, de kalder mig? — en Bondefanger og alligevel kan en Kvinde stole paa ham, *comme ça!*“

„Aa ja, aa ja, Pierre; men hun vidste, at din Mund og din Tunge aldrig har gjort en Kvinde Fortræd. Nej, aldrig en eneste. Aa, sød, sød, det var hun — hun havde Hjerte, Hiltons Kone, det havde hun.“

Pierre bragte Macavoy til Tavshed med en Haandbevægelse. „Tre Timer efter vaagnede den unge Pige med et Sæt. Hun tog sig til Hjertet. „Aa,“ sagde hun, stadig stirrende paa os, „jeg troede, de var kommet!“ Lidt efter gik hun og Miltons Kone ind i en anden Stue. Med ét hørtes Heste udenfor, saa en Banken paa Døren og fire Mænd kom ind. Det var dem, der jagede den unge Pige.

„Det var svært straks at vide, hvad man skulde gøre, men jeg forstod snart, at det bedste vilde være at optræde for de andre og se at faa Mændene ind i Huset. Saa jeg hviskede til Hilton og lod saa, som om jeg var en stor Mand i Selskabets Tjeneste. Jeg befalede Hilton at sørge for Hestene og gav ikke Mændene Tid til at snakke, men fik den gamle Whisky frem, alt imens jeg spurgte mig selv, hvad der mon var at gøre. Ikke en Lyd hørtes fra den anden Stue, skønt jeg syntes, jeg én Gang hørte en Dør gaa. Hilton spillede sin Rolle godt og lod sig ikke mærke med noget, da jeg kommanderede med ham og bekræftede Ord for Ord, hvad jeg sagde, da jeg benægtede, at der var kommet nogen Pige dertil, og lo, da de fortalte, hvorfor de forfulgte hende. Mere end en af dem vilde ikke tro det i Begyndelsen, men pyt, hvad var vel det, jeg hele mit Liv har gjort, værd, naar jeg lod saadanne Mænd tvivle paa mig? Saa det endte med, at jeg fik dem alle ført ind i Huset. En Ting var galt — alle Hestene var friske, hviskede Hilton til mig. De havde kun redet nogle faa Kvartmil, de havde stjaalet eller købt dem paa den første Ranch Vest for Stationen. Jeg kunde ikke blive klog paa, hvad der var at gøre. Men det var klart, at jeg maatte holde dem i Ro, indtil jeg fik noget mere at gaa efter.

„De drak Whisky allesammen, da Hiltons Kone kom ind i Stuen. Hendes Ansigt var, *mon Dieu!*, saa uskyldigt, saa barn-

ligt. Hun stirrede paa Mændene, og jeg fortalte dem, at hun var døvstum, og jeg fortalte hende, hvad de var kommet for. *Voila*, det var pragtfuldt — det bedste, man kunde se. Hun rystede saa uskyldigt paa Hovedet og fortalte dem saa som et Barn, at det var grimt af dem at jage en ung Pige. Jeg kunde have kysset hendes Fødder. Torden! som hun narrede dem! Hun spurgte, om de ikke vilde undersøge Huset? Hun sagde dem det altsammen gennem mig ved Fingersprog og Tegn og jeg lod det straks gaa videre. Men hun fortalte mig ogsaa noget andet — at den unge Pige var smuttet ud, da den sidste kom ind, var sprunget paa den kastanjebrune og vilde vente paa mig ved Jernkilden, et Tusind Skridt borte. Der var den Risiko, at nogen af dem kendte Fingersproget, saa hun fortalte mig det i Tegn ind imellem de andre Sætninger.

„Godt! Der manglede nu kun ét — jeg maatte slippe bort. Saa jeg sagde leende til en af dem: „Kom, lad os tage os af Hestene, mens de andre undersøger Huset med Hilton.“ Saa vi gik udenfor, hvor Hestene stod bundne, og trak dem hen i Løsgangen.

„Selvfølgelig er I klare over, hvordan jeg gjorde det. Jeg presede ham en Haand for Munden, satte ham en Pistol for Panden og kneblede og bandt ham. Saa fik jeg fat i min Tophet og saa af Sted til Kilden. Pigebarnet ventede. Vi vekslede et Par Ord. Jeg trykkede hendes Haand, gav hende en Pistol til, og saa satte jeg af Sted i det skønne Maaneskær. Vi var naaet en Kvartmil frem, da jeg hørte et svagt Hyl langt bagude. De havde opdaget mit Spil. Nu gjaldt det blot om at ride til og maaske slaas. Men det var ikke godt at slaas, for saa blev jeg maaske dræbt og Pigebarnet alligevel fanget. Vi red videre — hvilket Ridt! Hestene jog af Sted over Prærien Side om Side, som gjaldt det at fare gennem Helvede. Jeg vidste, de var efter os, skønt jeg kun saå dem én Gang, øverst i et Pas omtrent tre Kvartmil bagude. Time efter Time gik det saadan med ti Minutters Hvile nu og da ved en Kilde eller for at strække Benene! Vi talte knap nok med hinanden, men, du Kærlighedens Gud! Mit Hjerte var hedt overfor dette Pigebarn, der havde redet halvandet Hundrede Kvartmil paa fireogtyve Timer. Lige før Daggry, da jeg begyndte at tro, vi let kunde vinde Løbet, hvis hun blot holdt ud, hvis det ikke dræbte hende, fik den Kastanjebrune Hoven i en Spalte i Prærien og Hest og Pigebarn rullede om paa Jorden sammen. Hun kunde daarligt røre sig, saa svag var hun, og hendes Ansigt var som

Døden. Jeg satte en Pistol for Hovedet af den Kastanjebrune og gjorde det af med den. Pigebarnet bøjede sig og kyssede det stakkels Dyr paa Halsen, men ikke et Ord sagde hun. Idet jeg hjalp hende op paa Tophet, kyssede jeg hendes Trøjeærme. Du Himlens Moder! hvor kunde jeg andet? Hun var saa Satans tapper!

„Dagningen brød netop graa og taaget frem over Prærien ved de Springende Sandbjerge. De laa rolige og lysende paa den grønbrune Slette, men jeg vidste, der var en Kværn under dem, der kunde sætte disse Sandbølger i Bevægelse og sende en Hær hjem til Frelseren. Hvem véd, hvad det er? En Flodbølge under Overfladen, et Strømløb — hvad? Intet Menneske véd det. Men de Sandbjerge er Havuhyrer paa Landjorden. Hver Morgen ved Solopgang begynder de at svulme og rulle, og hvem saa nogensinde et mærkeligere Syn? *Bien*, jeg saå mig tilbage. Dér kom de fire Røvere ind paa os, henved tre Kvartmil bagude. Hvad var der at gøre? Pigebarnet og jeg selv var for meget for min halvdøde Hest. Saa fik jeg en lys Idé. Jeg maatte over de Springende Sandbjerge og komme over dem inden Solopgang. Det var én Chance mod Døden.

„Da vi naaede Sandgrænsen, var de næsten en Kvartmil bagude. Jeg var elendig over det hele, da min arme Tophet traadte ud i Sylten. Gudfader! som jeg holdt Øje med Dagningen! Langsomt, langsomt slæbte vi os over det fløjlsbløde Støv. Som vi naaede den anden Side, kunde jeg mærke, at det begyndte at røre paa sig. Solen viste sig som et Øjenlaag i Højde med Prærien. Jeg saå mig tilbage. Alle fire Ryttere var ude i Sandet, sprængende ind paa os. Da vi rørte den brungrønne Prærie paa den anden Side, rullede Sandet bag os. Pigebarnet havde ikke set sig tilbage. Hun var som alt for blændet. Jeg sprang af Hesten og sagde hende, at nu maatte hun ride alene videre til Fortet, at Tophet ikke kunde bære os begge, at der ingen Fare var for mig. Hun saå paa mig, saa dybt — ah, jeg kan ikke beskrive det! — saa bøjede hun sig og kyssede mig mellem Øjnene. Jeg har aldrig glemt det. Jeg gav Tophet et Slag, og hun forsvandt til sin Lykke, thi inden Aften havde hun naaet Fortet og sin Kærestes Arme.

„Men jeg stod og saå tilbage mod de Springende Sandbjerge. Var der nogensinde et Syn som dette — disse Bjerge, der svandt som smeltet Metal, rosa og gyldenplettet af Solopgangen og de tre Ryttere, der kæmpede mod det, der ikke kan bekæmpes? Hvad

kunde jeg gøre? De havde fanget Pigebarnet og lagt hendes Liv øde, havde ikke jeg ført dem over, og de havde dræbt mig, hvis de havde kunnet. Kun én skreg op og kun én Gang med et langt Skrig. Men derefter kæmpede de tavse videre, indtil de var forsvundet der, hvor ingen Mand kunde se dem, hvor ingen skriger, saa vi kan høre det. Det sidste jeg så, var en Haand, der rakes op af Sandet.“

Der fulgte en lang, trykkende Pause. Handelsmanden sad og stirrede paa Pierre med ydmyge Hundeøjne. Omsider sagde Macavoy: „Hun kyssede dig, Pierre, aa ja, det gjorde hun! Lige mellem Øjnene. Har du nogensinde senere set hende, Pierre?“

Men Pierre så paa ham uden at svare.

EN YNDIG TYRAN

Han var syv Fod og fed. Han kom til Fort O'Angel ved Hudson Bugten, en vældig Dreng, meget i Vejen, en Elsker af Heste, glimrende Bryder, altid foregivende sig i Besiddelse af et voldsomt, ustyrligt Sind og truende alle, der ikke var enige med ham, med tragiske Begivenheder; han fik Fortet til at skælve under sin fuldtonende Raaben og gav med skøn Enfoldighed Rollen som Tyran. Om Vinteren blev han fed, om Sommeren svedte han, og til alle Tider aad han, saa det hørtes vidt om.

Det var et Syn, naar han sad med en Luns Dyre- eller Bøffelkølle eller en fed Præriehøne paa sin Tallerken og listigt tog Maal af den med aaben Jakke og Vest og Plads om sig til alle Sider, for han maatte kunne strække sine vældige Lemmer, og denne Nødvendighed blev anerkendt af alle.

Til Tider foregav han mægtig Hidsighed, men hvor dystert han end så ud, lurede Latteren altid i hans vildtvoksende Skæg, der i Vinden stod om hans Ansigt som en Manke eller dannede en Slags Underskov, hvor hans grove Fingre legede Skjul.

Han var Irlænder, og hans Navn var Macavoy. Senere, da Fort O'Angel fik Indvandring af Nybyggere, kom hans store Tid.

I tidligere Tider havde han været nyttig for Fortets Første-Handelsmand, og da han frit kunde færdes i Fortet, var det lidet sandsynligt, at han vilde opgive sin Forkærlighed for det. Men han spiste og drak med alle Stationens Beboere og udskældte dem alle uden Forskel.

„Malcolm,“ sagde han til Handelsmanden, „Malcolm, du Grovæder af H. B. C.,“ der ønsker det fjerne Nordland som din Skammel — Malcolm, din Slyngel, det er mig en Smerte, at jeg

* H. B. C. — Hudson Bay Compagni.

kender dig, og Tømmelfingeren paa Næsen paa, at det ikke er Løgn!"

Wiley og Hatchett, de første Nybyggere, udsældte han i Flæng og sagde: „Var der ikke Jord mod Øst og Vest — behøvede I at stjæle det Land, Vorherre skabte for hæderlige Folk, I Røvere? Jeg vil kysse Bogen paa, at det er den rene Barmhjertighed, naar jeg ikke gør det af med jer. Bare et Blink her, og væk var I med Halen mellem Benene. Og lang mig saa den Bjørnkølle, I Sørøvere, inden jeg ryger til den sidelæns som et Vildsvin paa Krigsstien!"

Han var endog mindre elskværdig overfor Høvdingen, Bareback og hans Krigere. „Sønner af Anak er I — her i Dag og væk i Morgen ligesom Dalens Blomster, og det er din Skæbne, Bareback. Det er Mosebogs Ord — i Smadder gaar du som et Lerkar. Træk ikke paa Skuldrene af mig, Bareback, dit Svin, saa kommer du til at tro, den Onde er sluppet løs paa Dørmaatten! Men tag en Slurk af den Whisky her, mens du bander med Haanden paa Hjertet: „Amen til Tim Macavoy's Ord!"

Ved Siden af Macavoy havde Pierre, den vidt bekendte, kun Barnehøjde. Indtil den Halvblods kom, havde Irlænderen været den mest fremtrædende Mand i Fort Angel og var sikker paa sin godmodige Virak, som han modtog med jovial Tyrannisering.

Pierre blev ham en Torn i Øjet. Han var tankefuldt ligegyldig overfor ham, selv naar han var mest drotlignende. Han gættede, hvordan denne Goliath kunde stækkes i sin larmende Stolt-hed, men havde sine Grunde til at se Tiden an; han nikkede aandsfraværende til Macavoy, naar de mødtes, men undgik at komme i Snak med ham.

Blandt de indianske Piger var Macavoy som en Konge eller en Klanhøvdning, for de er Yndere af sværlemmet Skønhed, og han var netop efter deres Hovede — og især efter Wontas. Det var et Syn for Guder, naar han en Sommerdag sad i Skyggen af en Fyr med Skjorten aaben over det faste, muskuløse Bryst, med bare Arme og glinsende af Sved over hele Ansigtet; hans dybe Røst drønedes i hans Skæg og han betragtede med venlige Blikke Pigerne, naar de gik forbi, eller samledes beskedent lidt borte, mens han i Patois eller Chinook berettede om sine Bedrifter for Kriegerne.

Pierres Lune var af den mest stilfærdige, mest underfundige Art. Han vidste, at Macavoy ikke havde én ond Blodsdraabe i sig, at Forfængelighed var hans største Svaghed, og at han aldrig

vilde blive Oprindelsen til en forøget Halvblods-Befolkning. Det blev almindelig fortalt, at han havde en Kone et Sted — det støttede sig paa nogle ubesindige Ord, han engang under Paa-virkning af daarlig Whisky var fremkommet med, men han havde rasende kaldt sin Anklager en Løgnhals, om han insinuerede det overfor ham selv.

I Fort Ste. Anne havde Pierre kendt en gammel Kvinde, Kitty Whelan, hvis Rygte var højst medtaget. Hun fortalte ham, at hun for mange Aar siden havde haft en Stump Knægt af en Mand, men han havde forladt hende efter en Smule Skænderi og lidt Slagsmaal med Møblerne, og siden havde hun aldrig set ham. „Høj som en Skorsten var han,“ sagde hun, „med et Bryst som en Mur, saa bredt var det, og en Stemme som et Jægerhorn, skønt han kun var en Dreng og ikke ejede et Dun paa Hagen,“ og hun vidste ikke, om han var død eller levende, skønt han vel nok var død, for han var sikker paa at rende paa noget, der gjorde det af med ham, saa blid og mild var han den kære Yndige, at han aldrig kunde falde paa at bruge Skyderen, før han selv havde Døden i Kroppen.

Pierre havde lokket ud af hende, at den Mand, hun havde narret til Ægteskab (hun var tyve Aar ældre end han) og senere drevet til at løbe fra hende, hed Tim Macavoy. Hun havde ægtet Hr. Whelan ud fra den Forudsætning, at Macavoy var død. Men Hr. Whelan havde ikke Mandshjerte til at forlade hende, saa han var gaaet heden, højlydt begrædt af Fru Whelan, der havde skiftet Navn uden nogen Ret til at gøre det. Da han var død og borte, tænkte hun ofte paa sin store, forduftede Tims Dyder, og ilde vilde det være for Tim, om hun fandt ham igen.

Pierre var taget til Fort O'Angel næsten udelukkende med Henblik paa Tim Macavoy — Fru Whelan var kun en Side af den Sag, og hans Planer rakte langt udover hende og hendes forsvundne Ægtemage. Han havde besluttet at gøre en Ekspedition til Fort Comfort og erobre det, der forladt af det store Kompagni nu var besat af en stor Bande Shunup Indianere.

Pierre havde Smag for Erobringer for deres egen Skyld, skønt han ikke var i Besiddelse af nogen personlig Ærgerrighed. Eventyrdriften havde dybe Rødder i ham, han tilbødte Sporten for dens egen Skyld, han havde en lang Række Oplevelser bag sig — ikke alle lige ærefulde — og nu var han besluttet paa at finde et nyt Virkeomraade for sine Talenter.

Han vilde oprette et Kongerige og abdicere. For det Tilfælde

maatte han have en Mand til at tage sin Plads. Han valgte Macavoy.

Først maatte han ydmyge Kæmpen dybt og saa gøre ham til en stor Mand igen med en ny Slags Mod. At kue Macavoy syntes ligefrem at være hans Borgerpligt. Han havde en lang Samtale med Wonta, den indianske Pige, som Macavoy beundrede højest. Mangen Gang havde Irlænderen set paa hende med kærlige, rulende Øjne og talt højest, naar hun var indenfor Hørevidde, berettet om sine glimrende Bedrifter — gjort sig til en anden Samson i Manddrab og til en anden Herkules i at myrde Kvæg.

Wonta manglede heller ikke Sans for Humor, og da Pierre sagde, hvad han ønskede af hende, lo hun hastigt og klukkende og viste to Tandrækker fuldt saa kønne som den Halvblods, hvilket ikke var lidt. Hun lovede at gøre, som han ønskede. Saa det hændte, at Wonta og en Del indianske Piger kom forbi, da Macavoy sad paa sin Yndlingsplads under Fyrren og talte til en maabende Tilhørerskare. Pierre stod lænet mod en Dørkarm og røg ikke langt derfra. Macavoy talte højere:

„Stil dem frem, en for en,“ siger jeg, „og lad mig have ét Ben og én Næve fri,“ og saa — — —

„Og saa kom der Torden og Ild fra Himlen, og de visnede som Bladene, fordi den store Macavoy blæste sin Aande ud over dem,“ raabte Wonta leende, men der var noget ubehageligt i den Latter.

Macavoy tav brat, maabende og trak hastigt Vejret gennem sit store Skæg. Han var forbløffet over Wontas Spot — og blev det ikke mindre, da hun derefter knipsede med Fingrene ad ham, og de andre Piger leende fulgte hendes Eksempel. Nogle af de Halvblods knipsede ogsaa bifaldende med Fingrene og trak paa Skuldrene. Wonta kom stille hen til ham, klappede ham paa Hovedet og sagde: „Der er ingen som Macavoy. Han er en stor Kriger. Han er ikke bange for en Præriehund, han har dræbt Præriehøns, talrige som Gruset ved Sørne. Han har et Bryst som en fed Okse“ — hun rørte let ved hans brede, blottede Bringe — „og han dør, hvis I ikke vil slaas med ham.“

Saa trak hun sig tilbage som i ydmyg Skræk og gled bort med de andre Piger, mens Macavoy flammende af Skamrødme kiggede efter hende. De Halvblods lo, rejste sig en for en og gik ogsaa deres Vej. Macavoy saå sig omkring, der var ingen i Nærheden undtagen Pierre, der dovent betragtede ham. Macavoy kom mumlende paa Benene. Det var første Gang, han var ble-

vet gjort til Grin i Fort O'Angel — og det af en ung Pige og en, hans store Hjerter bankede særlig ømt for. Pierre kom langsomt hen til ham.

„Jeg vilde lade hende undgælde for det,“ sagde han. „Hun kaldte dig en Tyran og en Pralhals.“

„Lade hende undgælde for det?“ udbrød Macavoy. „Hun er jo et Kvindfolk!“

„Slaas med hende,“ sagde Pierre tankefuldt.

„Slaas med hende? slaas med hende? Gudfader! Hvordan kan man slaas med en Kvinde?“

„Ja, hvad — — slaas du?“ spurgte Pierre uskyldigt.

Macavoy grinte vildt. „Du maa jo være skør. Hent Djæveln og alle hans Engle, siger jeg, saa skal jeg slaas med ham her med det samme.“

Pierre følte nedad Macavoy. „Det kan du tids nok gøre. Jeg vilde begynde med de fem.“

„Hvad for fem?“

„Hendes Halvblods Kærester — Storøje, Entaa, Jo-John, Frække Drenge og Tømmerben.“

„Hendes Kærester — er det hendes Kærester? Er der ét sandt Ord i, hvad du siger?“

„Gaa til hendes Faders Telt ved Solnedgang, dør vil du finde dem alle fem.“

„Aa, det ser saadan ud?“ sagde Irlænderen og knyttede og aabnede sine Næver. „Saa vil jeg nu i Aften skære Hjerterne ud paa dem og æde dem.“

„Kom med til Wiley,“ sagde Pierre, „dør finder vi bedre Selskab.“

Pierre havde truffet mange Arrangementer og sikret sin lille Plan — at ydmyge Pralhalsen. Han bearbejdede listigt Macavoy's bøjelige Sind, indtil han stolt og hovmodig spankulerede ind i Nybyggerens Hytte. Som de sad ved Wileys Bord med Hatchett og et Par andre i Nærheden og tog til sig af Drikkevarerne, fik de Kæmpen til at snakke, og Pierre opmuntrede ham saa behændigt og tilsyneladende, saa uskyldigt med et Ord eller et Nik nu og da, at han pludselig brølede til Wiley og Hatchett:

„I skamløse Røvere, der trænger jer ind paa ærlige Folks Omraade, hvor Kompagniet ved Guds Villie har været i tre Hundrede Aar, hvis det ikke var for mig, I skidne Faarehyrder — —“

Wiley og Hatchett sprang begge op med godt spillet Harme, Eventyreren fra Nordlandet.

sagde, han havde fornærmet dem begge, at han var lutter Pral og Skvadder og at han desforuden var en Løgnhals.

Fuldstændig overrumplet kunde Macavoy bare glo; han pustedede i sit Skæg og trak de vidt skrævende Ben til sig. Han såå fra Wiley til den uforstyrrelige Pierre. „Du har kaldt os Røvere,“ vedblev Wiley. „Nu kan det være nok med det, ellers bliver der Ballade i Fort O'Angel.“

„Aa, det er jo bare Spøg,“ sagde Macavoy, „jeg holder jo saa meget af jer, I Sjovere. Det var bare Løjer.“

„De Løjer skal du komme til at betale for, Slyngel!“ sagde Hatchett og knaldede Næven i Bordet.

Macavoy rejste sig. Han såå forvirret ud, men han lignede ingen Kryster. „Naa ja,“ sagde han, „saa gaar jeg, naar I er saa snu og onskabsfulde.“

Idet han gik, lo de to Mænd spottende efter ham. „Sikken et Skvadderhoved,“ sagde Hatchett. „Dèr fik vi en Prøve paa hans berømte Mod,“ tilføjede Wiley.

Macavoy var naaet til Døren, men ved det vendte han sig. „Hvis I bryder jer om at blive ved med at snakke om Skvadder og Mod, saa skal jeg gerne lære jer noget andet.“

„Passer det i Aften — ved Solnedgang?“ sagde Wiley.

„Ja, for Pokker, lad det saa blive ved Solnedgang — og ikke mere end to ad Gangen,“ tilføjede han sagte, uden Spor af sin vanlige Brølen. Saa gik han fulgt af Pierre.

Hatchett og Wiley såå paa hinanden og lo lidt forvirret. „Hvad var det, han sagde?“ mumlede Wiley. „Ikke mere end to ad Gangen?“

„Ja. Jeg véd ikke, hvad det egentlig er, vi er gaaet med til.“ Han såå paa de andre Nybyggere, der var blevet helt stille ved den barnligt alvorlige Klang i Macavoys sidste Ord. Nu rystede de tankefuldt paa Hovedet; de var slet ikke sikre paa, at Pierres lille Spøg vilde vise sig at være saa munter, som han havde lovet.

Selv Pierre havde neppe ventet sig saa meget af Kæmpen allerede nu. Lidt efter havde han faaet Macavoy i Humør igen.

„Er jeg maaske ikke født til Krig?“ sagde Irlænderen. „Og til at slaas med dem, saa de holder Fred, hvor jeg er.“

Snart var han saa vidt sig selv igen, at han kunde følge med Pierre til Barebacks Blokhús, hvor han siddende udenfor Telt-døren røg Tobak med Høvdningen og hans Krigere. Igen bear-

bejdede Pierre ham behændigt og han blev igen højtaltende og overlegent patroniserende i sin Optræden.

„Jeg har holdt ved jer som en Far, I Driverter,“ sagde han, „og I kan være evigt forvissede, I hylende Banditter — — —“

Bareback og en fem, seks af Krigerne sprang pludselig op fra Jorden, og Høvdingen sagde forbitret: „Hvad mener du? Vi er ikke Banditter. Vi vil slaas.“

Macavoy blev rød til Haarrødderne. Han kradsede sig i Hovedet, lidt fjoget, og kom paa Benene. „Det var jo bare for at drille jer, I smaa søde,“ sagde han, „men jeg kommer igen, naar I ikke mere er saa nervøse.“ Han vendte sig og vilde gaa.

Pierre gjorde et Tegn til Bareback og Indianeren lagde Haander paa Kæmpens Arm. „Vil du slaas?“ sagde han.

„Ikke med jer allesammen paa én Gang,“ sagde Macavoy og tog omhyggeligt de fem, seks i Øjesyn. „Ikke mere end tre ad Gangen,“ tilføjede han med enfoldig Oprigtighed og igen med denne dueblide Stemme. „Naar passer det jer bedst?“ spurgte han.

„Ved Solnedgang,“ sagde Høvdingen, „foran Fortet.“

Macavoy nikkede og gik med Pierre, der bifaldende blinkede til Indianerne, uden dog derved at gøre dem helt glade ved det.

Nu var det ikke saa let at hidse Kæmpen op. Han havde allerede Aftale paa to Slagsmaal ved Solopgang. Pierre sørgede for, at de ad Omveje naaede til Kompagniets Butik, og nu var Kæmpen atter i ganske afgjort bedre Humør. Her kunde han da i hvert Fald være sig selv, tænkte han; her vilde ingen genere ham. Som strammet op af den Tanke gav han sig straks til at drille Handelsmanden med megen Larm. „Oho,“ begyndte han, „din Sørrøver, din Anfører for Nordlandets Udsugere!“

Handelsmanden snerrede ad ham. „Hvad er Meningen med at tale saadan til mig, hva'? Jeg har faaet nok — vi har allesammen faaet nok af dit Pral og Skvadder, for andet er det ikke; og da jeg efter Kompagniets Reglement ikke selv kan slaas med dig, saa vil jeg lade dig vide, at du kan vælge hvem du vil af mine Folk til at tampe dig. Jeg skal lade dig betale for dine Fornærmelser i Bankekød — irsk Flæsketeg!“

Macavoy blev rødblisset i pludselig Forbitrelse. Han brølede som han maaske aldrig før havde brølet:

„Er I blevet gale allesammen — gale — gale — gale? Jeg spøjte med jer, naar jeg sagde det ene eller det andet til jer. Men saa sandt jeg lever, Handelsmand, jeg vil ikke drikke dit

Blod. "Og alt hvad jeg beder om er, at I møder mig i Aften med Resten af Banden foran Fortet, men kun fire af jer ad Gangen, flere bryder jeg mig ikke om, smaa skabede Rotter som I er." Han snurrede om paa Hælen og gik. Pierre smilede blidt.

"Han er en vældig Tyran, hva', Handelsmand? Der bliver Løjer foran Fortet i Aften. For han praler bare, selvfølgelig — ikke?"

Handelsmanden nikkede uden synderlig Overbevisning, og Pierre sagde til Farvel: „I kommer selvfølgelig — kun fire Mand stærk!“ og skyndte sig efter Macavoy, nynnende ved sig selv:

„For det sagde Kongen, og Dronningen sagde det, men han gik sin Vej med deres Hær — O!“

For saa vidt var Pierres Plan lykkedes bedre, end han havde ventet det, skønt Macavoy ikke helt havde taget de skiftende Situationer efter Forventning. Han kom op paa Siden af Kæmpen, der igen var blevet stille. Macavoy drejede Hovedet og så ned til Pierre med en Skoledrengs oprigtige Blik, og hans Stemme var meget dæmpet.

„Det er ligesom det var længe siden, jeg mistede mine Venner,“ sagde han, „— Aar siden. For mine Venner er mine Fjender nu, og det gør en Mand gammel. Men det betyder ikke, at det lammer hans Arm eller bøjer hans Ryg.“ Han krummede Armen et Par Gange og lod den fare ud som en Stødvædder. „Den er god nok,“ tilføjede han meget sagte, „og, Halvblods, min Dreng, hvis mine Venner er blevet Fjender, saa er til Gengæld min Fjende blevet min Ven, for det er jeg vis paa, at du *var*, og nu er jeg vis paa, at du er min Ven. Saa her har du min Næve paa det.“

Pierre huskede mange Dage efter det forvirrende, jernhaarde Venskabs-Haandslag. Han lo for sig selv ved Tanken om, hvordan han forvandlede Pralhalsen til Krigsmand.

„Naa,“ sagde Pierre, „hvordan er det saa med de fem ved Wontas Telt?“

„Jeg skal være der, naar Solen dukker ned bag de Smaa Rødbjerger,“ sagde han, som om hans Tanker var langt borte, og vendte Ansigtet mod Wontas Telt. Pludselig lo han højt: „Det er mange, lange Dage siden — —“

Saa skiftede hans Tanker. „De har været uforskammede,“

vedblev han, „og det skal de betale for. Pral — Skvadder — Skryderi — hva'? Der bliver Bal i Aften, I smaa kære!“

„Er du vis paa, at du ikke stikker af, naar de kommer?“ sagde Pierre lidt ironisk.

„Er det en Vens Tale?“ svarede Macavoy og strøg sig gennem Haaret.

„Er du aldrig stukket af, naar det gjaldt,“ spurgte Pierre ubarmhertigt.

„Jeg har aldrig vendt Bagen til nogen Mand, skønt der ganske vist har været mere Sludder end Slagsmaal heroppe — der har ikke været mere fornøjeligt i Fort Ste. Anne end paa en Kirkegaard de sidste Par Aar.“

„Naa, ja,“ vedblev Pierre, „men er du aldrig løbet for et lille Pigebarn?“

Han sagde det skødesløst. Macavoy samlede Skægget med Læberne og gumlede forvirret paa det. „Du er ivrig til at spørge ud,“ svarede han. „Hvordan skulde man kunne løbe for et Pigebarn?“

„Naar Møblerne flyver i Stuen og Kvinden har lært mere af Verden paa en Dag end Manden i et Aar og Manden er en stor, kluntet Dreng af en Irlænder — *bien* — saa gaar det maaske saadan til!“

Macavoy veg skrækslagen tilbage, skælvende paa sine vældige Lemmer. „Kom ind i Skyggen her,“ sagde Pierre, „du har faaet for megen Sol, saadan som du ryster,“ og han rakte Haanden frem for at tage Macavoy under Armen.

Kæmpen veg udenfor Rækkevidde, men fulgte med ham under Træerne. Hans Ansigt syntes pludselig at være blevet Aar ældre. „Hvad er det, du siger til mig?“ sagde han hæst. „Hvad kender du til den — *den Kvinde*?“

„Der er langt til Malahide,“ sagde Pierre, „men den ene kan vel rejse lige saa langt som den anden.“

Macavoy slog hjælpeløst ud med sin tunge Haand. „Allehelgeners Moder,“ sagde han, „er det kommet dertil efter alle disse Aar? Er hun — sig mig, hvor hun er, min Ven, saa skal du aldrig savne en Arm til at slaas for dig eller Halvdelen af et Tæppe, saa længe jeg har et!“

„Men du stikker af, som du har gjort det før, hvis jeg fortæller dig det, og saa bliver der ikke noget af de Slagsmaal, du har lovet dig til i Aften.“

„Ingen Slagsmaal, siger du? Og jeg vil stikke af, hva'? Jeg

kan fortælle dig, at om du saa kom med en Hær, skulde jeg slaas med den, til Kødet hang i Trævler paa mine Knokler, naar det ikke var andet end Mandfolk, jeg var ude for; men Kvindfolk — og saa hende! Sandelig, jeg tror jeg stak af ligesom dengang du véd, hvis — — — Sig ikke, at hun er her, Menneske, aa, sig ikke det!”

Der var noget ynkeligt, noget barnligt i den store Mands Stemme — saa indtrængende, at Pierre, den beregnende Intrigant, der i mange Uger havde bearbejdet ham, følte pludselig Medynk og sagde, idet han lagde Haanden paa hans Arm: „Nej, Macavoy, min Ven, hun er ikke her, men hun er i Fort Ste. Anne — eller var der, da jeg rejste derfra.“

Macavoy stønnede. „Véd hun, at jeg er her?“ spurgte han.

„Det tror jeg ikke. Der er langt til Fort Ste. Anne, og hun har maaske ikke hørt det.“

„Hvad — hvad tager hun sig for?“

„Plejer dit Minde og Hr. Whelans.“ Og Pierre fortalte ham, meget plump, hvad han vidste om Fru Macavoy.

„Jeg vilde hellere møde den Onde selv end hende,“ sagde Macavoy. „Og hun kan ikke undgaa at finde mig.“

„Jo, hvis du gør, som jeg siger.“

„Og hvad siger saa du, lille Mand?“

„Tag herfra med mig til et Sted, hvor hun ikke kan finde dig.“

„Og hvor er det, lille Pierre?“

„Det skal jeg sige dig, naar du er færdig med dine Slagsmaal i Aften. Er du opsat paa at faa Wonta?“ vedblev han.

„Jeg er opsat paa at faa hende og mangan anden, der er lige saa yndig, men jeg er en gift Mand,“ sagde han, „og det véd Præst og Bibel, og det kan jeg ikke glemme, skønt det Kvinde-menneske staar for mig som det ledeste Helvede.“

Pierre så nysgerrigt paa ham. „Du er et mærkværdigt Fjols,“ sagde han, „men jeg er ikke vis paa, at det faar mig til at synes mindre godt om dig. Der var nu Shon M'Gann — men det kan være det samme.“ Han sukkede og vedblev: „Naar du er færdig med i Aften, skal du faa Arbejde nok og Løjer nok, selv om du har ventet dig tyk og fed i mange Aar, og hun finder dig ikke, vær vis paa det. Desuden — —“ han hviskede Macavoy noget i Øret.

„Arme Djævel, arme Djævel, det har hun altid haft Smag

for, men det er nu alligevel en forfærdelig Død at faa.“ Macavoy's Hage sank ned paa hans Bryst.

Da Solen dalede bag de Smaa Røddbjerge, kom Macavoy til Wontas Telt. Pierre var ikke langt borte. Pierre fik aldrig rigtig Besked om, hvad der foregik i Teltet, men pludselig så han Wonta komme springende ud med et forfærdet Ansigt, efterfulgt af de fem Halvblods, der førte sig underlig kejtet. Bag dem kom Macavoy slentrende, rystende paa Hovedet, og de gik alle hen ad Fortet til. „Naa,“ sagde Pierre til Wonta, „han er fornøjelig, ikke sandt? — en stor Kryster, hva’?“

„Nej, nej,“ sagde hun, „du tog fejl. Han er ingen Kryster. Han er en stor Kriger. Han talte som et lille Barn, men han sagde, at han vilde slaas med dem allesammen, naar — —“

„Naar deres Tur kom,“ indskød Pierre med fin Ironi. „Ja, han har jo nok at gøre, som du ser.“ Han pegede mod Fortet, hvor der hurtigt samledes Folk. Den mærkværdige Nyhed havde bredt sig, og Nybyggerne kom muntert leende til for at høre Macavoy skryde; de tænkte sig ikke, at der kunde komme Slagsmaal ud af det.

De, Macavoy havde udfordret, var ikke saa sikker i deres Sag. Da Kæmpen naaede den aabne Plads foran Fortet, så han sig langsomt omkring. Der var sket en stor Forandring med ham. Hans Hud syntes at have spændt sig fastere om ham, han rettede sig stolt til sin fulde Højde og lignede ikke mere den dovne Pralhals. Pierre tog Maal af ham med Blikket og lo indvendig. Macavoy smed Jakke og Vest og smøgede Ærmerne op. Skjorten flagrede om ham.

Han gjorde Tegn til Pierre.

„Er du min Ven i det her?“ sagde han.

„I det og i det, der kommer efter,“ sagde Pierre.

Han sagde stille og jævnt: „Jeg har aldrig følt det saadan, siden den Gang, da Kystvogterne kom over mig i Irland, langt herfra, og jeg blev gal, og hver eneste af dem — kønne og stolte Fyre var de, blev slængt hen ad Jorden, én for én. Kender du Vridetaget?“ tilføjede han pludselig, „for det er et dejligt Trick, naar de kommer én ind paa Livet, saa man ikke kan lange ud. Det sætter Humør i Rygraden paa dem. Sørg for, at der er lidt at drikke — koldt Vand — og en Svamp her i Nærheden. For der er mange med i Legen her. — Kom an,“ vedblev han til de to Nybyggere, der stod ikke langt derfra, „for det var jer, der begyndte paa Komeden, og vi tager jer i Nummerorden.“

Wiley og Hatchett var der. Da han kaldte, traadte de til, skønt de ikke var synderlig opsatte paa Legen nu. De var blege, men smed Jakke og Vest, og Wiley traadte tappert frem foran Macavoy. Kæmpen kiggede ned paa ham med korslagte Arme. „Jeg bad om jer begge to,“ sagde han kælent, som var det en Kvinde, han talte til. Hatchett traadte ogsaa frem. Et Øjeblik efter laa de to Nybyggere paa Jorden, hver til sin Side, forslaaede og skrækslagne, og der var ringe Sandsynlighed for, at de vilde føre Krigen videre. Macavoy tog en Vandspand, drak lidt af den og ventede. Ikke en af hans øvrige Modstandere rørte sig. „Der er tre Indianere,“ sagde han, „tre røde Djævle, der har bedt om at faa vist Vejen til deres lykkelige Jagtmarker . . . Men I kommer da, I smaa røde, gør I ikke?“ tilføjede han indsmigrende og strakte sig forventningsfuldt.

Bareback, Høvdingen, talte nu indtrængende til de tre Indianere, og de traadte dristigt frem. De havde aftalt at arbejde med strategiske Brydertag og undgaa de hastigt virkende Næveslag. Men deres List nyttede dem intet, for Macavoy's Vridetag havde nær formindsket Fort O'Angels indianske Befolkning. Det brækkede dog kun et Ben og en Arm. Irlænderen kom ud af Kampen med et vildt Glimt i Øjnene, med forslaaet Ansigt og forrevet Skæg. Et Udraab af Latter, Beundring og Forbløffelse rejste sig fra Tilskuerne. Der fulgte et Øjebliks Pause, saa traadte Irlænderen frem igen, hans Blod var kommet i Kog. Handelsmanden gik hen til ham.

„Behøver dette her at blive ved?“ sagde han. „Er du ikke tilfreds nu?“

Han kunde maaske have endt Skuespillet med en Spøg, men dette fik Macavoy til at sige højt, saa alle hørte det:

„Om jeg er tilfreds nu, du lille Handelsmand? Jeg har jo kun lige faaet en Mundsmag. Og saa er du nok saa elskværdig at komme med dine Folk — det var fire, vi blev enige om — saa de kan faa 'en Bid irsk Bankekød.“

Handelsmanden vendte om og bandede Pierre, der smilte gaadefuldt. Snart efter kom de to bedste Bokserere blandt Kompagniets Folk frem. Macavoy rystede paa Hovedet. „Det var fire, jeg bad om, og fire vil jeg have; ellers æder jeg Hovedet af de to her.“

Skamfuld sendte Handelsmanden endnu to frem. Pludselig gjorde de fire et samlet Angreb paa Kæmpen, og der fulgte et stivt Minut, hvor det ikke var helt sikkert, at han følte sig vel

tilpas. Slagene regnede ned over ham og et Par Stykker fik han i Hovedet, just da han sendte en Mand susende og afmægtig hen ad Græsset, og de fik ham til et Øjeblik at vakle syg og bedøvet tilbage.

Pierre raabte hastigt til ham: „Husk Malahide!“

Det virkede som Trolddom. Aldrig havde man set saa ilde tilredt en Klat Mænd som dem, han et Par Minutter efter leverede fra sig. Han selv havde kun en Las eller to paa sig, men blev staaende uden Tanke for sin Tilstand og lige krigslysten. Kvinderne trak sig bort.

„Naa, I smaa Skovdengser, der sidder for Fødderne af den yndigste Indianerkvinde her i Norden — skønt hun ellers ikke er en Ven af mig,“ raabte han. „Frem med jer, I der ikke er værdige at kysse hendes Mokkasiner, saa skal jeg lege med jeres Knokler.“

Men der lød høje Udraab og Flokken pegede. Dør benede de fem Halvblods af Sted over Sletten.

Legen var endt.

„Her er nogle Klæder, tag dem dog paa, Menneske,“ sagde Handelsmanden.

Saa opdagede Kæmpen sin mangelfulde Paaklædning og skyndte sig i Tøjet som et undseligt Pigebarn.

Mængden vilde bære ham i Triumf, men det vilde han ikke vide noget af.

„Jeg har kun én Ven her, og det er Pierre,“ sagde han, „og til hans Hytte gaar jeg, og ikke til nogen andens.“

„Kom, *mon ami*,“ sagde Pierre, „for i Morgen skal vi rejse langt.“

„Og hvorfor det?“ sagde Macavoy.

„For at gøre dig til Konge, du yndige Tyran,“ hviskede Pierre i hans Øre.

FRIBYTTEREN

Pierre havde besluttet at oprette et Kongerige, ikke for Vindingens, men for Erobringens Skyld. Men fordi han vidste, det snart vilde kede ham, tog han Kæmpen Macavoy med for at gøre ham til Konge i sit Sted. Men først forvandlede han Macavoy fra en yndig Tyran, en vældig, godmodig Storskryder, til en Kampens Herkules, for da han havde sørget for, at han fornærmede og blev fornærmet af henvend en Snes Mænd i Fort O'Angel, fik han ham ogsaa til at slaas med dem, to og tre og fire ad Gangen paa samme Sommeraften og sende dem gennemtampede hjem. Macavoy havde betænkt sig paa at følge med Pierre, havde han ikke været bange for en Kvinde. Ikke fordi han havde forurettet hende; hun havde forurettet ham — hun havde ægtet ham. Og af al denne Verdens Angst er Angsten for ens egen Kone den værste.

Men skønt hans Hjerte higede mod Kvinder og hans Tale var den, der besnærer, holdt han ved sine „Idealer“ som en Mand, og Folk undredes. Selv Wonta, Solfods Datter, kunde ikke bøje ham, ikke tvinge ham efter sin Villie. Pierre vendte hendes undselige Lokken til Ironi — det var den Dag, da hele Fort O'Angel sammensvor sig om at bevise, Macavoy var et Barn og ingen Mand. Men da hun saå, hvad hun havde gjort, og at Kæmpen var større end sine Pralerier, angrede hun det og hængte en død Præriehund ved Pierres Dør som Tegn paa sin Foragt.

Pierre holdt Øje med Macavoy, der sad med en Svamp dyppet i Eddike for Hovedet, for han havde faaet mange fæle Knubs i sin store Kamp. En lille Latter sneg sig til den Halvblods Læber, men opløste sig i Tavshed.

„Vi tager af Sted i Morgen tidlig,“ sagde han.

Macavoy saå op. „Naar du vil, men et Ord i rette Tid — er du vis paa, at *hun* ikke følger efter os?“

„Hun véd intet. Fort Ste. Anne er mod Syd, og vi skal til Fort Comfort, der ligger mod Nord.“

„Men hvis hun nu kom!“ vedblev den store Mand.

„Saa er du Konge og kan gøre, hvad andre Konger har gjort!“ Pierre lo.

Den anden rystede paa Hovedet. „Fader Nolan siger til mig, gør han: „Det er til Døden skiller jer og intet Menneske kan opløse jeres Pagt,“ og det staar jeg ved, skønt jeg vilde give de ti bedste Aar af mit Liv for aldrig at se hende mere.“

„Men Pigen Wonta — hvilken Dronning kunde hun ikke blive!“

„Gift dig selv med hende og blive selv Konge og vær forbandet! For hun lo mig lige op i Ansigtet ligesom de andre, da jeg fortalte dem om den Dag, da jeg — —“

„Det betyder intet. Hun har hængt en død Præriehund ved min Dør. Du kender ikke Kvinderne. Dine Børn og hendes vil leve her engang.“

Macavoy rejste sig — han var saa høj, at han ikke kunde staa oprejst i Stuen. Han ragede op over Pierre, der blidt betragtede ham. „Jeg har endnu en Ting at sige dig,“ sagde han mørkt. „Bliv fra mig med den Slags. For jeg har slugt en hel Stamme Djæвле. Det er Slagsmaal, du vil have. Godt, jeg skal levere det; det kribler i mig efter at kværke Folk, men aldrig mere bliver jeg en Idiot overfor Kvindfolk, hverken hvide eller røde — den Helvedesheks lagde mit Liv øde og dræbte mit Barn, og — —“

En Hulken greb ham.

„I havde et Barn?“ sagde Pierre blidt.

„En lille Engel var hun, med Haar som selve Solen, og hun kunde smelte en Jernguds Hjerte, der var ingen som hun. Men Moderen, aa, hendes Moder! En Dag, da hun havde skældt ud paa mig, og jeg havde givet igen, mens Barnet klyngede sig til hendes Kjole, vendte hun sig pludselig og slog efter det, for at gøre mig ondt. Hun slog ikke saa haardt, men den lille, Yndige slog Hovedet mod Skorstenen, og det gjorde det af med hende. For hun maatte i Seng, og en Midnat henad Hanegal lyder der et lille Skrig fra hende, og hun griber mig ved Skægget. „Far,“ siger hun, „Far, det gør ondt!“ Og saa gaar hun bort, klynkende af Smerte.“

Macavoy satte sig og famlede ved sit Skæg. Pierre var ilde

tilpas. Han kunde høre om Krig og Mord og pludselig Død, uden det rørte ham — det var for ham kun en Del af Legen; men et Barns Tragedie — et lille værgeløst Barn — det var noget andet. Han rakte Haanden over Bordet og lagde den paa Macavoy's Arm.

„Stakkels lille!“ sagde han.

Macavoy gav Haanden et Tryk, der gjorde Pierre syg, og spurgte: „Har du aldrig selv haft et Barn, Pierre — aldrig?“

„Aldrig,“ sagde Pierre drømmende, „og jeg har rejst vidt om. Et Barn — et Barn er en vidunderlig Ting . . . Stakkels lille!“

De sad en Stund tavse. Pierre vilde rejse sig, men Macavoy naglede ham pludselig til Bænken med det Spørgsmaal: „Har du nogensinde været gift da, Pierre?“

Pierre blev bleg. Han aandede skarpt mellem Tænderne. Langsomt sagde han. „Ja, én Gang.“

„Og hun døde?“ spurgte den anden dæmpet.

„Vi maa alle tage det, som det falder,“ svarede han gaadeluft, „og der er det, der er værre end Døden . . . Naa, *mon ami*, lad os tale om noget andet. I Morgen skal vi ud for at erobre. Jeg véd, hvor jeg kan faa de fem Mænd, jeg har Brug for. Jeg har Ammunition og Hunde.“

Faa Minutter efter var Pierre travlt beskæftiget i Nybygden. Paa Fortet hørte han mærkeligt Nyt. En ny Flok Nybyggere var undervejs Syd fra, og blandt dem var en gammel, irsk Kvinde, der snart kaldte sig Fru Whelan, snart Fru Macavoy. Hun talte meget om den Knøs, hun ledte efter, en vis Tim Macavoy, hvis Ry gennem Folksnakken omsider var naaet til hende. Hun havde haget sig til Nybyggerne, og de kunde ikke ryste hende af sig. „Hun søgte sin egen, elskede Dreng,“ sagde hun. „Ham, som hun ikke havde set i mange Aar og troet død, for ellers var Tom Whelan aldrig kommet til at røre hendes Haand.“

Den der bragte Nyheden, var lige ankommet, og han fortalte den kun til Handelsmanden og Pierre. Et Par Ord fra Pierre fik Manden til at love, han vilde holde tæt. Saa gik Pierre til Wontas Bolig. Han fandt hende alene med sin Fader, siddende med Hagen mod sine Knæ. Da hun hørte hans Stemme, saå hun hastigt op og føjede ogsaa et Par hastige Ord til.

„Vent lidt,“ sagde han, „Kvinder er dumme. Du knipsede med Fingrene ad ham og lo ham ud. Naa, det siger ingenting. Han har vist, han er en stor Mand. Det er noget. Han vil blive endnu større, hvis den anden Kvinde ikke finder ham. Hun

burde lægge sig til at dø, men visse Kvinder ejer ikke sund Fornuft.“

„Den anden Kvinde?“ sagde Wonta og fo'r op, „hvem er den anden Kvinde?“

Gamle Solfod vaagnede og rejste sig halvt, men faldt atter i Søvn, da han så, det var Pierre. Han var ikke farlig for nogen Kvinde, vidste han. Desuden troede han, Wonta hadede den Halvblods.

Pierre fortalte Pigebarnet Macavoy's Livshistorie, for han vidste, hun paa sin hedenske Vis elskede Manden og at man kunde stole paa hende.

„Det er mig det samme,“ sagde hun, da han var færdig, „det er intet. Jeg vilde følge med ham. Jeg burde være hans Hustru, og den anden burde dø. Jeg dræbte hende, hvis hun vilde kæmpe med mig. Jeg véd, hvordan man bruger en Kniv eller en Riffel eller et Greb i Struben — hun burde dø!“

„Ja, men det duede ikke. Hold du dig fri af hende.“

Saa fortalte han hende, at de vilde drage bort. Hun sagde, at hun vilde med dem. Det afslog han hende, men bød hende vente, saa skulde han vende tilbage efter hende.

Skønt hun anstrengte sig stærkt for at komme efter dem, smuttede de bort fra Fortet i det fugtige, skumle Gry, mens det brune Græs raslede, og Præriehønsene baskede, og det sukkede i Pilene, naar de kom forbi, af Nordlandets evig hungrende Aand draget over de lange Pas. De så ikke hverandres Ansigt før Dag gry. De lod sig lede af Pierres Stemme; ingen af dem vidste, hvem hans Fæller var. Foruden Pierre og Macavoy var der fem Halvblods — Noel, Lille Babiche, Corvette, José og Jacques Parfaite. Da de kunde se at genkende hverandre, vekslede de Haandslag og marcherede videre. I god Tid naaede de det underfulde og milde Land mellem de Nøgne Marker og Sølv søen. Nord for dem laa Fort Comfort, som de var draget ud for at erobre. Macavoy's fuldttonende Røst brølede som i gamle Dage før hans Tapperhed blev bestridt — og hævdet — i Fort O'Angel. Pierre havde faaet ham til at glemme den Kvinde, der just i det Øjeblik i Fort O'Angel kaldte Himmel og Jord til Vidne paa, at „Tim Macavoy var hendes Macavoy og ingen anden, og at hun vilde finde ham — den yndige Djævel, der havde Arme som Broin Borhoime og et Bryst, man kunde bygge et Hus paa — og det om hun saa skulde vandre til Dommedag!“

Macavoy var stor; alt hans Fedt var blevet til Muskler, han

prustede i Skægget, spillede Kinderne ud og var altid parat med en Historie eller en Sang. Men nu da de stod overfor den alvorlige Del af Rejsen, blev hans Stemme blød og blid, som den var det foran Fortet, da han bearbejdede sine Fjender to og to og tre og tre og vred Luften ud af dem. I Blikket havde han det, der gør sin Mand mange Mænd værd, naar Kampen staar paa. Han var, som han selv sagde, skabt til Krig ligesom Malachi med Guldkraven.

Pierre gættede, at netop nu vilde mange af Indianerne være ude paa Sommerjagten, og at Fortet maaske kun holdtes af nogle faa faste Krigere, der imidlertid vilde kæmpe, selv naar de lettere kunde klare sig med List. Han havde ingen overflødige Skrupler ved Blodsudgydelse. Et Menneskeliv var for ham en Bagatel set paa Baggrund af Tidens Uendelighed, og han regnede det ikke for noget, om et Menneske gik bort, naar hans Time syntes at være kommet. Han levede selv efter sin Tro, for han havde altid betragtet sit eget Liv som den Fugl paa Tagrygningen, der naar som helst kan vente at blive slaaet til Jorden ved et Stenkast.

Bagefter var han glad for, at han havde besluttet sig til Kamp, for i Fort Comfort var en Mand, han bar gammelt Nag til — Indianeren Unge Øje, som mange Aar før havde været delagtig i Drabet paa den gode Fader Halen, Præsten, der havde dryppet Vandet paa hans Pande og gjort Korsets Tegn i det, den Gang han laa ved sin Moders Bryster. En efter en var Morderne blevet dræbt undtagen denne ene Mand. Han var draget mod Nord, havde længe levet ved Kobbermine-Floden og var omsider naaet ned blandt de krigende Stammer ved Sølv søen.

Pierre holdt paa det direkte Angreb. De satte over Søen i deres Kanoer et Sted henved fem Kvartmil fra Fortet, og, saa vidt de kunde skønne, uden at blive set. Saa blev Ammunitionen fordelt, og de marcherede mod Fortet. Pierre betragtede Macavoy — tog Maal af ham, et Skøn over, hvad han vel var værd. Kæmpen lod til at føle sig lykkelig. Han nynnede sagte en Melodi i Skægget.

Pludselig standsede José, kastede sig ved Foden af en Fyrrestamme og lagde Øret til den. Pierre forstod ham. Han havde selv opfanget det. „De danser,“ sagde José. „Jeg kan høre Trommen.“

Pierre tænkte sig om et Øjeblik. „Vi recognoscerer,“ sagde han saa.

„Det er næsten Aften nu,“ bemærkede Lille Babiche. „Jeg

kender lidt til dem. Naar de holder stor Slange-Dans om Natten, sker der mærkelige Ting.“ Saa sagde han dæmpet noget til Pierre.

De gjorde Holdt i Græsset, og Lille Babiche drog forud for at spionere ved Fortet. Han vendte tilbage lige efter Solnedgang og meldte, at Indianerne holdt Fest. Han havde sneget sig tæt ind paa dem og hørt, at de ventede Krigerne hjem fra Jagten den Nat, og at Festen afholdtes til Velkomst for dem.

Fortet var paa en aaben Plads med en Baggrund af høje Træer. Hist og her foran det var Enebærbuske og Lærketræer. Pierre lagde straks sin Plan og gav Ordre til at gaa frem. Ingen havde opdaget dem, og kunde de blot overrumple Indianerne, vilde det blive let at tage Fortet. De gjorde en Omvej og kom en Time efter ind paa Fortet bagfra. Pierre overgav Kommandoen til Macavoy og sneg sig selv forsigtigt nærmere. Da han kom tilbage, sagde han:

„Det ser godt ud, og Vejen er fri. De holder Fest og danser. Hvis vi kan komme ind uden at blive set, er vi sikre, blot vi kan faa Føden, men det maa vi løbe an paa. Fremad.“

Et vidunderligt Syn ventede dem, om de naaede Udkanten af Skoven. En Vulkan rejste sig paa den ene Side, skummel og stejl, men Skæret fra Baalene naaede den og fik dens Skraaning til at dirre — selve Klippen syntes at skælve. De mørke Fyrretræer stod belyste som en Mur helt omkring den aabne Plads ved de mange fantastiske Baal, hvor Indianerne snoede sig ind og ud under uhyggelig Syngen, næsten nøgne var de og malede i sælsomme Farver. Naturen laa tyst og fredelig. Neppe en Stjerne var fremme. Et purpurfarvet Fløjlstæppe syntes bredt over Himlen, hist og her broncefarvet af Flammeskæret. Indianerhytterne stod tomme, kun et Par Smaabørn sad paa Hug i Døraabningerne. De syv stod stille i Kredsen, indtil Pierre hviskede, at de skulde smide sig paa Jorden og kravle tæt ind til Fortets Mure efter ham. Det gjorde de, Macavoy aandede tungt — for tungt, for pludselig lagde Pierre sin Haand over hans Mund.

De var nu tæt ved Fortet, og Pierre havde set en Indianer komme frem af Portaabningen. Krigeren var kun et Par Skridt fra dem. Han var næsten kommet forbi dem, hvor de laa i Skygen, men José havde knust en Støvbold med Haanden, og Støvet, der rejste sig fra den, fik ham til at nyse. Indianeren vendte sig og saå dem. Med et sagte Udraab faldt Pierre over ham i et Tigerspring, greb ham i Struben, og i næste Nu tumlede de om

paa Jorden. Pierre slap ikke sit Tag et Sekund. Hans Kammerater rørte sig ikke, han havde befalet dem at forholde sig rolige. De saå det grufulde Optrin blive udspillet en Armslængde fra dem. Omsider, da Indianerens Modstand ophørte, lød Pierres Stemme til dem: „Dyr! Du tog Fader Halens Liv. Nu tager jeg dit.“

Endnu en Trækning jog gennem Indianerens Lemmer, saa laa han stille.

De krøb nærmere til Portaabningen, stadig skjulte i Skyggerne og det høje Græs. Pludselig kom de ud paa et ryddet Sted. Der maatte de over og ind i Fortet, inden de blev opdagede. De kom paa Benene og løb i susende Fart og med Pierre i Spidsen henimod Portaabningen. De havde netop naaet den, da der lød et Udraab fra Murene, hvor to Indianere sad. Indianerne sprang ned, greb deres Spyd og stak til de syv, idet de fo'r ind. Et Spyd ramte Lille Babiche i Armen idet han sprang til Side, men Noel slog Manden til Jorden med Bøssekolben. Den anden Indianer tog Pierre sig af. Nu havde Corvette og José lukket Portlemmen, og Fortet var deres — let erobret. Indianerne blev bundne og kneblede.

Eventyrererne havde besørget det hele uden at blive opdagede af den hylende Mængde udenfor. Men det var kun Begyndelsen. Stedet havde de, men kunde de holde det? Var der Føde og Vand derinde? Maaske var de daarligt saa sikre som Belejrede end de Belejrende. Men Pierre kendte ikke til Tvivl. Indtil nu havde han nydt Eventyret af et fuldt Hjerte — han havde holdt et gammelt Løfte og hævnnet en gammel Krænkelse.

„Hvad skal vi gøre nu?“ sagde Macavoy. „De slipper Helvede løs og kommer over os som en Flodbølge.“

„Vente,“ sagde Pierre, „og dæmme op for Flodbølgen, naar den kommer. Men ikke et Skud, før jeg giver Tegnet. Pas paa dem. De kommer snart.“

Han havde Ret. De kom snart. En havde fundet Unge Øjes Lig, saa opdagede de, at Portlemmene var lukkede. Et vældigt Raab hævdede sig. Indianerne løb til deres Hytter efter Spyd og Økser, skønt der var en Masse Vaaben i Fortet, og snart myldrede de frem fra alle Sider, hylende i afmægtig Rasen. De kunde ikke ane, hvor mange der var trængt ind i Fortet, de mistænkte dem for at være Smaahuderne, deres gamle Fjender. Men de saå, at Unge Øje ikke var skalperet. Det blev meldt til den gamle Høvding, og han raabte til sine Folk, at de skulde holde

sig tilbage. De havde ikke set en eneste af de indtrængende; i Fortet var alt tyst og mørkt, endog de to Fakler over Portaabningen var slukkede. Som for at gøre det hele end mere sælsomt kom i det Øjeblik et Rensdyr pludselig gennem Baalene, fo'r tæt forbi de forvildede Indianere og sprængte ind mellem Træerne bag Fortet.

Renen anses for et mægtigt Dyr. Den skal kunne forstaa alt, hvad der bliver sagt til den og have Evnen til at forvandle sig til en Aand. Ingen Indianer kommer den nær, før den er død, og den, der dræber den udenfor Jagttiden, drager alt ondt ned over sig.

Saa ved dette Syn raabte de højt op — Kvinderne faldt om paa Jorden og skjulte deres Ansigt — det var Renen, der havde gjort dette. Et Øjeblik var de angst og bange. Desuden havde en Krieger vist dem, at der intet Mærke var paa Unge Øjes Lig.

Pierre vidste meget vel, at det var en Renbuk, der vilde jage vildt omkring, indtil den fandt en ny Hjord. Han vilde hjælpe paa deres Selvbedrag. „Klag over de Døde, ligesom jeres Kvinder gør i Irland. Det vil gøre det af med dem,“ sagde han til Macavoy.

Kæmpen opløftede sin Stemme, uhyggelig og graadkvalt; den syntes at komme fra hinsides Fortet til Indianerne. Selv de Halvblods, der stod ved Siden af ham, blev grebne af en svag, unaturlig Ophidselse. Indianerne udenfor trak sig langsomt bort fra Fortet, saa der blev en aaben Plads mellem det og dem. Macavoy lavede uhyggelige Kunster med sin Stemme, og med ét slog han fra Sangen over i en skinger, klagende Fløjten, der dirrende trængte ind mellem Træerne og saa pludselig forstummede.

„Hør, det er en tarvelig Fornøjelse, Pierre,“ hviskede han, „og jeg vilde meget hellere gennemhulle dem med Kugler eller prøve Vridetaget paa dem. Det er Slagsmaal, jeg er ude efter, og ikke Mor Kilkevins Kunster!“

Pierre lagde straks sin Slagplan. Hver Mand eftersaa sin Bøsse, Portlemmen blev langsomt slaaet op, og Macavoy traadte frem. Pierre havde kastet et stort Moskusokse-Skind, som han fandt indenfor Palisaderne, over Irlænderens Skuldre. Han var en sær og vældig Skikkelse, som han skred ud paa den aabne Plads og saa sig omkring med korslagte Arme. I Skyggen af Portaabningen bag ham stod Pierre og de Halvblods med Hanen spændt paa Bøsserne.

Macavoy havde levet længe i Nordlandet og kendte saa meget til de forskellige Sprog, at han kunde tiltale denne Stamme. Da han traadte frem, hørtes en undrende Mumlen blandt Indianerne. De havde aldrig set saa høj en Mand, for selv var de ikke store af Skikkelse, og hans store Skæg og vildtvoksende Haar var et pragtfuldt Syn. Han stod tavs og betragtede dem. Omsider talte den gamle Høvding. „Hvem er du?“

„Jeg er en stor Høvding fra de Mægtige Mænds Bjerge og kommet for at være jeres Konge,“ svarede han.

„Han er jeres Konge,“ raabte Pierre med sølsom Røst fra Portaabningen og stak Bøsseløbet frem, saa de kunde se det.

Indianeren opdagede nu Pierre og de Halvblods i Portaabningen og var ikke mere i den Grad slagne af Ærefrygt. De kom lidt nærmere, og Kvinderne holdt inde med Graaden. Et Par af Krigerne hævdede halvt Spydene. Da Pierre så det, traadte han øjeblikkelig frem ved Siden af Kæmpen. Han så ud som et Barn i Sammenligning med ham. Han talte hurtigt og flydende i Chinook-Sproget.

„Dette er en mægtig Mand fra de Mægtige Mænds Bjerge. Han er kommet for at regere over jer, for at overgive alle andre Stammer i jeres Hænder, for han har tusind Mands Styrke og frygter hverken Guder eller Mennesker. Jeg har de røde Mænds Blod i mig. Det er mig, der har hidkaldt denne Mand fra hans fjerne Hjem. Jeg har hørt om jeres Kampe og jeres Daarskaber. Ogsaa har jeg hørt, at der skulde komme Krigere fra Sydlandet for at splitte jeres Hustruer og Børn og gøre jer til Slaver. Jeg fik Medynk med jer, og jeg har bragt jer en Høvding, der er større end nogen anden. Kast jeres Spyd paa Jorden, og alt er godt, men løfter I blot ét til Kast eller en Pil eller Økse, da vil Døden komme til jer, og jeres Folk skal uddø. Aanderne er med os — — — Naa?“

Indianerne kom lidt nærmere, men de kastede ikke deres Spyd fra sig, for den gamle Høvding forbød dem det.

„Vi er hverken Hunde eller Krystere,“ sagde han, „selv om Aanderne er med jer, hvilket vi tror. Vi har set mærkelige Ting“ — han pegede paa Unge Øje — „og hørt Stemmer, der ikke var Menneskers Stemmer, men vi vil se endnu større Ting og lige saa mærkelige. Der var syv Mænd af Smaahudernes Stamme i en Hytte derovre. De skulde dø, naar vore Krigere vendte hjem fra Jagten, og derfor lavede vi til Fest. Men denne mægtige Mand han skal kæmpe med dem alle paa én Gang, og dræber han dem,

skal han være vor Konge. I min Stammes Navn taler jeg. Og denne anden," han pegede mod Pierre, „han skal ogsaa kæmpe mod en stærk Mand af vor Stamme, saa vi kan vide, om I er rette Krigere og ikke som de, der kryber for den mægtiges Fod.“

Det var mere, end Pierre havde regnet med. Syv Mand mod Macavoy og det Indianere, der kæmpede for Livet. Det var drøje Betingelser. Men Macavoy prustede helt fornøjet i Skægget.

„Lad mig blot vælge min Plads med Ryggen mod Muren, saa skal jeg tage dem, naar de kommer,“ sagde han.

Pierre oversatte øjeblikkelig dette for Indianerne og sagde for sit eget Vedkommende, at han naar som helst var rede til at kæmpe paa Kniv med deres stærkeste Mand.

Høvdingen gav Ordre, og Smaahuderne blev ført frem. Baalene brændte endnu klart, og en let Vind sendte Duften fra Grallerne over til dem. Indianerne gik til Side paa deres Høvdinges Bud. Macavoy trak sig tilbage mod Muren, lod Moskusokse-Skindet falde og blottede sig til Bæltstedet. Men i Livremmen havde han en Ting, som ingen af disse Indianere nogensinde havde set — en lille Revolver, der knaldede ganske stille. Hver af Smaahuderne fik en Kniv i Haanden og Besked om det muntre Arbejde, der forestod dem. De trængte forsigtigt nærmere og fo'r saa pludselig i ham med blinkende Knive. Men Macavoy's lille Bulldog gøede, og en af dem faldt om. De andre veg tilbage. Den saarede Mand rejste sig og gjorde et Udfald mod Macavoy, men stødte fejl. Som om de skammede sig, satte de seks andre ind paa ham med et Spring. Men igen udrettede det lille Vaaben sin Dont, og endnu en segnede. Nu stak Kæmpen den til Side, sprang ind paa de fem og huggede til højre og venstre. Saa pludselig og tungt kom han, at der ingen Frelse var for dem. Tre faldt for hans Stød, saa trak han sig hastigt tilbage mod Muren. „Smid Knivene,“ sagde han, da de tøvede, „ellers slaar jeg jer ihjel allesammen.“ De gjorde saa. Han smed ogsaa sin.

„Naa, kom saa an, Skrab!“ udbrød han, og pludselig langede han ud og greb dem, en med hver Arm og brødes med dem, indtil han fik den ene bøjet sammen som en Pilegren og smed ham fra sig med brækket Rygrad, den anden var saa i hans Magt. Han slap ham pludselig, vendte hans Ansigt mod Skoven og sagde: „Stik saa af, din røde Djævel, løb for Livet!“

En halv Snos Spyd hævdede sig, men Pierres Folk fik Riflerne stukket frem til Værn, og Indianeren naaede Dækning og var borte.

Af de seks andre var to dræbt og Resten haardt saarede, og Macavoy havde ikke faaet en Skramme.

Pierre smilede barsk. „Du har besørget hele Kampen, Macavoy,“ sagde han.

„Man bliver ikke Konge for intet,“ svarede han og tørrede Blodet af sit Skæg.

„Nu er det min Tur, men hold Riflerne parat, skønt jeg ikke tror, der bliver Brug for dem.“

Pierre blev snart færdig med sin Modstander, for han var en Mester i at bruge Kniven. Han huggede fire Fingre af Indianerens højre Haand, og det endte det, for i næste Nu havde han Knivspidsen paa den røde Mands Strube. Indianeren stod ret for at tage det som en Mand, men Pierre elskede den Slags Mod og jog i Stedet for Kniven i Skeden.

Den gamle Høvding holdt sit Ord, og da Spydene var sat i Pyramider, stak han Macavoy paa Næven ligesom hans Krigere en for en, og de var alle bevægede af hans oprigtige Haandslag — de kunde ikke bruge den Arm til noget flere Minutter efter. De hyltede ham som deres Hersker, Kong Macavoy I, for Mænd er som Hunde — de tilbeder den, der banker dem. Festen og Dansen fortsattes, indtil Jægerne vendte hjem. Saa fulgte et vildt Oprin, men til Slut kom alle Jægerne, tilfredse, for at hilse deres nye Konge.

Kongen selv gik til Sengs i Fortet den Nat, med Pierre og Livvagten Noel, Lille Babiche, Corvette, José og Parfaite — som dets eneste Beboere, og de sang:

„Har I hørt om Lange Barney,
der kom fra en Skov ved Killarney?
Han vilde være Konge, ja, han vilde være Konge,
men aldrig kom han hjem til Killarney
med sin Krone, sit Sværd og sin Armé!“

Som Konge var Macavoy en Sukces, for Pralelysten havde forladt ham. Som hele sin Race havde han sine Fejl som Under-saat, men Regeringens Ansvar satte Skik paa ham. I Fortet fandt han et gammelt Sværd med Bælte, efterladt af en af Kompagniets Folk, og det pudsede han op og gik med.

Med Pierres Hjælp lavede han en primitiv Forfatning, som han bar indeni sin Hue, og han uddelte Perler og spraglede Baand som Æresbevisninger. Han glemte heller ikke flittigt at bruge

Fredspiben, der nu blev tilgængelig for alle gennem rige Gaver i Tobak. Enhver kan oprette et Kongerige hinsides de Nøgne Marker med Tobak, Glasperler og rødt Flonel.

I mange, mange Uger var det et lykkeligt Kongerige. Men med ét begyndte Pierre at gabe og var rede til at vende hjem. Tre af de Halvblods var tilbøjelige til at følge med ham. José og Lille Babiche havde indgaaet Forbindelser, der knyttede dem til Stedet — desuden havde Kong Macavoy Brug for dem.

Den Aften, Pierre skulde rejse, skete der noget bemærkelsesværdigt.

En ung Kriger havde brækket sit Ben under Jagten, var blevet samlet op af en anden Stamme og ført Syd paa. Omsider fandt han sig selv i Fort O'Angel. Dér havde han truffet Fru Whelan og mod Gaver i Tobak og skønne Klæder ført hende til sin Ægtemage. Saadan gik det til, at Kongen og Pierre en tidlig Efteraarsaften mødte hende i Fort Comforts Gaard. Pierre opdagede hende først og vilde dreje Kongen om et Hjørne, men det var for sent. Fru Whelan havde set ham, og hun raabte efter ham:

„O, Tim! min Skat! min Konge! Har jeg fundet dig, min Kejser!“

Hun løb hen til ham for at omfavne ham. Han veg tilbage; hans rødmossede Ansigt blev kridhvidt, da han rakte Haanden frem og sagde: „Kvinde, du er min Hustru, hvad du saa end ellers er, det véd jeg, og det er din Ret at faa Husly og Føden af mig, men mine Arme og min Seng er mine egne at beholde eller give bort, og, ved Gud, du faar hverken det ene eller det andet! Der er en Grøft saa bred som Helvede os imellem!“

Indianerne var hastigt stimlet sammen, de opfyldte Gaarden og trængte sig i Portaabningen. Kvindfolket blev rasende — hun havde drukkert. Hun løb ind paa Macavoy og spyttede ham i Ansigtet, og nedkaldte en Forbandelse over ham, der kunde faa den haardeste til at gyse til sin Dødsdag. Saa faldt hun i Krampe for hans Fødder. Macavoy vendte sig mod Indianerne, strakte Hænderne ud og prøvede paa at sige noget, men kunde ikke. Han bøjede sig, løftede Kvinden og bar hende ind i Fortet, hvor han lagde hende paa et Leje af Skind.

„Hvad vil du gøre?“ spurgte Pierre?“

„Hun er min Hustru,“ svarede han fast.

„Hun levede sammen med Whelan.“

„Der maa drages Omsorg for hende,“ lød Svaret. Pierre be-

tragtede ham interesseret og rolig. „Jeg vil hente noget Spiritus til hende,“ sagde han med et. Han vilde til at gaa, men standsede for at føle hendes Puls. „Vil du beholde hende?“ spurgte han.

„Hent det Spiritus.“ Macavoy dyppede sit Skjorteærme i noget Vand og vadede forsigtigt hendes Ansigt.

Pierre kom med Whisky, men han vidste, at Kvinden vilde dø. Han blev med Macavoy hos hende hele Natten. Henimod Morgen slog hun Øjnene op og rystede voldsomt.

„Det er bitterlig koldt,“ sagde hun. „Læg mere Brænde paa Ilden, Tim, for Barnet maa ikke fryse.“

Hun troede, hun var i Malahide.

„Aa, nej, nej! det er jo isnende koldt!“ sagde hun igen. „Hvorfor lader du Døren staa aaben med det dødssyge Barn?“

Macavoy sad og saå paa hende, skælvende af Bevægelse.

„Saa lukker jeg selv Døren,“ tilføjede hun, „for det var mig, der lod den staa aaben, Tim.“ Hun fo'r op, men udstødte et Skrig som et Suk af Vinden og sank tilbage.

„Døren er lukket,“ sagde Pierre.

„Men Barnet! Barnet!“ sagde Macavoy og Taarerne strømmede ned over hans skæggede Ansigt.

DEN ENFOLDIGE KONGES GAVE

I.

Engang regerede Kæmpen Macavoy over en af Nordfolkets Stammer, sat paa Tronen af Pierre, der kaldte ham Kong Macavoy. Saa kom en Tid, hvor han træt af Kongeværdigheden rejste Syd paa og lod alt bag sig, selv sin Dronning Wonta, der for stedse havde skjult sig for Morgensolen i sin Grav under Cy-presserne. Ved Fort Guidon gav de ham stadig hans Titel, og formedelst hans Uskadelighed, hans Oprigtighed og Ædelmod kaldte Pierre ham „Den enfoldige Konge“. Hans mere end syv Fod lange Krop slentrede omkring som et Udtryk for ubrugt Kraft, ubunden Styrke. Ingen hadede Macavoy, mange elskede ham, han var velkommen ved Baalet som ved Kødgryden, men det var alligevel en Skam, at en saadan Mængde Mandfolk gik uudnyttet hen — et saadant Livsmaskineri, der kunde udrette store Ting, men bare snurrede rundt og ødede Brændsel. I Fort Guidon tænkte ingen videre over den Ting, undtagen Pierre maa-ske, han sagde sommetider: „Du enfoldige Konge, en Dag kommer din store Chance igen, men ikke som Konge— som Kæmpe og Mand.“

Den Dag kom ikke straks, men den kom.

Da Ida, den døvstumme Pige, blev gift med Hilton fra H. B. C., sendte eller bragte hver Mand i Fort Guidon og flere Stationer længere fremme en eller anden Gave til hende. Pierres Gave var en meksikansk Sadel. Han var ved at brænde Idas Navn i den med et knækket Blad af en Skedekniv, da Macavoy kom over ham, lige vendt tilbage fra et Landstrygerbesøg i Fort Ste. Anne.

„Er du ved at lave Billedskærerarbejde?“ spurgte han og pustede i Skægget.

Pierre så op foragtende, men svarede ikke paa den ufor- skammede Bemærkning, for han tog aldrig Notits af en For- nærmelse, naar han ikke vilde hævne den, og han vilde ikke kives med Macavoy.

„Hvad giver du?“ spurgte han.

„Giver hvad til hvem, lille Peter Spillemand?“ sagde Macavoy og strakte sig i Døraabningen med Benene ude i Solen og Hovedet i Skygge.

„Du har nok været ude at spadserere?“ spurgte Pierre, skønt han meget vel vidste, hvor han havde været.

„I Fort Ste. Anne — en Begravelse, to Gange Barnedaab og et Bryllup og dertil Masser af Toddyer, det er hvad jeg har været med til, lille Prik i Norden!“

„Hov! Hvor du dog er dum, enfoldige Konge! Du begynder bagvendt paa Tingene. Stik Hovedet udenfor, for jeg skal have tændt mig en Cigaret, og der bliver en vældig Eksplosion af det, hvis du aander ind i Ilden!“

„Aa, din Nar, Pierre! Min Aande er som et Barns, Mælk og Honning — ja, og Fader Corraine, der besørgede Forretningerne af Kærlighed til Gud, siger til dig: „Lille Tim Macavoy“ — ja, lille Tim Macavoy — siger han, „naar vil du saa spænde for!“ siger han. Jeg blev skamfuld, Pierre, ved at Fader Corraine talte saadan til mig, for jeg havde kun en Kvist om Livet til at holde Bukserne oppe, og jeg troede, det var det, han mente! „Spænde for?“ siger jeg, „Fader Corraine? Spænde for, Deres Velærværdighed?“ Og jeg stod og følte ved Kvisten „Ja, lille Tim Macavoy,“ siger han, „længe nok har du ædt Lediggangens Avner, naar har du i Sinde at spænde for? Du havde et Konge- rige, og det gav du fra dig,“ siger han, „find en Mark, tag en Plov og spænd for,“ siger han, „og vend dig ikke mere tilbage!“ — saadan talte Fader Corraine, og jeg troede hele Tiden, det var fordi jeg manglede min Livrem!“

Pierre så et Øjeblik udtryksløst paa ham, saa sagde han: „Sikken en Nar! Og hvor er saa dit brede Læderbælte, o Drot?“

Latteren fik Macavoys Skæg til at ryste. „Det gik til Bryllupet — jeg spændte de to ind i det paa godt og ondt, og kønne så de ud, som de stod der i min Livrem; den var spændt to Hul- ler ind — Pierre!“

„Og hvad har du at give Ida?“ spurgte Pierre med en lille Gestus med Brændejernet.

Macavoy kom paa Benene. „Ida! Ida!“ sagde han. „Er den Sadel til Ida? Skal hun og Hilton nu til at spise af samme Fad? Den Dalens Rose, den lille Fugl med Sang i sit Ansigt og stumme Læber! Aa, Pierre, skal det være de to! og jeg har ikke en Døjt at give, hverken godt eller ondt. Jeg ejer intet i hele Verden uden Klæderne paa min Krop, og de hænger endda i Krattet!“ — han hev lidt i Kvisten, der holdt Bukserne oppe. „Og mangt et Maaltid og mangen en Drik har hun givet mig med smaa Smil spillende om sine Læber.“

Han satte sig igen i Døraabningen med Ansigtet mod Pierre og Nakken i Solen. Han var et Billede paa Sundhed, overstrømmende, kolossal, en Tyreskønhed med blide Barneøjne, men der var ogsaa noget nedslaaet over hans hele Holdning.

Pierre iagttog ham en Stund med stjaalent Lune; saa sagde han drævende: „Bryd dig bare ikke om dine Klæder, giv hende dig selv.“

„Hvad er det for Lumskeri, din Gifftunge. Give mig selv! Hvorfor det? Det var en køn Bryllupsgave, hva'? En nem Ting at have i Huset! Hun kunde bruge mig som Stumtjener eller stille mig op i Haven som Lysthus! — ja, med et Hul i Ansigtet, der vilde æde dem begge ud af Hus og Hjem!“

Pierre trak et Stykke Indpakningspapir frem og skrev paa det med en afbrændt Tændstik. Saa holdt han det frem. „Voilà, min enfoldige Konge, her ser du, hvad du har at gøre; det er en fornem Gave, der foreløbig ikke kommer til at koste dig noget. Læs det nu højt og sig mig, hvad du mener om det.“

Macavoy tog Papiret og læste langsomt, omstændeligt og kritisk:

„*For modtagen Valuta forpligter jeg mig til paa Anfordring at betale til . . . IDA HILTON . . . eller Ordre MIG SELV, Tim Macavoy, syv Fod tre paa bare Fødder, uden noget som helst i Rente.*“

Macavoy sluttede med et højt Smeld med Tungen. „M'Guire!“ sagde han, og ikke andet.

„M'Guire“ var hans stærkeste Kraftudtryk. I sit Livs mest betydningsfulde Øjeblikke havde han sagt det, og det klang dybt, sælsomt og mere virkningsfuldt end mange almindelige Eder. Et Øjeblik efter sagde han igen: „M'Guire!“ Saa læste han det højt

endnu en Gang. „Hvad er det, Franskmand?“ sagde han. „Hvilke Djævelstreger har du nu for?“

Pierre beskuede veltilfreds sit Værk paa Sadlen. Nu satte han sig tilrette med Skulderen mod Væggen og sagde: „Ja, det er et lille skriftligt Løfte om en Bryllupsgave til Ida. Naar hun en Dag siger: „Tim Macavoy, jeg vil gerne, at du gør dette eller hint eller tager dør og dør hen, eller sælger dig eller bytter dig bort eller bruger dig som Stumtjener eller som Bro over en Kløft eller forsvare et Hus eller slukke en Præriebrand eller, at du bliver min anden Mand,“ saa skal du sige: „Her er jeg“, og du skal følge dette Løftes Kalden, om du saa skal rejse fra Himlen til Halifax!“

Pierres Tænder lyste i et Smil, da han sagde det, og Macavoy brød ud i en rungende Latter. „Din store Laban,“ sagde han omsider, „en Spøg er en Spøg. Syv Fod og tre, det er jeg og sund paa Lunger og Lemmer — en Bryllupsgave til den yndige Rose fra Dalen! Rolig, rolig, Pierre. Det var Narrestreger, du skrev paa det Papir, men jeg vil gøre det til Sandhed, lille Hanekyilling! Det er min Gave til Ida og Hilton, og det er, hvad de faar af mig. Og det skal der rødt Segl paa, og, hvad mere er, Sagfører Freddy Tarltons Attest.“

„Du er en stor Mand,“ sagde Pierre med en Antydning af blid Ironi, for hans medfødte Spottelyst kom ikke frem overfor denne vældige Eks-Konge, han selv havde skabt. Overfor den Slags enorme Krabater — han havde kendt adskillige i sin Tid — havde han altid været overlegen, beskyttende, bragt dem til at føle, at de var som Børn ved Siden af ham. Han så tankefuldt paa Macavoy og sagde saa til sig selv: „Naa, hvorfor ikke? Hvis det er en Spøg, saa er det en Spøg, hvis det er noget, der kan faa Verden til at staa stille et Minut, ja, saa er det saa meget bedre. Han er til ingen Verdens Nytte nu. Ved alt, hvad helligt er, han skal gøre det. Det er fornøjeligt, og det kan efterhaanden blive storslaet.“

Pierre sagde med ét: „Naa, Macavoy, hvad vil du gøre? Sende denne gode Gave?“

„Ja, vist saa, Pierre, den staar jeg ved. Et Ansigt som en Majmorgen og Hænder som Orgeltoner har hun. Hun taler med et Udtryk i Øjet og en Bevægelse af sine skønne Læber og sit vuggende Legeme, og uden et Ord snakker hun til én. Ja. Bevægelse — Bevægelse — Bevægelse; ja, det er det. Og jeg har set hende paa Toppen af en Højde, hvor Vinden legede frit med

hendes Haar, og der var gule Knopper paa Grenene, Græsset var grønt under hendes Fødder, Verden smilede mellem hende og Solen; Billeder — ja vist, Billeder! Skriftligt Løfte paa Anfordring naar som helst? Syv Fod og tre paa mine bare Tær — men, du Syndens Fader, naar hun kalder, saa kommer jeg.“

„Det giver du din Ed paa, Macavoy?“ spurgte Pierre. „Med Haanden paa Bogen?“

Macavoy rettede sig saa han fejede Spindelvævet mellem Loftsbjælkerne med sit Hoved. Hans Øjne lyste i barnlig-vild Indignation. „Tror du, jeg er en Tyv, der vil stjæle mit eget Ord? Hov! Jeg æder dig, dit Pattebarn, hvis du tvivler paa mit Ord til en Dame. Det er mit Gældsbevis, og du skal faa mit Navn paa det med min egen Næve paa Freddy Tarltons Kontor og det med rødt Lak og Dronningens Hovede nedenunder. *M'Guire!*“ gentog han og tav saa, prustende i sit store Skæg.

Pierre så et Øjeblik paa ham, slog ligegyldigt ud med Haanden og sagde: „Saa, Børneæder! Saa kommer du i Morgen Klokken ti med din Bryllupsgave. Men lad os hellere med det samme gaa til M'sieu Tarltons Kontor, saa vi kan ordne det hele, som vi vil, med rødt Segl og Underskrift — ja. Ja, ja, man rejser vidt om i Verden og ser undertiden mærkelige Ting, og ikke to mærkelige Ting er ens — nej; der er kun én Macavoy i Verden, og der var kun én Shon M'Gann. Shon M'Gann var en herlig Daare, men han udrettede noget til Slut, ja sandelig gjorde han det. Tim Macavoy kommer maaske ogsaa engang til at udrette noget. Tja — mon!“

Han folte tankefuldt paa Macavoy's Armmuskler og lo saa Kæmpen op i Ansigtet. „Engang gjorde jeg dig til Konge, lille Ven, og det kastede du fra dig; nu gør jeg dig til Slave, saa faar vi se, hvad du vil gøre. Kom saa med hen til M'sieu Tarlton.“

Macavoy lod Haanden falde tungt paa Pierres Skulder.

„Det er drøjt at være Konge, Pierre, men det er let at være Slave for en som hun. Jeg vilde glad kysse hendes snavsede Sko!“

Da de gik, sagde Pierre: „*Dis donc*, naar alt er i Orden, sælger hun dig maaske som gamle Ben og Klude. Saa køber jeg dig og brænder dine Klude og Ben og spreder for alle fire Vinde Asken af en Konge, en Slave, en Daare og en Irlænder — at du véd det!“

„Ja, Pierre, saa faar du da mere Jord i Hænderne, end du

nogensinde kommer til at fortjene og mere Himmel, end du selv nogensinde kommer ind i.“

En halv Time efter var de paa Freddy Tarltons Kontor ved Bredden af Little Big Swan Floden, der brusede forbi, opsvulmet af de første, livlige Efteraarsregnskyl. Freddy Tarlton havde Humør, han gik med til Legen og behandlede den med Alvor, men han protesterede forgæves mod Anvendelsen af det store, røde Segl med Hendes Majestæts Hoved. Macavoy holdt paa sit og skrev sit Navn tværs over det med en ophøjjet Ulæselighed, der var en Konge værdig. Inden den Aften var endt, vidste alle i Guidon Hill, undtagen Hilton og Ida, hvilken Gave Brudeparret vilde faa fra Macavoy.

II.

Den følgende Morgen var næsten smertelig skøn, saa sart i sin klare Himmel, saa ophøjjet ved Bjergenes Pragt, saa stor-slaaet ved den grønbrune Præries grænseløse Vidder mod Nord og Syd. Det var en Dag at mødes for Guds Skabninger, at jage bort for atter at vende tilbage til Hjemmets Rede paa det store Plateau mellem Havet og Stjernene efter at have fløjet over hele det udstrakte Rige. Ved Idas Hjem var alle de forsamlede, der boede indenfor 100 Kvartmiles Omkreds. I den store Forstue var alle Gaverne — rigt Pelsværk fra det fjerne Norden, kunstfærdigt udskaarne Skaale, haandlavede Gyngestole, Knive, Køkkentøj, et Eksempplar af Shakespeare i seks Bind fra den protestantiske Missionær, der forrettede Vielsen, en Guldklump fra Long Light Floden; og, udenfor Døren, en Hest, Hiltons egen Bryllupsgave til hans Kone; den bar Pierres Sadel med Sølvbeslaget og Idas Navn brændt dybt ind. Da Macavoy kom, hilstes han med Hurraraab, der i Latterbølger trængte ind til Ida og Hilton, der netop i det Øjeblik lyttede til de første Ord af den korte Ceremoni, der begynder: „Jeg opfordrer Eder begge om I kender nogen ret Aarsag eller Forhindring“ og saa videre.

De vendte sig ikke for at se, hvad det var, for de var selv nu i Universets Midtpunkt. Da Ida var døvtum, maatte Ritualets Ord oversættes til Tegn for hende, efterhaanden som Missionæren fremsagde det; og det blev besørget af Pierre selv, den Halvblods Katolik, han der havde ført Hilton og Ida sammen, for han

og Ida var gamle Venner. Da Fader Corrairie havde lært hende Tegnsproget, lærte Pierre det af hende, indtil hans Tegn og Gestus blev lige saa talende som hendes. Hans Bevægelser nøje beregnede Virkning, hans talende Blik og Gestus dannede et Sprog, der stod hans egen Naturs Instinkter langt nærmere end almindelig Mennesketale. Ikke alle Mænd stolede paa Pierre, men alle Kvinder gjorde det; de første behandlede han som en Machiavelli, de sidste uden noget Spor af Mefistofeles, og sjælden skete det, han overfor Mænd eller Kvinder røbede noget ydre Tegn paa Ømhed — hvilket var overmaade virkningsfuldt. Han havde lært, eller vidste instinktmæssigt, at Forbeholdenhed overfor Mænd og Ligegyldighed overfor Kvinder øver den største Indflydelse paa begge. Som han stod der og ved gratiøse, talende Tegn langsomt oversatte Ritualets Ord for Ida, kunde ingen paa hans lidenskabsløse Ansigt se, at han nærede nogen Følelse for den Mand eller den Kvinde, han stod overfor. Han havde det foragtede Smil, den Mand erhverver sig, der lever fjernt fra ethvert Haab om egen Arne og kun kender sin egen Lov.

Mere end én Gang fyldtes den unge Piges Øjne af Taarer, naar den dybe Betydning af en eller anden Sætning i Ritualen blev hende klar. Hendes Ansigt fulgte Pierres Bevægelser, som vore Nerver følger god Musik, og der var noget saa virkningsfuldt, saa enestaaende over Ceremonien, al den Latter, der havde hilst Macavoy, døde hen og en dødlignende Stilhed bredte sig fra Stedet, hvor de to stod og ud over hele Prærien. Man hørte kun Hiltons Stemme, der stærkt og fast sagde: „Jeg tager dig til min ægteviede Hustru“; men da Vielsens sidste Ord var sagt, og den nygifte Hustru lod sig slutte i sin Mands Arme og en lille glad Lyd brast fra hendes Læber, blev der paa ny megen Larm og Latter, for Macavoy stod i Døraabningen eller snarere udenfor den, bøjende sig for at se ind paa de to. Han havde laant en Cowboy-Livrem af en Mand og spændt den om sig i Stedet for at have Bukserne „hængende paa Krattet“. Hilton lo og rakte Haanden. „Kom indenfor, Konge,“ sagde han, „kom indenfor og ønsk os til Lykke.“

Macavoy banede sig let Vej gennem Flokken og stod i næste Nu krumrygget foran de to — han kunde ikke staa oprejst i Stuen.

„Naa, du Hilton, er det dig, er det dig, der plukker Dalens Roser og snapper Stjernerne fra Himlen! Naa, saadan er du, Hilton! Jeg rejste ned i Gaar fra Fort Ste. Anne og anede ikke et levende Muk, før Pierre lammede mig med det i Aftes, og saa var der

ingen Tid til Presenter, til Bryllupsgaver — nej, om der var!”

Just i det Øjeblik rakte Ida Haanden frem og berørte hans Skulder. Han smilede ned til hende og prustede og blæste i sit Skæg, segnefærdig af alt det, han havde at sige hende, kendte alligevel intet Tegn; men han nikkede atter og atter til hende, og han klappede Hilton paa Skulderen og tog deres Hænder og lagde dem sammen, hendes øverst, og rystede dem i sin ene, store Næve, saa hun næsten gav sig ved det. Med et saå Ida til Hilton, han nikkede, og hun rakte Macavoy sin Kind at kysse — Macavoy, den dovne, forsømte, larmende Kæmpe. Hans Ansigt blev blodrødt som et overrasket, forlegent Barns, og med urimelig Undselighed bøjede han sig og berørte hendes Kind. Saa vendte han sig mod Hilton og busede ud: „Aa, Dalens Rose, hele den vide Verdens Smykke! Aa, Bjergenes Blomst! Jeg vilde kysset hendes snavsede Sko. *M'Guire!*“

Et Latterudbrud skyllede ud i Præriens rene Luft, og Bjerгене syntes at røre paa sig i Livsglæde. Saa var det, Macavoy fulgte med Hilton og Ida udenfor og pludselig stoppede ved Hesten og hentede det Gældsbevis, Pierre havde skrevet, frem af sin Lomme og sagde: „Ja, men alle Bryllupsgaverne er ikke leverede. Jeg havde intet at give — ejede ikke en Klink, ikke et Pund Tobak eller en Kasserolle eller en Klud Linned til Bordet, intet uden mig selv og mine beskidte Klæder, syv Fod tre paa mine bare Tæer. Hvad skulde jeg gøre? Der var kun mig selv at give, og det giver jeg af et glad Hjerte, og her er det med Dronningens Hovede paa, lavet paa Hr. Tarltons Kontor. I vilde hellere haft en Hund eller en Bøsse eller en Stige eller en Hest eller en Sadel eller en Pot Whisky, men saadant som det nu er, giver jeg jer det — jeg giver det til Dalens Rose og den vide Verdens Stjerne.“

Men høj Røst læste han Gældsbeviset og rakte Ida det. Der blev let, til Øjnene stod i Taarer, og en Dunk Whisky blev slaet op, men Ida lo nu ikke. Hun og Pierre havde set Alvoren i Macavoy's Gave — den barnlige Mandighed ved den. Den naaede hendes Hjerte uden en Anelse af Komik, uden den svageste Klang af Latter.

III.

Efter nogen Tids Forløb mistede man i Fort Guidon Interessen for denne Bryllupsgave, og kun tre Mennesker bevarede den i tydelig Erindring, Ida, Pierre og Macavoy. Pierre var interesseret, for med sit primitive Sind vidste han, at hvor vildt et Løfte end er, er Livet ogsaa saa vildt med alle sine Hændelser, at der kommer et Tidspunkt, hvor ethvert Gældsbevis bliver krævet indfriet.

Imidlertid gik Ugerne, Maanederne, ja et Par Aar, hvor Macavoy og Pierre kom og gik, efter deres hele Tale i evig Krig, efter al deres Gerning i evig Fred med hinanden. Og af sit Hjertes Overflod gav Ida de to Vagabonder en Plads ved sin Arne, naar det passede dem at indfinde sig. Maaske havde hun til Erstatning for den Tale, der var hende nægtet faaet Evnen til at forstaa, og hun skattede, hvad andre fandt værdiløst og holdt sig fjernt fra det, andre fandt godt. Hun ejede Gaver, der altid havde været Genstand for Beundring i Guidon Hill. Fugle og Dyr var hendes Venner — hun kaldte dem sin Familie. En sælsom Sympati bandt hende til dem, saa ingen fandt det mærkværdigt, da hun til sidst tæmmede en hvid Vildand og dresserede den til at fungere som Brevdue.

Oppe i Bjergene, ved Hvide Sol Floden, boede hendes Søster og hendes Søsters Børn, og snart bragte Anden Bud fra hende til dem og tilbage, saa da Ida ved Vintertid blev svagelig, kunde hun finde Trøst ved Søsterens altid glade Omsorg og de smaa Fugle i Søsterens Rede, der sendte Ida mangt et muntret Budskab og Beretning om deres raske Færden i Bjergene. I de Dage saås Pierre og Macavoy kun sjælden paa Stationen, undtagen nu og da, naar de kom for at sidde ved Ilden med Hilton og fortælle Historier og vente paa Foraaret. Hilton var naaet til den fredelige, fraværende Forventning, der viser en Mand fra hans bedste Side, som han venter paa den Tid, da han gennem sin Faderværdigheds Skumring skal se Moderværdighedens store, skønne Daggy sprede sig over Verden — og Verden er Hjemmet, naar alt er sagt og gjort. Der kom noget mildt over ham, mens han blev sværere af Skikkelse og paa enhver Maade blev en mere fremtrædende Skikkelse blandt Vestens Folk.

Pierre, hvis Visdom var mere paalidelig end hans Moral i Almindelighed, sagde: „Det er mærkeligt, at Mænd ikke véd af deres eget Værd, før en Kvinde lærer dem det. Men det store

Under er, at Kvinden ikke foragter ham for det! *Quel caractère!* Hun har saa ofte vist ham Vej som var han et lille Barn, og dog siger hun til ham: *Mon grand homme!* Min Herre! Min Hersker! Puh! Jeg har ofte tænkt, at Kvinder halvt er Helgener, halvt Daarer, og Mænd halvt Daarer, halvt Slyngler. Men, *quelle vie!* — hvilket Liv!“

Til det sagde Macavoy: Sludder og Vrøvl! Hvad Fanden nytter al din Tænken dig, Pierre? Du ræsonnerer her og ræsonnerer der, og mens du er optaget af det, presser jeg og de andre Løj-erne ud af Tilværelsen. Aa, væk med dig. Du er alligevel kun en Stump Helvede med Ræsonneren i. Trods al din Grublen og Graven for at se, hvad der er indeni Tingene, vilde jeg gøre mere paa et Vink af en Kvindes Finger end for al den Visdom og Kløgt, du brygger sammen. Der fik du den, lille Lappeskræder af en Prokurator!

„Paa et Vink af Hiltons Kone, hva’?“

Macavoy var ikke helt sikker paa, hvad Pierres gaadefulde Tone betød. Et vildt Lys brød frem i hans Øjne og han busede ud: „Ja, paa et Vink af Hiltons Kone, eller et Blik fra hende eller slet ingenting. Rolig, rolig, din Hveps! Du vilde selv hente Djævl ud af Helvede for hende, vilde du. Men naar du snakker — det er som om Galden sad dig i Halsen!“

„Maaske, o Konge. Men jeg vilde gaa paa Jagten, fordi jeg havde Lyst; du, fordi du maatte. Du er en Slave, naar du kommer, og naar du gaar med Dronningens Segl paa Løftbrevet.“

Macavoy lænede sig tilbage og brølede: „Aa, det! Dalens Rose, Verdens Fryd! Hør, Pierre —“ Hans Stemme blev med ét dæmpet, da en ny Tanke slog ham, — „har du nogensinde tænkt paa, at Barnet maaske bliver stum ligesom Moderen?“

Det var en Dag i det tidlige Foraar, da Sneen smeltede i Bjergene og Bækkene fjern og nær susede ned i Dalene. Den Nat brød en hed, tung Regn løs, og næste Morgen var Bæk og Flod svulmet op til det dobbelte. Bjergene syntes at have klædt Sneen af sig, og den lysende Sol begyndte straks at farve Fodbjergene grønne. Som Pierre og Macavoy stod i deres Dør og saa paa Jorden, der gjorde sig ren, sagde Macavoy med ét: „Aa, se, se, Pierre — hendes Vildand flyver til Reden paa Champak Hill!“

De skyggede begge for Øjnene med Haanden. Anden kredsede to eller tre Gange over Stationen, saa strakte den Hals mod Vest, gled over Guidon Hill og svandt af Syne. Pierre begyndte uden et Ord at rense sin Riffel, mens Macavoy røg og sad og saå ud i det

fjerne over det blide, lys- og varmemættende Land. Hans Ansigt fik Farve, og hans Øjne var som et ansvarsløst Barns. Et Par Gange smilede han og prustede i Skægget, men det var maaske uvilkaarligt eller vel en ubestemt Genklang af hans Drømme, for han sad blot og drak Solen og Luften og Livet ind.

Inden en Time saå de igen den hvide And komme over Guidons Tinde, og de fulgte den, mens den sejlede ned til Stationen — Pierre legede aandsfraværende med sin Bøsse, Macavoy var halvt vakt af sine Drømme. Men med ét var de lysvaagne, Bøssen blev lagt til Side, og de kom paa Benene, for da Anden var kommet, blev der Røre paa Stationen, og de saå Hilton løbe fra Butiken til sit Hus, der ikke var langt derfra.

„Der er noget galt der,“ sagde Pierre.

„Tror du, Anden er kommet med det?“ spurgte Macavoy.

Uden et Ord satte Pierre i Løb mod Stationen, og Macavoy fulgte efter. En Halvbløds Dreng kom ud fra Huset og skyndte sig at gaa dem i Møde.

Derinde laa Hiltons Kone til Sengs, hendes store Time var kommet før Tiden, paa Grund af daarligt Nyt fra Stedet bag Guidon. Hos hende var en gammel fransk Kone, der selv i sin Tid havde bragt mange Børn til Verden, og hun vaagede ømt om end ubehjælpsomt over den stumme unge Kone. Det var hende, der rakte Hilton Papiret, Vildanden havde bragt. Ida havde læst det og var faldet besvimet om paa Gulvet.

Budskabet, der havde fældet den unge Hustru, var kort og grufuldt. Et Skybrud var kommet over Champak Bjerget, havde revet en Del af det væk, og en Part af den Del var skredet ned paa Stien, der førte til det lille Hus, hvor det blev standset af nogle væltede Træer og en stor Klippeblok. Det blokerede den eneste Vej, ad hvilken de kunde undslippe opefter, og under dem steg Floden og truede med at rive det lille Hus bort. Saa dør ventede Moderen og hendes Børn (Faderen var i det fjerneste Norden) med Døden for Øje over og under sig. Vildanden havde bragt Beretningen i hele dens grufulde Simpelhed. De sidste Ord var: „Der er maaske ingen Hjælp for mig og mine kære Børn, men jeg haaber endnu, og du maa sende en Mand eller mange Mænd. Men send dem snart, for vi er afskaarne, og Enden kan ventes hver Time.“

Macavoy og Pierre var snart ved Stationen og fik af Hilton at vide, hvad der var at vide. Straks begyndte Pierre at samle Mænd, skønt ingen kunde sige, hvad en eller mange vilde kunne udrette.

Otte hvide Mænd og tre Indianere fulgte med Øjnene Vildanden, da den igen sejlede fra Vinduet til Sovekamret, hvor Ida laa, for at bringe et Trøstens Ord til Champak Hill. Inden den fløj, spurgte Ida efter Macavoy, og Hilton førte ham til hendes Sovekammer. Han så et blegt, næsten ujordisk og dog skønt Aasyn, der rødmede og blegnede ved de kommende Kvaler; det så op paa ham, og med ét gjorde to skælvende Hænder disse mystiske Tegn, der er Sjælens første Sprog. Hilton oversatte dette for ham: „Jeg har sendt Bud efter dig. Ingen Mand i Nordlandet er saa stor og stærk som du. Jeg vidste ikke, at jeg nogensinde kom til at kræve mit Gældsbevis indfriet. Jeg ønsker min Gave, og jeg vil give dig dit Papir med Dronningens Hovede paa. De smaa, de søde smaa, du vil ikke have, de skal dø. Hvis der er Udvej, nogen Udvej, vil du frelse dem. Undertiden kan én Mand udrette, hvad tyve ikke formaar. Du var min Bryllupsgave: Nu kræver jeg dig.“

Hun tav og gjorde saa en Bevægelse til Plejersken, der lagde det brune Stykke Papir i Macavoy's Haand. Han holdt det et Øjeblik saa forsigtigt, som var det en skrøbelig Stump Glas, noget hans vældige Fingre kunde knuse ved den blotte Berøring. Saa strakte han Haanden ud og lagde det paa Sengen ved Siden af hende og sagde, idet han så Hilton lige i Øjnene: „Sig hende, den lille Helgen, at hvis de kan reddes paa Champak Bjerget ved at jeg brækker mine Lemmer og giver mit Blod, saa kan hun være rolig — ja, det kan hun!“

Snart efter var de alle undervejs — alle undtagen Hilton, hvem Pligten bandt til at blive, for at møde en anden Fare; for den gamle Vaagekone sagde, at hendes Liv „rimeligt nok“ vilde afhænge af de Efterretninger, der kom fra Champak Hill, og hvis ondt skete, var hans Plads hos den stumme Rejsende paa Dødens Bredder.

Et Par Timer senere stod Redningsfolkene oppe paa Champak Bjerget og så ned. Der stod det lille Hus som mellem to Dødsdomme. Selv Pierres Ansigt blev blegt og fortrukket, da han forstod, hvad der kunde ske i Løbet af et Par Timer eller Minutter. Macavoy havde ikke sagt et Ord, ikke besvaret et Spørgsmaal, siden de forlod Stationen. I hans Blik var den overlegne Alvor, den Anspændthed, man kan møde hos en tapper Dreng, der ikke kender til Frygt og dog ser en stor og farefyldt Aabning, han maa springe over. Stadig så han den stumme Hustrus An-

sigt for sig, i hans Øren var den Smertenslyd, der fra Hiltens Hus havde fulgt ham ud i den straalende Dag.

Mændene stod hjælpeløse og såå til hverandre. De kunde ikke byde Floden, at den ikke maatte stige højere, de kunde hverken komme til Huset eller give et Reb ned, og dør var Bjergets søndrede Halvdal, der spærrede Vejen til Huset; overalt var ellers stejl Afgrund uden et Træ.

Der var ikke den Krog i de Bjerge, som Macavoy og Pierre ikke kendte, og til sidst, da Fortvivlelsen syntes at have bemægtiget sig dem alle, sagde Macavoy, der dæmpet havde talt med Pierre: „Der er én Udvej, og maaske kan jeg klare den, maaske ikke, men jeg er parat til at prøve. Jeg vil gaa op ad Floden til et smult Sted en Kvartmil ovenfor, springe i den og drive ned til et Sted nedenfor og saa kravle op og løsne Skidtet.“

Hver af de tilstedeværende forstod den dobbelte Fare derved: den rivende Strøm i Floden og det pludselige Skred af Klippeblokke og Sten, der maatte løsnes paa den Side af den smalle Kløft, der laa overfor det lille Hus. Macavoy havde intet at sige til de andres Hovedrysten, og de søgte ikke at faa ham fra det; for det gjaldt Kvinder og Børn, og dør stod de, nede ved Siden af Huset, Børnene i Klynge om Moderen, der ventede — ventede.

Macavoy smed Tøjet til Midjen og gav sig alene paa Vej op langs Floden, kun medbringende en Økse og en Tovrulle bundet om sig. De andre ventede, nu og da raabte de beroligende til Kvinden nedenfor, skønt hun ikke kunde høre, hvad de sagde. Omtrent en halv Time gik, saa raabte én: „Der kommer han!“ Med ét kunde de se Kæmpens vilde Hoved og nøgne Skuldre i den rivende, kværnende Strøm. Der var kun ét Sted, hvor han kunde faa Hold i Bjergsiden — en fremspringende Træstamme lige under dem og under Skredet af Klippestykker og Træer.

Det var et stort Øjeblik. Strømmen tvang ham udefter, men han kastede sig frem og greb Stammen. Han fik fat i en lille Gren. Den holdt et Øjeblik, mens han blev svinget rundt, saa knækkede den. Men med den anden Haand havde han faaet Tag i Stammen, og til et højt Hurra, som Pierre førte an til, trak Macavoy sig op. Saa kunde de ikke se ham mere. Han fandt den Sten, der holdt det standsede Jordskred. At løsne den var at lede Skredet bort eller delvis bort fra det lille Hus. Men den kunde ikke løsnes ovenfra, om den overhovedet kunde, og han vilde selv komme i Vejen for det knusende Bjerg.

„Rolig, rolig, Tim Macavoy,“ sagde han til sig selv. „Det er

Kvinden og hendes kære Smaa, det gælder, og Dalens Rose nede ved Stationen!"

Et Øjeblik efter havde han hugget en Tjørnestamme af og begyndte at lirke ved Kampestenen, der holdt Jordmassen. Med ét kom en Træstamme brasende ned og et lille Jordskred fulgte efter og et Nu holdt Mændene ovenfor og Kvinden og Børnene nedenfor Vejret tilbage. En Time gik, og Macavoy sled med sælsomt forsigtig Omhu og overmenneskelig Anspændelse. Hans Legeme glinsede af Sved, og Sveden dryppede som Vand fra hans Pande. Han holdt Øje med Kampestenen og med Massen ovenover, fast, vurderende, anspændt. Til Slut holdt han inde. Han så sig omkring i Bjergene — ned ad Floden — op mod Himlen — alt menneskeligt var lukket ude fra hans Syn. Han var alene. Et langt, hedt Aandepust brast fra hans sammenpressede Læber, bevægede hans store, røde Skæg. Saa udstødte han et Raab, et langt Raab, der uhyggeligt og højtidsfuldt gav Ekko mellem Bjergene.

Det naaede dem ovenover som en Hilsen fra en anden Verden. De svarede: „Godt, Macavoy!"

Aar efter fortalte disse Mænd, hvordan der til Svar kun kom ét Ord, der dybt rungede gennem Bjergene — et Tegn og et Symbol paa en Krise, en Sjæls fantastiske Udtryk:

„M'Guire!"

Der fulgte en høj, drønende Lyd, Skredet løsnedes, Kløften hældte sin kvælende Mundfuld Jord og Klippeblokke ud i Strømmen og et Øjeblik efter var Vejen fri til Toppen af Champak Bjerget. Derop kom de uskadte Børn og deres Moder, der fra den solvarme Tinde sendte Vildanden til „Dalens Rose", som indtil det Budskab kom havde vaklet paa sin Blomsterstilk. Men Glæden, denne underfulde Helbreder, holdt den i Blomst med en lille Fugl fra Edens Have ved sit Hjerte, en lille Fugl, der senere glad lærte at fortælle om den Enfoldige Konges Gave — han, der paa Anfordring for stedse havde indfriet sit Gældsbevis.

MALACHI

„Han dingler alligevel i Morgen. Exit Malachi!“ sagde Freddy Tarlton alvorligt.

Døren gik pludselig op, og en Mand traadte ind blandt de snakkende og tog den eneste, ledige Plads ved Ilden. Han så ikke til nogen, men holdt Hænderne til Varmen og betragtede Gløderne med sænkede, indadvendte Øjne.

„Exit Malachi,“ sagde han med ét blidt ironisk, men så ikke op.

„Men hvor i Alverden kommer De fra, Pierre?“ spurgte Tarlton venligt.

„Vinden blæser hvorhen den lyster, og —“ Pierre afsluttede Sætningen med en lille Haandbevægelse.

„Og Vinden fortæller ikke, hvor den har været, men derfor behøver Pierre ikke at være som den,“ vedblev den anden.

Pierre trak paa Skuldrene, men svarede ikke.

„Han var en sejt Karl,“ sagde en Stemme. „I Morgen faar han den Frokost, han har betalt for.“

Pierre vendte sig og betragtede den talende med en kold, ransagende Stirren. „*Mon Dieu!*“ sagde han med ét, „nu begynder denne Gohawk at prædike. Hvad véd De om Malachi, Gohawk? Er der nogen af jer, der kender noget til Malachi? Lidt hist og lidt her, et Glas her, et Parti Ecarté der, et Ridt efter Kvæg og en Jagttur bag Guidon Hill! — Men hvad siger saa det? I har hørt Ørnens Skrig, I har set den flyve bort med et Lam, I har plaffet paa maa og faa efter den, men hvad véd I om Ørnens Rede? *Mais non.* Lammet er ét, Reden noget andet. Man kender ikke Ørnen, før man har været dør. Og De, Gohawk, vilde ingenting begribe, hvis De så Reden. Sludder!“

„Hold Mund!“ busede Gohawk ud. „Tror De, jeg vil finde mig i Deres — —“

Freddy Tarlton lagde Haanden paa hans Arm. „Rolig, Gohawk. Hvad nytter det?“ Saa sagde han: „Fortæl os om Reden, Pierre; han skal hænges for Lammet i Morgen tidlig.“

„Hvem talte for ham i Retten?“ spurgte Pierre.

„Det gjorde jeg,“ sagde Tarlton. „Jeg talte saa godt, jeg kunde, men det var haabløst Spil for ham fra Begyndelsen. Sheriffen var populær og ung; ung — ja, det var Sagen; han var ogsaa køn, og Kvinderne — naturligvis! Det var afgjort fra første Færd; for Resten vilde Malachi ingenting fortælle — det lod til, at han var ligeglad.“

„Ja, ligeglad,“ sagde Pierre eftertænksomt. „Hvad sagde De til Juryen — jeg mener, havde De en Træffer, der kunde faa dem til at fare sammen og tænke: „Stakkels Malachi!““

„Den bedste Tale, der nogensinde er holdt,“ indskød Gohawk. „Han hældte bare Ordene ud, slængte dem fra sig som Ærter! indtil han var lige ved Slutningen. Saa holdt han pludselig inde, og der blev saa stille, at man kunde høre en Knappenaal falde. „Mine Herrer Jurymedlemmer,“ sagde Freddy Tarlton her — *Herrer*, siger han! til det Slæng — Lagan og alle de andre! — mine Herrer Jurymedlemmer,“ siger han, „er De nu ogsaa dødelig sikker paa, at De staar sammen med den almægtige Gud i denne Sag; at De har Beviser, der kan stille Ham tilfreds, som alle en Dag kommer til at stille tilfreds, hvis De ikke vil hænge paa den. Ikke Beviser for Skydningen, men Beviser for, hvad Skydningen betød, og om den var bestemt til Drab og hvorfor. Sagen ligger saadan, mine Herrer Jurymedlemmer,“ siger Freddy Tarlton her. „To Mænd er alene i en Gade. Der lyder et Skud, og ud kommer alle og ser Fargo, Sheriffen, ligge paa Jorden med Munden i Snavset og en ladt Revolver mellem Fingrene. Ikke fyrretyve Fod derfra staar Malachi med en rygende Revolver i Næven. Det synes at være den almindelige Mening, at det var Ondskabsfuldhed — lutter Ondskabsfuldhed — der fik Malachi til at pille Sheriffen ned. For Malachi var stridbar. Det vil jeg holde en Genstand paa. Og Sheriffen var paatrængende, og gerne storsnudet. Saa da Malachi kommer og ser Sheriffen luske rundt i sine Lakstøvler, bliver han ond og sender ham et Hagl — og væk er Cherif Fargo — ude af Spillet. Det lader til at være den offentlige Mening.“ Og han standser igen, stille og blidt og ser de tolv i Øjnene paa én Gang. „Men,“ siger Freddy Tarlton her,

„vil De hænge en Mand paa den Smule, De véd? Eller vil De regne ham noget af det til Gode, som De ikke véd? De kender ikke den indre Sammenhæng i denne Ting, og Malachi fortæller Dem intet, og Gud tier stille. Men jeg haaber, De er bandsat sikker i Deres Sag, for én Ting er det, at to Herrer spadserer med Revolvere paa Gaden, men noget ganske andet at sidde i en Retssal og binde et Reb til en Mands Hals,“ siger Freddy Tarlton her.

„Min Klient har nægtet at udtale sig, men vær ikke for sikre paa, at der ikke til sidst kommer én, der kender Sammenhængen og vil tale hans Sag.“ Saa vender han sig og ser paa Malachi, og Malachi stod stille og rank som et Træ, men hans Ansigt var blegt, og Sveden strømmede fra hans Pande. „Hvis Gud ingen Stemme har at lade høre for min Klient i denne Retssal i Dag, er der saa ingen paa Jorden — Mand eller Kvinde — der kan tale for en, der ikke selv vil tale?“ siger Freddy Tarlton her. Og saa, ved Gud! om Malachi ikke for første Gang aabner Munden. „Der er ingen,“ siger han. „De taler allesammen for Sheriffen. Men jeg spurgte én Gang, og Sheriffen svarede ikke.“ Ikke Spor af Omforladelse. Det hældte koldt Vand paa dem. „Jeg overlader denne Sag til tolv tro Mænd,“ siger Freddy Tarlton og sætter sig.

„Og de sagde saa, at han skulde dingle?“ indskød Pierre.

„Uden at rejse sig fra deres Pladser,“ var der én, der straks tilføjede.

„Naa. Men den Tale af „Freddy Tarlton her“?“

„Den var tolv Genstande værd for mig, ikke andet, og slet ingenting for Malachi,“ sagde Tarlton. „Da jeg sagde, at jeg vilde besøge ham i Aften for at opmuntre ham, sagde han, at han hellere vilde sove. Missionæren kan heller ingen Vegne komme med ham. „Jeg har ikke Brug for nogen her,“ siger han: „Den skal jeg nok klare paa egen Haand.“ Og saa er den ikke længere med Malachi.“

„Fordi der ingen var til at tale for ham — hvad? Godt, godt.“

„Hvis han havde sagt noget, der kunde retfærdiggøre det — gøre det til et Drab eller begaaet i Hidsighed — det havde været noget andet. Men nej, ikke et levende Muk af nogen Art. Exit Malachi!“ gentog Freddy Tarlton trist. „Gid han dog havde givet mig en Smule Chance.“

„Gid jeg havde været der,“ sagde Pierre og tog en Tændstik fra Gohawk for at tænde sin Cigaret.

„For at høre hans Tale?“ spurgte Gohawk og nikkede i Retning af Tarlton.

„For at fortælle dem hele Sandheden. „Aa, I Flagermus, I Faar, hvad har I i Hovedet i Stedet for Hjerne? Naar en Mand ikke vil tale, ikke vil lyve for at skaffe sin Sagfører noget at holde sig til — eller frelse sig selv, saa stikker der noget under! Hør nu paa mig, saa skal jeg fortælle jer Malachis Historie. I kan saa selv dømme.

„Aldrig har jeg set et Ansigt som det, der sad paa den unge Pige nede ved Lachine Quebec. Jeg kendte hende, da hun var Barn, og jeg kendte Malachi, da han flaadede Tømmer paa Floden som Formand for en Trup. Han havde et Udtryk saa aabent som Solen dengang — ja. Lykkelig? Ja, saa lykkelig som et Menneske bør være. Naa, Barnets Moder døde, og Malachi var alene om at tage sig af den lille Norice. Han forlod Floden og tog Arbejde i Møllerne, saa han kunde være sammen med Barnet, og da han naaede til at blive Formand der, tog han hende gerne med til Møllen. Han fik en Kurv hængt op til hende lige indenfor i Savmøllen, ikke langt fra ham, saa hun hang i Skyggen, men naar hun rakte Haanden ud, kunde hun naa Solen. Jeg har set hundrede Mænd vende sig efter hende, naar hun svingede frem og tilbage, syngende ved sig selv, og saa bagefter le hen for sig under Arbejdet.

„Da Trevoor, Ejeren, kom en Dag og saå hende, bandede han og vilde fure Malachi, men Barnet — den lille Norice — bøjede sig over Kanten af Kurven og rakte ham et Æble. Han saå et Øjeblik paa hende, saa tog han Æblet, drejede omkring og gik ud af Møllen — uden et Ord. Da han kom næste Maaned, gik han lige hen til hende og rakte hende en Æske Legetøj og en Sølvfløjte. „Den skal du kalde paa mig med, naar du faar Brug for mig,“ sagde han, da han holdt hende Fløjten for Munden, og saa lagde han dens Guld kæde om Halsen paa hende. Hun var en klog lille en, den Norice, og havde Øjnene med sig. Jeg tror ikke, Trevoor eller Malachi nogensinde havde opdaget, hvor sødt det friske Savsmuld duftede, før hun holdt det op for Næsen af dem, og og det var hende, der lod alle Savene — fra den største til den mindste — gaa i Gang den ene efter den anden, saa der kom en sølsom Melodi ud af det. Hun lavede en lille Sang om Alfer og den Slags, der skulde synges til den Melodi. Og ingen havde nogensinde tænkt paa Indianerøen ude bag de svedende, bagende Tømmerstabler og Bræderne og Blokkene ved Bugten, før

hun fortalte Historier om den. Og vist er det, naar man saå de tomme Huse med deres lukkede Døre og aabne Vinduer, helt hvide i Solen udenfor og helt mørke indeni, kunde man tro næsten hvad som helst. I gør jeg intet Begreb om, hvor stolt Malachi var. Hun fik gerne Presenter af de Mænd, der ikke havde Kone og Børn at tage sig af — smaa Sølv- og Guldgenstande og ogsaa meget andet. Hun var glad for dem, men nej, ikke forfængelig. Hun elskede Guldet og Sølvet for dets egen Skyld.“

Pierre holdt inde. „Jeg kendte engang en ung Fyr,“ sagde Gohawk, „han —“

Pierre gjorde en Haandbevægelse. „Jeg er ikke færdig, snakkesalige M'sieu Gohawk. Aarene gik. Nu passede hun Huset for Malachi. Hun gik med Sølvfløjten, som Trevoor havde givet hende. Han sagde stadig til hende: „Hvis du nogensinde faar Brug for mig, lille Norice, saa stød i den, og jeg kommer.“ Han var pudsigt til Tider, den M'sieu Trevoor. Naa, hun fløjtede ikke, men han kom stadig hvert Aar, og hver Gang havde han noget med til hende. Et Aar havde han sin Nevø med, en ung Fyr paa en treogtyve. Hun fløjtede heller ikke efter ham, men han kom igen. Det var Begyndelsen til „Exit Malachi“. Han var kløgtig og slet, hun godtroende og god. Han var ung, men han forstod sig paa at vinde en Kvindes Hjerte. Naar det er gjort, er der intet mere at gøre — saa er hun din paa godt og ondt, og hvis en Mand faar en Kvinde til at synde gennem hendes Kærlighed, saa kan ikke engang hans Mor være stolt af ham — nej. Men han giftede sig med Norice og rejste med hende til Madison nede i Wisconsin. Malachi blev ladet alene — Malachi og Trevoor, for Trevoor folte sig som hendes Fader.

„Alors kom Sorgen til Pigen, for hendes Mand begyndte at spille Kort og at drikke, og han tabte mange Penge. Det var Ulykken — de to Ting. De boede paa et Hotel. En Dag savnede en Dame et Diamanthalsbaand, hun havde haft liggende paa sit Værelse. Norice havde været sammen med hende den foregaaende Aften. Norice kommer op paa sit eget Værelse næste Eftermiddag og finder Detektiver i Færd med at undersøge det. I hendes eget Smykkeskrin, der var stukket i Lommen paa en gammel Kjole, fandt man Halsbaandet. Hun blev arresteret. Hun sagde intet — for hun ventede paa sin Mand, der var borte fra Byen den Dag. Han kom kun tids nok til at se hende i Retten næste Morgen. Hun benægtede ikke noget; hun var tavs ligesom Malachi. Manden spillede sin Rolle godt. Han havde gemt Hals-

baandet, hvor han troede, det var i Sikkerhed, men da det blev fundet, lod han sin Hustru tage Skammen — hun, det lille uskyldige Væsen. Folk havde ondt af dem begge. Hun blev sendt i Fængsel. Hendes Mand skaffede sig Skilsmisse og forsvandt. Norice sad i Fængsel i over et Aar, og saa blev hun løsladt, for hendes Helbred var svækket, og de troede, hun var ved at miste Forstanden. Først da hun kom ind, fik hun at vide, at hun var fraskilt. Saa døde hun næsten. Men saa kom Trevoor.“

Freddy Tarltons Hænder var kolde af Spænding, og han ry-stede paa Fingrene, saa han knap nok kunde tænde en Cigar.

„Videre, videre, Pierre,“ sagde han uklart.

„Trevoor sagde til hende — det fortalte han mig selv — „Hvorfor fløjtede du ikke efter mig, Norice? Et Ord havde hentet mig hjem fra Europa.“ „Ingen kunde hjælpe mig, slet ingen,“ svarede hun. Saa sagde Trevoor: „Jeg véd, hvem der gjorde det, for han har ogsaa bestjaalet mig.“ Hun sank sammen paa Gulvet. „Jeg kunde have baaret det og alt for ham, hvis han ikke havde ladet sig skille fra mig,“ sagde hun. Saa rensede de hendes Navn i Verdens Øjne. Men hvor var Manden? Ingen vidste det. Omsider hørte Malachi ovre i Klippebjergene, hvordan det var gaaet hende, for Norice skrev til ham, men sagde, at han ikke maatte gøre Manden Fortræd, hvis han nogensinde traf ham — aa, Kvinde, Kvinde! . . . Men Malachi mødte en Dag Manden i Guidon Hill og skød ham ned paa Gaden.“

„Fargo, Sheriffen!“ sagde en halv Snes Stemmer.

„Ja, han havde skiftet Navn, var kommet herover, og fordi han var kvik og gav Penge ud og havde Indflydelse — som han maaske havde faaet ved Kortspil — blev han gjort til Sheriff.“

„Men, i Himlens Navn, hvorfor sagde Malachi ingenting?“ sagde Tarlton. „Hvorfor fortalte han mig ikke alt dette?“

„Fordi han og jeg havde vore egne Planer. Det eneste Vidne, han ønskede, var Norice. Hvis hun vilde komme til ham i hans Fare og det skønt han havde dræbt Manden, saa var det godt. Hvis ikke, vilde han dø. „Naa, jeg tog af Sted for at finde og hente hende. Jeg fandt hende. Vi havde ingen Lejlighed til at sende Bud, saa vi maatte komme, saa hurtigt vi kunde. Jeg er kommet lige i rette Tid.“

„Mener De, at hun er her, Pierre?“ sagde Gohawk.

Pierre slog talende ud med Haanden. „Og saaledes kom vi med hans Benaadning.“

Alle var de kommet paa Benene, alle talte i Munden paa

hverandre og alle bestilte Genstande til Pierre og spurgte ham, hvor Pigen var. Freddy Tarlton knugede hans Haand og raabte til en Dreng, at han skulde gaa hjem og hente tre Flasker Vin, han havde gemt i to Aar for at drikke dem, naar han havde vundet sin første, store Sag.

Gohawk var nysgerrig: „Hvor er Pigen, Pierre?“ gentog han.

„De er dog et Fjols, Gohawk! Hun er hos sin Far.“

En halv Time senere udbragte Freddy Tarlton veltalende Skaaler i Vinen i en stor Salon. Som de alle stod og drak Pierres Skaal, gik Døren til Entreen op, og Malachi stod foran dem. Ved hans Skulder saås et Ansigt, vemodigt, forgræmmet og dog paa en Maade lykkeligt, og med Øjne, i hvis Dybder enhver Mand kunde være glad ved at drukne sit Hjerte.

Malachi stod stille, uden at tale, og Gruppen ved Bordet blev bevæget eller forlegen.

Men Norice traadte lidt frem og sagde: „Maa vi komme herind?“

I næste Øjeblik havde Freddy Tarlton hende og hendes Fader ved Haanden og drog dem nærmere.

Hans hede, beundrende Blik gav Norice noget at tænke paa i mange Dage.

Og den Aften kom Pierre med en uomtvistelig korrekt Spaa-dom.

DEN STORE SLAVES SØ

Da Tybalt, Eventyrsamlere, spurgte, hvorfor den blev kaldt saaledes, sagde Pierre: „Efter den store Slave“, og tav saa.

Tybalt trængte ikke ind paa Pierre, for han kendte ham. Hvis han havde Lyst at fortælle, gjorde han det, naar det selv passede ham; hvis ikke kunde intet faa ham til det. Næsten en Time gik, inden Pierre løsrev sig fra sit Puslespil med Papirstumper og fjøjede Tybalt. Han begyndte, som om de lige havde talt om det.

„Man har kaldt det et Sagn, men jeg véd bedre. Jeg har set Kompagniets Papirer, og der staar det altsammen. Jeg var engang i Fort O'Glory, og dér fandt Bestyreren og jeg det i en to Hundrede Aar gammel Kasse. Der var andre Papirer, og paa nogle af dem var et stort, rødt Segl, med et Navn kradset nederst paa Siden.“

Pierre rystede ligesom i tilfreds Grunden paa Hovedet. Han var den fødte Fortæller. Tybalt var lutter Interesse, for han havde Færten af noget ikke almindeligt.

„Hvordan begyndte saa de Papirer undertegnede med et nedkradset Navn?“ spurgte han.

„„Til vor inderligt elskede“ eller noget i den Retning,“ svarede Pierre. „Der var ogsaa Breve. To af dem var fulde af haarde Ord, og de var ogsaa undertegnede med det Navn.“

„Hvordan var det?“ spurgte Tybalt.

Pierre bøjede sig og skrev to Ord med Fingeren. „Saadan saa det ud,“ svarede han.

Tybalt så opmærksomt paa det et Øjeblik og trak saa Vejret dybt. „Charles Rex,“ sagde han, næsten uørligt.

Pierre skottede betydningsfuldt til ham. „Det var et underligt Navn, hvad?“

Tybalts Blod dirrede i Opdagerfryd. „Det er et stort Navn,“ sagde han kort.

„Slaven var stor — det sagde Indianerne til Slut.“

„Men det var ikke Slavens Navn?“

„*Mais non*. Hvem har sagt det? *Charles Rex* — saadan! Det var den Mand, der havde skrevet Brevene.“

„Til den store Slave?“

Pierre gjorde en utaalmodig Bevægelse. „Ja, vist saa.“

„Hvor er de Breve nu?“

„Hos Kompagniets Guvernør.“

Tybalt skar hidsigt Tobak til sin Pibe.

„De vilde gerne have haft et af de Papirer?“ spurgte Pierre udfordrende.

„Jeg vilde give fem Hundrede Dollars for et af dem!“ brast det ud af Tybalt.

Pierre hævede Øjenbrynene. „Aa, hvad er fem Hundrede Dollars til heroppe? Hvad vilde De saa gøre med det Brev?“

Tybalt lo en Kende ironisk, for Pierre havde aabenbart sin Hensigt med de Spørgsmaal.

„Maaske bruge det i en Bog?“ spurgte Pierre blidt.

„Ja, for Eksempel.“

„Det er kedeligt. Men der er en Udvej.“

„Hvordan?“

„Tag mig med i Bogen. Saa —“

„Hvad har det med Sagen at gøre?“

Pierre trak venligt paa Skulderen, for han fandt, at Tybalt var usædvanlig tykhovedet. Det samme fandt Tybalt, inden den Samtale var endt.

„Gaa videre,“ sagde han med rynket Pande, men et interesseret Udtryk. Saa sagde han, som om en Tanke pludselig slog ham: „Hvem var Brevene adresserede til, Pierre?“

„Vent!“ lød Svaret. „I det ene Brev stod: „Gode Fætter, vi er altid glade ved at have dig og din fortræffelige Frue i vor Nærhed. Saa svigt os ikke ved vore muntre Forlystelserovre ved Highgate.“ Et andet, der var skrevet et Aar senere, sagde: „Fætter, vil du blødgøre vort Sind, saa tjen os i at forsvinde til et eller andet fjernt Hjørne af vor Græsgang; jo fjernere jo bedre. Vi vil ikke se dig i fremmed Land, for vi ønsker ikke vore Broderfyrster noget ondt, og dog vil vi ikke have dig i Nærheden af den Have, hvor vore gode, trofaste Sjæle lever, thi du har et oprørsk Hjerte og en tvedelt Tunge — du elsker ikke den gode, gamle

Sang om Pligten overfor din Fyrste. Om du adlyder os, skal din Frue bevare dine Godser ubeskaarne; om du nægter at adlyde, vil du gøre andre end din Fyrste ulykkelig. Farvel.“ Saadan lød to af Brevene,“ sagde Pierre.

„Hvordan kan De huske dem saa nøje?“

Pierre trak igen paa Skulderen. „Det er let med saadan noget.“

„Men Ord for Ord?“

„Jeg lærte det udenad, Ord for Ord.“

„Nu Historien om Søen — hvis De ikke vil sige mig Mandens Navn.“

„Navnet kommer senere — maaske. Naa, han kom til det fjerne Hjørne af Græsgangen, til Egnen ved Hudsons Bugt for to Hundrede Aar siden. Hvad mener De? Var han saa syg af det hele, at han vilde rejse saa langt, at han aldrig kunde vende tilbage? Det var maaske disse „muntre Forlystelser“ ved Highgate, hvad? Og Fruen — hvem kan vide?“

Tybalt greb Pierre ved Armen. „De véd mere. For Fanden, kan De da ikke mærke, at jeg sidder som paa Naale? Stod der andet i Brevene om hans Frue — andet end det, De har fortalt mig?“

Pierre holdt aldrig af at følge en Mands Haand paa sig. Han saå ned paa de ivrige Fingre og sagde koldt:

„Det er en stor Mand, De kan fortælle en Historie paa mange Maader, men jeg kun paa én, og det er min egen — *mais oui!*“

„Naa, godt; fortæl den som De vil.“

„*Bien.* Jeg hørte Historien fra to Sider. Naar man hører saadan noget af Indianerne, kalder man det „Sagn“, naar man har det fra Kompagniets Papirer, hedder det „Historie“. Naa, det gør nu ingen større Forskel. Papirerne fortæller de nøjagtige Kendsgerninger, Sagnet giver Stemningen, er mere sandt. Hvordan kan man forstaa Kendsgerningerne, naar man ikke har Stemningen? Nej! Det, der er sket, viser sig sommetider at være godt, naar man kender Forholdene, Stemningen, Stedet. Naa, denne Historie om den store Slave —? . . . Der er en Indianerrace i det fjerne Nordland, hvis Haar er saa brunt som Deres, M'sieu, og deres Øjne er ikke mørkere. Det siges, at de stammer fra dem, der levede ved Polen før Havet steg og opslugte saa mange Øer. Naa. I de Dage kom den lyse Race Syd paa for første Gang — det vil sige, langt sydligere end Polarkredsen. De havde deres Kvinder med. Jeg har set dem, der lever i vore

Dage — smukke og høje, med Bryster som Æbler og Kinder, der vilde friste en Mand som Dem, M'sieu; ingen Fedtelse i Haaret — nej, M'sieu Tybalt!“

Tybalt sad ubevægelig under den aabenlyse Ironi, men han betragtede opmærksomt Pierre og var hele Tiden i Tankerne langt forud for ham i Historien.

„Alors gjorde Charles Rex' „gode Fætter“ sammen med to Mænd en Rejse til den fjerne Metal Flod, og en Dag kom denne Stamme Nord fra over hans Lejr. Det var Sommer, og de havde slaaet sig ned i Den unge Maanes Dal, der er mere skøn, siges der, end nogen anden i Nordlandet. Indianerne fik dem i en Klemme. Det blev til Kamp, og en af Kompagniets Folk blev dræbt og fem af de andre. Men da Polarfolkets Konge saå, at den store Mand var lys af Ansigt, raabte han, at Kampen skulde standse.

„Der blev megen Snak, det hele foregik ved Tegn, og Kongen sagde, at den store Mand skulde komme og være en af deres, for de syntes godt om hans lyse Ansigt — deres Forfædre var lyse ligesom han. Han skulde have den fornemste af deres Kvinder til Hustru og blive Fyrste iblandt dem. Han vilde ikke, saa de trak sig tilbage og kæmpede igen. En Stenøkse slog den store Mand til Jorden. Han var bedøvet, ikke død. Den anden Mand gav op og sagde, han vilde være en af dem, hvis de vilde have ham. De havde dræbt ham, havde det ikke været for en af deres Kvinder. Hun sagde, han skulde leve for at fortælle dem Historier om Sydlandet og fremmede Folk, naar de igen vendte tilbage til deres Lejrbaal. Saa de lod ham leve, og han blev en af deres. Men hans Herre gjorde de til Slave, fordi han var stædig og viste dem sin Foragt og havde dræbt deres Konges Søn i Kampen, og de førte ham med sig Nord paa som Fange, indtil de kom til denne Sø — Den store Slaves Sø.

„De prøvede med ham paa alle Maader, men han vilde ikke bøje sig, hverken bære deres Dragt eller tilbøde deres Guder. Han blev plyndret for sine Klæder, for sin Dolk med Guldfæstet, sit Bælte af Silke og Sølv, sin rigt cicelerede Karabin og alt, hvad han ellers ejede, og han gik næsten nøgen iblandt dem — det var Sommer, som jeg sagde — og dog trodsede han dem. Han var et Hoved højere end nogen af dem, og hans hvide Hud blinkede i Solen som blødt Staal.“

Tybalt havde Lyst at spørge Pierre, hvorfra han vidste alt dette, men tav. Pierre fortsatte, som om han havde gættet hans Tanker:

„De spørger, hvorfra jeg véd alt dette. Godt — jeg har Sagnene, og jeg saå Kompagniets Papirer. Indianerne prøvede alt, men det nyttede ingenting; han vilde ikke have noget med dem at skaffe. Omsider kom de til denne Sø. Nu hændte der noget stort. Den Kvinde, der havde været gift med den døde Kongesøn, blev opfyldt af Kærlighed til den store Slave, men han saå aldrig til hende. En Dag var der store Lege, for det var den røde Stjernes Fest. De unge Mænd gjorde Kraftprøver her paa dette Sted, hvor vi sidder. Kongens Hustru raabte paa den store Slave, han skulde maale sin Styrke mod dem alle. Han vilde ikke røre sig. Kongen bød ham det; alligevel vilde han ikke, men stod tavs iblandt dem og saå ud i det fjerne over deres Hoveder. Til sidst kastede to høje, knokkelstærke Mænd Pile mod hans nøgne Bryst. Blodet kom frem i Pletter. Saa udstødte han et Skrig og faldt over dem som en Løve. Han greb dem, en med hver Arm, svingede dem i Luften og knaldede dem sammen i et Brag, der knuste Hovedet paa dem, og lod dem saa falde for sine Fødder. Han greb et langt Spyd og stod rede til at tage imod de andre. Men de kom ikke, thi Kongen raabte med høj Røst til dem, at de skulde holde sig fra ham og gik hen til de faldne og følte paa dem. Den ene var død; den anden var hans anden Søn — han vilde overleve det.

„Det var en stor Daad,“ sagde Kongen, „thi disse to var ikke Børn, men stærke Mænd.“

„Saa tilbød han igen den store Slave Kvinder at ægte og halvtreds Hjorteskindstelte til en Landsby. Men den store Slave sagde Nej og bad om at blive sendt tilbage til Fort O'Glory.

„Kongen afslog det. Men da han den Nat sov i sit Telt kom den unge Enke til ham, vækkede ham og sagde, han skulde følge med hende. Han adlød og hun førte ham tyst gennem den tavse Lejr til den Skov, som vi ser derovre. Han sagde til hende, at hun behøvede ikke at følge med længere. Uden et Ord bøjede hun sig frem og kyssede ham paa Brystet. Saa forstod han. Han fortalte hende, at hun kunde ikke følge med ham, for der var den Dame i England — hans Frue —? Men lige meget, det kommer senere. Han var for stor til at give dem Pris for sit Liv eller sin Frihed. Saadan er nogle skabt. De har Deres egne Bud, og de holder dem.

„Han sagde til hende, at hun maatte gaa tilbage. Hun udstødte et lille Skrig og sank ned for hans Fødder og sagde, at hendes Liv var i Fare, hvis hun vendte om.

„Saa sagde han, at hun skulde gaa med, for han tænkte at bringe hende til Fort O'Glory, hvor hun kunde gifte sig med en af Indianerne der. Men nu vilde hun ikke følge med ham og begyndte at gaa tilbage mod Landsbyen. En Kvinde er et sælsomt Væsen — ja! Han nægtede at forlade hende. Hun var i Fare, og han vilde dele den med hende, hvori den saa end bestod. Saa han fulgte med hende tilbage, skønt hun bønfuldt ham om at lade være, og da hun saá, at han vilde gaa med hende trods alt, hvad hun sagde, blev hun glad — saadan er Kvinder.

„Da han igen gik ind i Teltet, gættede han, hvad Faren var, for han skrævede over Ligene af to Mænd. Hun havde dræbt dem. Da hun vendte om i Døren for at gaa til sit eget Telt, stod en Kvinde foran hende. Det var Kongens Hustru, der havde fattet Mistanke og opdaget det. Hvem kan vel sige, hvad det var? Maaske Skinsyge. Den store Slave kunde maaske sige det, om han kunde tale, thi en Mand véd det altid, naar en Kvinde sætter ham højt. Naa, saadan stod det i hvert Fald. I næste Øjeblik blev Pigen ført til sit eget Telt, og hele Lejren hørte en led Løgn om Enken efter Kongens Søn.

„Den Sag var klar efter deres Love. Kvinden skulde dø paa Baalet og Manden som Kongen fandt for godt. Saa der blev stor Forsamling paa Stedet her, og Kongen sad lænet mod den store hvide Sten, der ligger dér nu, som den laa der dengang. Der blev paabudt Tavshed, og de førte den unge Enke frem, Kongen talte:

„„Du, som havde en Fyrste til Husbond, du besøgte om Natten i hans Telt den Slave, der dræbte din Husbond, hvorfor du ogsaa blev Slave og skændede den Storhed, der var dig givet. Du skal dø, som vore Love byder det.““

„Den unge Enke rejste sig og talte: „Jeg vidste ikke, o Konge, at han, som du gjorde til Slave, havde dræbt min Husbond, vort Folks Fyrste og din Søn. Det var mig ikke fortalt. Men havde jeg end vidst det, havde jeg dog sat ham fri, thi din Søn blev dræbt i ærlig Kamp, og denne Mand fortjener hverken Slaveri eller Pinsler. Ja, jeg søgte til den store Slaves Telt, og det var for at give ham fri — og ikke for noget andet. Derfor gik jeg, og i alt andet ligger min Sjæl aaben for den Aand, der ser alt. Ikke har jeg gjort, aldrig gjorde jeg og aldrig vil jeg gøre noget, der kunde bringe Skam over en Konge eller en Konges Datter eller en Konges Hustru eller en Kvinde. Om det at give en stor Fange fri er Døden for mig, da er jeg rede. Jeg vil uden Frygt svare alle rene Kvinder i de store Baals fjerne Lejr. Jeg har intet andet at sige

dig, o Konge, end dette: hun, der dør paa Baalet og er af ædelt Blod, har Ret til at vælge den, der tænder Baalet. Er det ikke saa?"

„Saa svarede Kongen: „Saadan er et. Saa er vor Lov.“

„Der var Raadslagning blandt Kongen og hans Ældste, og saa længe drøftede de Sagen frem og tilbage, at det saå ud, som om hun vilde slippe fri. Men Kongens Hustru saå det og kom og talte til Kongen og de andre og raabte op om hendes døde Søns Ære, saa de i et Øjebliks Harme alle raabte, at hun skulde dø.

„Da Kongen atter sagde til Pigen, at hun skulde dø paa Baalet, svarede hun: „Det er, som Guderne vil det. Men det er, som jeg sagde, at jeg maa vælge den, der skal tænde Baalet?“

„Kongen svarede ja, og spurgte hende, hvem hun valgte. Hun pegede mod den store Slave. Og alle, selv Kongen og hans Raadgivere, undredes, thi de kendte lidet til Kvinders Sind. Hvad fatter en Mand i en Sag som denne? Intet — slet intet. De kunde give hende det som Straf; at hun selv bad derom gik over deres Forstand. Men Pigen selv, tænkte hun ikke saadan? At hvis hun døde for deres Haand, som hun elskede, da vilde Døden blive let, for hun kunde glemme Smerten i Tanken om, at hans Hjerter sønderledes for hendes Skyld og at han til allersidst maa-ske vilde holde af hende og at hun vilde se det. Hun var ogsaa paa sin Vis stor — denne Pige, der levede for to Hundrede Aar siden.

„Alors førte de hende lidt bort — der er Stedet, dér, hvor De ser den Forhøjning i Terrænet — og den store Slave blev ført frem. Kongen sagde ham, hvorfor Pigen skulde dø. Han gik, haard som Sten, og saå og saå paa dem. Han vidste, at Pigen havde et Hjerter som et lille Barn, og det skammelige og grusomme ved det, der skulde ske, fik ham et Øjeblik til at stivne i Tavshed, og Rødmen jog fra hans Ansigt og kom og svandt paa hans Legeme, som Flammer paa Marmor. Aarerne begyndte at svulme og banke paa hans Hals og paa hans Pande, og hans Øjne sprudede Ild som Flint paa en Pilespids.

„Saa begyndte han at tale. Han kunde ikke sige stort, for han kendte saa lidt til deres Sprog. Men hvert andet Ord var „Nej!“ — „Nej — nej — nej — nej!“ og det rungede, naar han sagde det. „Hun er god!“ sagde han. „Den anden — nej!“ og han viste med en Haandbevægelse. „Hun maa ikke dø — nej! Slet? Det er Løgn! Jeg vil dræbe hver eneste Mand, der siger det, én for én, hvis de vover at vise sig. Hun prøvede paa at

frelse mig — naa?“ Saa lod han dem vide, at han var af høj Rang i et fjernt Land, og at en Mand som han ikke kunde fortælle en Løgn. Det behagede Kongen, for han var stolt, og han forstod, at Slaven var af bedre Metal end han selv. Desuden var Kongen en tapper Mand, og han havde Styrke, og mere end én Gang havde han lagt Haanden paa den andens Bryst og befølt ham, som var han et Dyr. Maaske vilde de selv da have skaanet Pigen, hvis Dronningen ikke havde været. Han vilde ikke høre om det. Saa førte de den store Slave for Retten og han blev fundet skyldig. Dronningen lod ham vide, at han skulde bede om Naade. Saa han rejste sig og talte til Dronningen. Hun stod rank med stolte Øjne, for var det ikke en stor Fyrste, der bønfalet hende? Men en Sky lagde sig over hendes Ansigt, for han tiggede om Pigens Liv. Siden nogen skulde dø, kunde de saa ikke lade ham dø og dø paa Baalet i hendes Sted! Da var det, to Kvinder brød ud i Skrig — den unge Pige af Fryd; ikke ved Tanken om, at hendes Liv stod til at redde, men fordi hun troede, at nu elskede Manden hende, ellers vilde han ikke have tilbudt at dø for hende; og Dronningen skreg af Had, fordi hun troede det samme. De kan tænke Dem til Resten — de skulde begge dø, skønt Kongen havde ondt af ham.

„Kongens Taler traadte frem og spurgte dem, om de havde noget at sige. Pigen traadte frem, hendes Ansigt var uden Frygt, men præget af ædel Stolthed, og hun sagde: „Jeg er rede, o Konge.“

„Den store Slave bøjede Hovedet og tænkte dybt. De spurgte ham igen, og han slog ud med Haanden. Kongen talte vredt, og da smilede til ham og sagde: „O, Konge, jeg er ikke rede, hvis jeg dør, saa dør jeg.“ Saa faldt han atter i Tanker. Men igen talte Kongen: „Du skal visselig dø, men ikke paa Baalet og ikke nu, ikke før vi er kommet til vor store Lejr i vort eget Land. Der skal du dø. Men Kvinden skal dø ved Solnedgang. Hun skal dø paa Baalet, og du skal tænde Kvistene under hende.“

„Den store Slave sagde, han vilde ikke gøre det, ikke om saa han hundrede Gange skulde dø. Saa sagde Kongen, at det var Kvindens Ret at vælge den, der skulde tænde Baalet, og at han havde givet sit Ord, som ikke kunde brydes.

„Da den store Slave hørte dette, rasede han en Stund; saa gættede han helt og fuldt, hvad Pigen tænkte. Var det ikke det dybeste i hende — det dybeste og mest sande? *Mais oui!* Det var det, hun ønskede — hellere at dø for hans Haand end for

nogen andens; og noget bragte Uro i hans Sind, hans Øjne formørkedes, saa han en Stund intet kunde se. Han såa paa den unge Pige, saa alvorligt såa han hende dybt i Øjnene. Maaske forstod hun ham. Saa han blev rolig som Himlens fjerneste Lys, og hans Ansigt skinnede iblandt dem med et Udtryk, ingen kunde tyde. Han satte sig og skrev med en Spyddod i nogle Barkstykker — de Barkstykker har jeg ogsaa set i Fort O'Glory. Han gen-nemborede dem med tørrede Strimler af Elmebark og gav dem med Kongens Samtykke til Kompagniets Mand, der var blevet en af Folket, og sagde ham, at han skulde sende dem til Kompagniet, hvis han nogensinde blev fri eller i Stand dertil. Manden lovede det, og han skammede sig over, at han havde ladet den anden lide alene, og han sagde, at han var rede til at kæmpe og dø, om den store Slave bød ham det. Men han vilde ikke og erklærede, at Manden havde handlet ret i at frelse sit Liv. Men han, nej. Det kunde aldrig saa være, skulde han dø, ja, saa maatte han dø.

„For ser De, en stor Mand lever altid ensomt og dør ensomt, naar han kun har slige Mennesker om sig. Og nu, da Brevene var skrevet, satte han sig paa Jorden og tænkte, og ofte såa han hen til Pigen, der var stillet lidt borte med Vogtere om sig. Kongen sad ogsaa i Tanker. Han kunde ikke gætte, hvorfor den store Slave sendte Brevene nu, da han jo ikke skulde dø nu, og Kompagniets Mand kunde heller ikke sige ham Grunden, da han blev spurgt. Saa Kongen ventede og sagde til Vogterne, at de skulde passe paa, at den store Slave ikke dræbte sig selv.

„Men Dronningen vilde Pigens Død og var over al Maade glad ved, at Slaven skulde tænde Baalet. Hun var glad, da hun såa de unge Krigere bringe en lang, smækker Træstamme fra Skoven, grave Hul og sætte den solidt i Jorden, hente Brænde og dynde det omkring den.

„Den store Slave såa, at Stammen ikke var afbarket, og mere end én Gang maalte han med Øjet Vejen fra Baalet til Spøns Bred — og det gjorde han lønligt, saa kun Pigen opdagede det.

„Saa blev det Tid. Spøen var lutter rosa og Guld derovre mod Vest og Vandet var-saa stille — saa stille. Den kølende, fugtige Duft fra Løvet og Græsset bølgede fra Skoven og Sletten, og Verden var saa fredfyldt og lykkelig, at Sindet kunde raabe det ud, ligesom nu — ja, er det ikke skønt? Se Hjorten, der drikker ved Bredden derovre!“

Pludselig blev han tavs, som om han helt havde glemt Historien. Tybalt var utaalmodig, men han sagde intet. Han tog en

Kvist og skrev i Sandet: „*Charles Rex*“. Pierre saå ned og op-
 opagede det.

„Der blev slaaet paa de smaa Trommer,“ fortsatte han, „og
 Kongens Taler raabte, og snart var alt rede; Folket samledes lidt
 fra og Kongen og Dronningen og de fornemste Mænd lidt nær-
 mere, og Pigen blev ført frem.

„Da de førte hende forbi den store Slave, saå hun ham ind i
 Øjnene, og nu var hun glad i Hjertet, for hun vidste, at han
 vilde være hende nær til det sidste, og at hans Haand skulde tænde
 Baalet. To Mænd bandt hende til Pælen. Saa raabte Kongens
 Mand igen, berettede om hendes Forbrydelse og krævede hendes
 Død. Den store Slave blev bragt derhen. Ingen vidste, at han i en
 bestemt Hensigt havde gnedet sine Haandflader i Sandet. Da han
 stod ved Baalet, gav hans Vogtere ham en Fakkell. Han saå paa
 Pigen, og hun smilede til ham og sagde: „Farvel. Tilgiv mig. Jeg
 dør uden Angst og lykkelig.“

„Han svarede ikke, men bukkede sig og satte Ild paa Kvi-
 stene hist og her. Lige med ét greb han en brændende Gren og
 lynsnart slyngede han den og Faklen i Synet paa sine Vogtere
 og blindede dem. Saa sprang han til Pælen, rev den med et væl-
 digt Tag op med Pigen og det hele og styrtede mod Bredden af
 Søen med hende bunden i sine Arme.

„Han havde været saa hurtig, at ingen rørte sig straks. Han
 naaede Bredden, fo'r ud i Vandet, idet han trak en Baad ud med
 den ene Haand og lagde Pigen i den, greb en Aare og var ude i
 et Sæt. Efter et Par Aaretag standsede han, tog en Økse, der
 tillige med en Mængde Spyd laa i Baaden, og gjorde Pigen fri.
 Saa roede han videre i det svage Haab, at han ved sin store Styrke
 kunde holde sit Forspring til det blev mørkt og saa undslippe i
 Mørket. Pigen greb ogsaa en Aare, og Kanoen — Kongens egen
 Kano — fo'r over Vandet som en Svale.

„Men Stammen var efter dem i halvtreds Kanoer, nogle satte
 lige imod dem, andre spredte sig for senere at slutte dem ind.
 Det var ingen lige Kamp, for de var øvede i Brug af Aaren og
 de var hundrede eller mere mod disse to. Det kunde kun ende
 paa én Maade. Det var det, den store Slave havde længtes mod
 — at kæmpe til sidste Aandedræt. Han skulde kæmpe for den
 Kvinde, der for ham havde vovet alt — en ganske almindelig
 Kvinde fra Nordlandet, men det var godt at give Livet for hen-
 des Skyld, og hun vilde være lykkelig ved at dø med ham.

„Saa de stod Side ved Side, da Spydene og Pilene faldt om-

kring dem, og de gav Død og Saar for Saarene i deres eget Le-geme. Da Indianerne til Slut kravlede over i Kanoen, var den store Slave død af mange Saar, og Kvinden laa flænget og blødende med Læberne mod hans vaade røde Kind. Hun smilede, da de drog hende fra ham, og hendes Sjæl ilede efter hans til de store Baals Lejr.“

Det varede længe, inden Tybalt talte, men til Slut sagde han: „Blot jeg kunde fortælle det, som De har fortalt mig det, Pierre!“

Pierre svarede: „Fortæl det med Deres Tunge, og dette vil intet være i Sammenligning dermed, for hvad er jeg? Hvad Engelsk kan jeg, Zigøjneren fra Sneen? Men skriv det ikke, *mais non!* Det skrevne kommer bort fra Sagen. Øjnene, Stemmen og Tiden, det er Tingen. Men i en Bog! — det vil lyde saa koldt og tyndt. Det hører hjemme i Norden, ved Lejrbaalet, i den lange Sludder, inden man ruller sig i sit Tæppe og sover ind. Nej! skriv det ikke, Monsieur. Fortæl det overalt med Deres Tunge.“

„Det vilde jeg, Pierre, hvis min Tunge var som Deres. Pierre, fortæl mig om de Breve i Fort O'Glory. De kender hans Navn — hvad hed han?“

„De bød fem Hundrede Dollars for et af de Breve. Ikke sandt?“

„Jo.“ Tybalt fattede nyt Haab.

„Aa! Hvad skal jeg med fem Hundrede Dollars! Men svar mig nu paa et Spørgsmaal: Var hans Frue — hans Kone, hun, der blev ladet tilbage i England — var hun en god Kvinde? Svar mig ud fra Deres egen Fornuft og fra den Historie, jeg har fortalt. Hvis De svarer rigtigt, skal De faa et Brev — et jeg har hos mig.“

Tybalt's Hjerter hamrede. Saa sagde han lavmælt: „Hun var en god Kvinde — det troede han om hende, og det vil jeg ogsaa tro.“

„De tror ikke, han ellers kunde have været saa stor? Og denne „Charles Rex“, hvad var han?“

„Hvad nytter det at kalde ham slet nu?“

Uden et Ord tog Pierre et Brev frem af en Lædertaske, og ved Lyset fra den hastigt dalende Sol læste Tybalt det og læste det igen og endnu engang.

„Arme Sjæl! Arme Dame!“ sagde han. „Er der mon nogen-sinde skrevet et Brev som dette til nogen Mand? Og det kom for sent, dette Brev med Kongens Benaadning kom for sent!“

„Ja — ja. Han døde derude, hvor Vildanden flyver — som

den store Slave. Aar efter kom Kompagniets Mand med Bud om det hele.“

Tybalt saá paa Brevets Udskrift.

„Hvordan lyder det Navn?“ spurgte Pierre. „Det ligner ikke noget, jeg har set — nej.“

Tybalt rystede bedrøvet paa Hovedet og svarede ikke.

DEN HVIDE SVANES FLUGT

„Hvorfor kommer hun ikke tilbage, Far?“

Manden rystede paa Hovedet, hans Haand gled famlende over Ulveskindet, der dækkede Barnet, og han svarede ikke.

„Hun vilde komme, hvis hun vidste, jeg var kommet til Skade, vilde hun ikke?“

Faderen nikkede og vendte sig derpaa hvileløst mod Døren, som ventede han nogen. Hans Blik var bekymret, og hans Pibe var kold, skønt han lod, som om han røg.

„Hvis nu Vildkatten har gjort det af med mig, saa bliver hun bedrøvet, naar hun kommer tilbage, ikke sandt?“

Han svarede nu som før med en Bevægelse, den primitive Mands Sprog; men det store Legeme skælvede en Kende, og Haanden søgte kejtet efter det Sted i Sengen, hvor Drengens Knæ tegnede sig som en Knude under Skindtæppet. Han strøg blidt over det, men Barnet gav sig.

„Av, det gør ondt! Det Ulveskind er ogsaa alt for tungt at have over sig, ikke?“

Manden løftede Tæppet, forsigtigt og ubehjælpsomt, slog det til Side og blottede langsomt Knæet. Benet var svundet ind næsten til Skind og Ben, men ved Knæet var det hovent og opsvulmet af Betændelse. Han badede det med Vand, blandet med Eddike og Urter, trak saa Hjorteskindsskjorten til Side ved Barnets Skulder og badede ogsaa den. Baade Skulder og Knæ var flænget af Tænder — den store Vildkats — og paa Kroppen var lange, røde Rifter.

Manden rystede bedrøvet paa Hovedet og dækkede det lille mishandlede Legeme til med et garvet Rensdyrskind. Den flammende Brændeild kastede fløjlsbløde sorte og purpurrøde Striber

paa Vægge og Gulv, og den store Jernkedel, købt hos Kompagniet i Fort Sacramento, udstødte Søjler af Damp.

Det var en lavloftet Hytte med Pergament-Vinduer og Bjælkevægge, tættede med Lerklumper. Der hang Skind langs med to af Siderne, hullede af Kugle og Kniv — den store graa Ulv, den røde Kuguar, den bronzefarvede Bjergløve, Bæver, Bjørn og Zobel; i det ene Hjørne laa en formelig Dyng. Skønt Rummet var blottet for alt, hvad der sædvanlig skaber Hygge, var der noget forfinet over det, forenet med et ubestemmeligt Præg af Ensomhed. Det vilde være svært at afgøre, hvori det laa.

„Far,“ sagde Drengen, idet hans Ansigt fortrak sig i Smerte, „det gør saa ondt over det hele, hvert Øjeblik.“

Hans Fingre gled kærtegnende over Benet, lige nedenfor Knæet.

„Far,“ vedblev han pludselig, „hvad betyder det, naar man hører en Fugl synge midt om Natten?“

Skovboen kastede et ængsteligt Blik paa Drengens Ansigt. „Det betyder intet, Dominique. Der er ingen Fugl, der synger om Natten paa Labrador Højderne. Det er kun i de varme Lande, hvor der er Nattergale. Saa . . . *bien sûr!*“

Drengen såå hen for sig med drømmende, klogt eftertænksomme Øjne. „Ja, jeg tror nok, det var en Nattergal; den sang ikke som nogen anden, jeg kender.“

Skovboens Ansigt blev end mere forpint og uroligt. „Hvordan sang den, Dominique?“

„Saa man kom til at skælve. Man ønskede, den vilde blive ved og ønskede det alligevel ikke. Det var kønt, men man følte det, som om noget var ved at gaa i Stykker inden i én.“

„Naar hørte du det, min Dreng?“

„To Gange sidste Nat . . . og . . . og jeg tror, det var Søndag den anden Gang. Jeg véd det ikke, for det har jo ikke været Søndag heroppe siden Mor gik bort — har det?“

„Maaske ikke.“

Aarerne hamrede som spændte Streng i Faderens Strube og Tindinger.

„Det betød, at Fader Corrairie kom herop, naar Mor holdt Søndag, ikke?“

Manden svarede ikke, men hans Pande blev mørk, og han pressede Læberne sammen som i stærk legemlig Smerte. Han rejste sig og begyndte at gaa frem og tilbage over Gulvet. Han havde i Uger hørt sin saarede og, som han troede, døende Søn

tale paa denne Maade, og han blev mindre og mindre i Stand til at udholde det. Denne ni Aar gamle Dreng var et rent Barn i sin Udtryksmaade, men hans Tanker var til Tider store og dybe. Han var det eneste hvide Barn indenfor en Omkreds af omtrent tusind Kvartmil, opvokset i det ensomme Liv paa Bjergene og Sletterne, hvor Vintren er streng, og Somren fylder Sindet med ren og stille Glæde; han havde lyttet til de Ældres Tale ved Lejrbaalet og paa Jagten fra han, næsten spæd, blev gynget i Tæpper hængt op under Grenene eller lagt til Hvile i Forstavnen af en Kano, og alt dette, og mere end noget hans gode og kærlige, om end heftige, Moders Omhu, havde gjort ham langt ældre end hans Aar. Daglig havde han i Timer været ene med Fugle og Egern og vilde Dyr og noget af Dyreverdenens skarpe Sporsans og Instinkt var trængt ind i hans Sjæl og havde præget hans Legeme og vakte undertiden Følelser, han ikke forstod, til Live i hans Sind.

Han så, at han havde foruroliget sin Fader, og det gjorde ham bedrøvet. Han grundede lidt.

„Far,“ sagde han, „lad mig faa det.“

Et Smil kæmpede sig frem paa Jægerens Ansigt, da han vendte sig mod Væggen og tog et Sølvræveskind ned. Han holdt det et Øjeblik i sin Haand og betragtede det, interesseret og tilfreds, saa lagde han det i Barnets Hænder, og nu, da han så det blege, ivrige Ansigt begravet i den bløde Pels, brød Smilet sejrende frem.

„Godt! Godt!“ udbrød han uvilkaarlig.

„Bon! Bon!“ lød Drengs Stemme fra Skindet i det Sprog, der var hans Moders. Hun var af fransk Oprindelse, med en Andydning Indianerblod i sine Aarer.

De to sad der; Manden knælede halvt paa det lave Sengested og klappede Skindet blidt. Det syntes besynderligt at en almindelig Skovbo og hans ni Aars Søn satte saa megen Stolthed i et lille Stykke Pelsværk. Man har set en Kvinde lege med et pragtfuldt Halsbaand, betaget af de varme, dybe Stene — med straalende Øjne, ikke af Forfængelighed, eller Havesyge eller Gerighed — kun Kærlighed til det Skønne. Men dette var et Dyreskind. Følte de endnu under det Dyret, der giver det Skønhed, Liv, Pragt?

Sølvræveskindet er Nordlandets Skat, og dette havde Drengen selv bragt til Huse. Mens Faderen var borte, så han Ræven luske omkring Hytten. Jægerglæden greb ham og ledte hans Øje over Visiret paa hans Faders Riffel, da han lagde Løbet mod Vin-

dueskarmen, og Dyret var hans! Nu følte hans Fingre efter Hullet, Kuglen havde dannet, og han udstødte en lille ydmygt triumferende Latter. Minutterne gik, medens de undersøgte, beføjte og beundrede Skindet, Jægeren stolt af sin Søn, og Sønnen betaget af den primitive Lidenskab, der paalægger Lidelser for at erhverve smukke Ting. Maaske gaar Dyrets Ømhed, saa vel som dets vilde Lidenskab over i Jægerens Blod og forlener til Tider hans Hænder med overordentlig Blidhed — ligesom hos Løver, der kærtegner deres Unger, eller Tigre, der leger paa Ørkenens Sand. Denne Dreng havde set sin Fader skyde et pragtfuldt Elsdyr, og da det laa døende, knæle ned og kysse det paa Halsen i ren Glæde over dets Skønhed. Døden er ingen Krænkelser. Den er den primitive Verdens Lov — Krig og Kærlighed i Krigen.

De sad der længe uden at tale, hver optaget af sine Tanker: Drengen opfyldt af Fantasier, besynderlige halvt hedenske, halvt guddommelige Følelser; Manden indhyllet i den vilde, romantiske, overtrofyldte Atmosfære, der er Nordlandets og Nordlandets alene. Omsider lagde Drengen sig tilbage paa Puden med Fingren endnu i Pelsens Kuglehul. Hans Øjne lukkedes, og han syntes nær ved at sove ind, men pludselig saå han op og hviskede: „Jeg har ikke sagt min Aftenbøn, har jeg vel?“

Faderen rystede paa Hovedet i barsk Forvirring.

„Jeg kan bede den højt, hvis jeg gerne vil, ikke?“

„Naturligvis, Dominique.“ Han skælvede lidt.

„Jeg glemmer meget, men én kan jeg da, for jeg bad den, da Fuglen sang. Det er ikke en fra den Bog, som Fader Corraine sendte Mor med Kønne Pierre; det er en, hun kunde udenad. Maaske maa jeg hellere sige den.“

„Maaske, hvis du gerne vil.“ Stemmen lød sløret.

Drengen begyndte —

„O bon Jésus, som døde for at frelse os fra vore Synder og for at føre os til Dit Land, hvor der ingen Kulde eller Sult eller Tørst er, og hvor ingen nærer Frygt, lyt til Dit Barn . . . Lad ikke Stormfloden drukne os eller Skovene knuse os eller Sne-skredet begrave os, og lad ikke Prærieilden brænde os. Bevar os fra at dræbes af vilde Dyr mens vi sover og gør vore Hjerter gode, at vi ikke dræber dem i Vrede.“

Han borede uvilkaarlig Fingeren ind i Kuglehullet i Skindet og tav et Øjeblik.

„Bevar os fra at fare vild, O naadige Frelser.“

Igen tav han; han slog Øjnene vidt op og sagde, —

„Tror du, Mor er faret vild, Far?“

Faderen trak Vejret tungt og stønnende og svarede med usikker Stemme: „Maaske, maaske er hun saa.“

Dominiques Øjne lukkedes igen. „Og hvis Mor er faret vild, før hende da tilbage til os, for ingenting gaar, som det skal.“

Han tav igen og vedblev saa med Bønnen, som han havde lært den.

„Lær os altid at høre Dig, naar Du kalder, og at se Dig, naar Du besøger os; og lad den velsignede hellige Jomfru og alle Helgene tale ofte til Dig for os. O, Krist, hør os. Herre, hav Barmhjertighed med os. Krist, hav Barmhjertighed med os. Amen.“

Han gjorde Korsets Tegn, lagde sig tilbage paa Pudsen og sagde: „Nu tror jeg, jeg vil sove.“

Manden sad længe og så paa det blege, forklarede Ansigt, paa de blaa Aarer, der tegnede sig saa smerteligt mørkt mod Tindinger og Pande, paa den stærke, lille hvide Haand, der var saa brun som en Pebernød faa Uger tidligere. Jo længere han sad dør, jo dybere trængte hans Elendighed ind i hans Sjæl. Hans Hustru var gaaet, han vidste ikke hvorhen; hans Barn var Døden nær, og han kendte ingen indre Trøst for sine Sorger. Han havde altid i sit Sind haft det Drag af Mystik og Fantasi, der er uadskilleligt fra det fjerne Nordland, men han kendte intet til den fromme Tro, der opsluger Ærefrygten for Naturen, giver den Evne til at hæve Livet til et højere Plan, gør den til et Gode for Menneskets Sjæl. Nu blev den Tanke paatvunget ham, at hans Søn var mere vis end han — mere vis og mere sikker. Han havde tilbragt sit Liv i Ødemarken, et Liv barskt i Gerninger og Vaner, og en Ungdom i Anstrengelser, Farer og næsten vild Udholdenhed havde givet ham et halvt barbarisk Temperament, der kunde bringe ham til vrede Slag det ene Øjeblik og til at kærtagne til Døde det næste.

Da han giftede sig med den blide Lucette Barbond, bestød hans Religion ikke i stort andet end i Troen paa den røde Jæger fra Kimash Bjergene, og paa de Stemmer, man kunde høre kaide om Natten, indtil deres Dvaletid var forbi, og de vilde rejse sig for at generobre Nordlandet.

End ikke Fader Corraine, hvis Sædvaner var som hans Meisters, havde formaaet at bibringe ham nogen mere bestemt Tro. Hans Hustru havde først kæmpet med ham, bedrøvet og elskende. Undertiden havde han sluppet sin Vildskab løs over det lille Væ-

sen, blot fordi det barbariske Tyranni laa ham i Blodet — Tortur, efterfulgt af lidenskabelige Kys. Men hvordan skulde hun kunne fatte Grunden?

Da hun flygtede fra deres Hytte en bitterkold Dag, da han brølede nogle vilde Ord efter hende, var det fordi hendes hele Nervesystem var blevet rystet af Trusler om Død ved vilde Dyr (som han intet kendte til) og hans Raseri gjorde hende afsindig. Hun var løbet ud af Huset, og videre, og videre og videre — og hun var ikke senere vendt tilbage. Det var Uger siden, og han havde intet Bud eller Tegn haft fra hende siden. Manden var nu optaget af alt dette paa sin langsomme, klodsede Maade. Efter sin Natur mere paavirkelig af hvad han saá, end hvad han hørte, blev hans Sind nu vakt paa ren haandgribelig Vis. Han betragtede sit Livs kritiske Øjeblik, som man ser et Menneskes Ansigt i et stort Baals stærke, søgende Lys. Han var hvileløs, men holdt sig i Ro ved en kraftig Anstrengelse for ikke at forstyrre det sovende Barn. Hans Øjne syntes at trække sig længere og længere tilbage under de buskede Bryn.

De store Brændeknuder paa Ildstedet lyste klart, og nu og da faldt Straalerne paa et lille Messing Krucifiks, der hang over Barnets Hovede. Det fængslede Jægerens Blik. Pludselig vaktes der i ham et ubestemt Haab om, at dette Symbol paa en eller anden Vis vilde bringe ham Held — det var den Maade han udtrykte det paa for sig selv. Det havde han følt — og ogsaa noget andet — da Dominique bad. Paa en Maade var Dominiques Bøn den eneste, han nogentid havde hørt, der havde gjort Indtryk paa ham, aabnet de store Sluser i hans Sind og ladet Guds Lys strømme ind. Nej, der var én til — den Lucette bad den Dag, de blev gift, da en underfuld frygtsom Ærbødighed lyste gennem hans hungrige Kærlighed til hende.

Timerne gik. Med ét, uden nogen forudgaaende Bevægelse, aabnedes Drengens Øjne vidt op for et besynderligt intenst Blik.

„Far,“ sagde han langsomt, drømmeagtigt, „naar man hører et Horn blæse sagte om Natten, er det saa den røde Jæger, der kalder?“

„Kan hende. Hvorfor, Dominique?“ Han besluttede at opmuntre Drengen, skønt det gav ham besynderlige og smertelige Forudanelser. Han havde set voksne Mænd og Kvinder faa disse Fantasier — og de var døde.

„Jeg hørte et blæse lige nu, og Tonerne syntes at bølge over mit Hoved. Maaske kalder han paa én, der er faret vild.“

„Maaske.“

„Og jeg hørte en Stemme synge — det var ikke en Fugl, nu i Nat.“

„Der var ingen Stemme, Dominique.“

„Jo, jo.“ Der var noget smukt i den alvorlige, beskedne Sikkerhed, hvormed Drengen talte. „Jeg vaagnede, og du sad der og tænkte; og jeg lukkede mine Øjne igen, og jeg hørte Stemmen. Jeg husker Melodien og Ordene.“

„Hvordan var Ordene?“ Jægeren følte Ærefrygt mod sin Villie.

„Jeg har hørt Mor synge dem eller nogle, der lignede dem meget: —

Hvorfor brænder Ilden ikke mere

(Jeg er saa ene.)

Hvorfor blaftrer Teltdøren for Vinden?

(Jeg har intet Hjem.)

Aa, lad mig aande stærkt i dit Aasyn!

(Jeg er saa ene.)

Aa, hvorfor lukker du dine Øjne for mig?

(Jeg har intet Hjem.)

Drengen tav.

„Var det alt, Dominique?“

„Nej, ikke alt.“

Lad os slutte Venskab med Stjernerne.

(Jeg er saa ene.)

Læg din Haand i min.

(Jeg har intet Hjem.)

Lad os gaa ud at jage sammen.

(Jeg er saa ene.)

Vi vil sove ved Guds Lejrbaal i Nat.

(Jeg har intet Hjem.)“

Dominique sang ikke, men reciterede Ordene med syngende Tonefald.

„Hvad betyder det, naar man hører saadan en Stemme, Far?“

„Jeg véd ikke. Hvem lærte . . . din Mor . . . den Sang?“

„Aa, det véd jeg ikke. Jeg tænker, hun selv lavede den — hun og Gud . . . Hør! Der er det igen? Kan du ikke høre det — kan du ikke høre det, Far?“

„Nej, Dominique; det er kun Kedlen, der synger.“

„En Kedel er ikke en Stemme. Far“ — han tav lidt og vedblev saa tøvende — „Jeg saå en hvid Svane flyve gennem Døren over din Skulder, da du kom ind nu i Aften.“

„Nej, nej, Dominique; det var Snefnuggene, der blæste over min Skulder.“

„Men den saå paa mig med to lysende Øjne.“

„Det var to Stjerner, der skinnede ind gennem Døren, min Dreng.“

„Hvordan kunde der være Snedrift og Stjerneskin paa samme Tid, Far?“

„Det var blot en Smule Sne, der hvirvledes op af den lette Vind, men Stjernerne skinnede ovenover, Dominique.“

Mandens Stemme var ængstelig og usikker; der var et sultent, jaget Blik i hans Øjne. Sagnet om den hvide Svane havde noget at gøre med en Menneskesjæl, der gaar bort. Svanen var kommet ind; vilde den drage bort alene? Han rørte ved Drengens Haand — den var hed af Feber; han følte Pulsen — den bankede hastigt. Han betragtede Ansigtet — det lyste som i Glød. Noget rørte sig i ham og trængte som en Bølge gennem hans hele Sind. Gennem sin Fortvivlelse havde han berørt Sjælenes Herres Klædebon. Som om en Stemme sagde til ham: „Nogen har rørt mig,“ rejste han sig, og i pludselig blind Ydmyghed tændte han to Lys og stillede dem paa en Hjørnehylde foran et Porcelænsbillede af Jomfru Maria, som han havde set sin Hustru gøre. Saa plukkede han en lille Haandfuld friske Grankviste af en Gren over Kaminen og lagde dem ved Siden af Lysene. Efter en kort Pause gik han langsomt hen til Hovedgårdet af Drengens Seng. Meget højtideligt berørte han Kristus paa Korsets Fod med sine Fingerspidser og førte dem med ubeskrivelig Ærbødighed til sine Læber. Et Øjeblik stod han med Blikket fæstnet paa den korsfæstede Skikkelses Aasyn og sagde derpaa med skælvende Stemme:

„*Pardon, bon Jésus! Sauvez mon enfant! Ne me laissez pas seul!*“

Drengen saå igen op med unaturlig matte Øjne og sagde, —

„*Amen! . . . Bon Jésus! . . . Encore! Encore, mon père!*“

Drengen sov. Faderen stod en Stund stille ved Sengen, men omsider vendte han sig bort og gik henimod Ilden.

Udenfor nærmede to Skikkelser sig Hytten — en Mand og en Kvinde; og dog, ved første Blik kunde man let tage Manden

for en Kvinde paa Grund af den lange, sorte Klædedragt, han bar, Haaret, der faldt frit ned over Skuldrene, og det glatragede Ansigt.

„Vær taalmodig, min Datter,“ sagde Manden. „Træd ikke ind, før jeg kalder paa dig. Men stil dig tæt ved Døren, om du vil, saa du kan høre alt.“

Idet han talte, hævede han som velsignende sin Haand, saa gik han hen til Døren, bankede ganske sagte paa, aabnede den, traadte ind og lukkede den efter sig; dog ikke hurtigere end at Kvinden saå et Glimt af Faderen og Drengen. I hendes Blik var Moderens guddommelige Lys.

„Fred være med dette Hus!“ sagde Manden stille, idet han gik gennem Døren.

Faderen ved forfærdet tilbage, som havde han set en Aand.

„M'sieu le curé!“ sagde han paa Fransk, med en Udtale langt ringere end Præstens eller endog hans egen Søns. Han havde lært Fransk af sin Hustru; selv var han Englænder.

Præsten havde med sit hurtige Blik opfattet de tændte Lys foran det lille Alter ligesom han bemærkede Mandens ynkeligt forandrede Udseende.

„Din Hustru og dit Barn, Bagot?“ spurgte han og saå sig omkring. „Aa, der er Drengen!“ tilføjede han, og idet han gik henimod Sengen, vedblev han hastigt, med sagte Stemme: „Dominique er syg?“

Bagot nikkede og svarede saa: „En Vildkat og derefter Feberen, Fader Corraïne.“

Præsten følte forsigtigt Drengens Puls, og sagde saa, idet han saå Faderen stift i Øjnene, næsten hviskende, men klart og tydeligt:

„Hvor er din Hustru, Bagot?“

„Hun er ikke her, m'sieu.“ Hans Stemme lød sagte og fortvivlet.

„Hvor er hun, Bagot?“

„Jeg véd det ikke, m'sieu.“

„Naar saå du hende sidst?“

„For fire Uger siden, m'sieu.“

„Det var i September; nu er det Oktober — Vinter. Hyrderne slipper Kvæget løs paa Sletterne om Vintren, uden at vide hvorhen det drager, men de venter, at det skal vende tilbage om Foraaret. Men en Kvinde — en Kvinde og en Hustru — det er noget andet . . . Bagot, du har været en haard og raa Mand

og en Fremmed for din Gud, men jeg troede, du elskede din Hustru og dit Barn!"

Jægerens Hænder knyttedes og et ondt Glimt lyste i hans Øjne, men den andens rolige, blide Blik kølnede det hede Blod i hans Aarer. Præsten satte sig paa Hynden, hvor Barnet laa, og tog den feberhede Haand uendelig kærligt i sin.

"Bliv, hvor du er, Bagot," sagde han, "netop der hvor du staar, og fortæl mig, hvori din Sorg bestaar, og hvorfor din Hustru ikke er her Fortæl mig alt aabent og ærligt — i Kristi Navn!" tilføjede han, idet han hævede et stort Jern Krucifiks, der hang paa hans Bryst.

Bagot satte sig paa en Bænk tæt ved Ildstedet; Lyset spillede paa hans bronzefarvede, stærke Ansigt; hans Øjne lyste som to Gløder under de tykke Bryn. Efter et Øjebliks Tavshed begyndte han —

"Jeg véd ikke, hvordan det kom. Jeg havde mistet en Bunke Skind — de blev stjaalne nede ved Child o' Sin Floden. Naa, hun var nok heftig og irriteret — hun har altid været hastigere og mere uberegnelig end jeg og jeg lagde mit Krudthorn og min Whiskydunk — derhenne!"

Han pegede mod det lille Alter til Jomfru Maria, hvor nu hans Lys brændte. Præstens alvorlige Øjne skiftede ikke Udtryk; han såå hen for sig, upaavirket, som forstod han alt, før det blev sagt.

Bagot vedblev: "Jeg såå det ikke, men hun havde stillet nogle Blomster der. Hun sagde noget, der sved, idet hendes Ansigt fortrak sig i Vrede, slog Tingene ned og kaldte mig en Hedning og en led Kætter — og jeg siger ikke andet nu, end at hun var i sin gode Ret. Men jeg tabte Besindelsen dengang, for de stjaalne Skind fik mig til at se rødt. Jeg sagde noget temmelig raat, og lod, som om jeg vilde rive hende midt over hævede blot mine Hænder og gjorde saadan!" Men ejendommeligt Enfold truede han vildt med Hænderne og en dyreagtig Snerren lød fra hans Strube. Saa såå han paa Præsten med en Drengs ærlige, ivrige Blik.

"Ja, det er, hvad du *gjorde*; hvad var det, du sagde, som var „temmelig raat“?"

Efter en kort Tøven kom Svaret:

"Jeg sagde, at der var spildt Krudt nok paa Gulvet til at gøre det af med alle Præster i Himlen."

Vredesrødmnen steg op i Fader Corraines Ansigt og et Øje-Eventyreren fra Nordlandet.

blik pressede han Læberne sammen; men snart efter blev han sig selv igen og sagde:

„Hvor det vil komme tilbage til dig en Dag, Bagot! Fortsæt. Hvad mere?“

Sveden begyndte at perle paa Bagots Ansigt, og han talte lavmælt og afbrudt, som bar han en tung Byrde paa sine Skuldre.

„Saa sagde jeg: — Og hvis Jomfruer har det saa dejligt, hvorfor blev du saa ikke ved med at være Jomfru?“

„Bespotter!“ sagde Præsten med alvorlig, bebrejdende Stemme; hans Ansigt blev let blegt og han førte Krucifikset til sine Læber. „Til dit Barns Moder — skam dig! Hvad mere?“

„Hun trykkede Hænderne mod Ørene med et vildt Skrig, løb ud af Huset, ned mellem Højderne og bort. Jeg gik hen til Døren og saå efter hende, saa længe jeg kunde skimte hende, og ventede paa, at hun skulde komme tilbage, men hun kom ikke. Jeg har jaget og jaget, men jeg kan ikke finde hende.“ Saa syntes han med ét at faa en Idé. „Har I hørt noget til hende, m'sieu?“

Præsten lod ikke til at høre Spørgsmaalet. Han vendte sig et Øjeblik mod Drengen, der nu laa i dyb Søvn og betragtede ham opmærksomt. Saa talte han:

„Lige siden jeg viede dig til Lucette Barbond, har du staaet mellem hende og hendes Pligt, Bagot. Hvor godt husker jeg ikke den Dag, da I knælede foran mig. Var der nogensinde saa sød og god en Pige — med straalende Øjne, med Somrens Lys i sit Ansigt og et Hjerter som det pure Guld! Intet havde fordærvet hende; Kvinder som hun kan ikke fordærves — Gud er i deres Hjerter. Men hvad brød du dig om det? Den ene Dag kærtegnede du hende, den næste var du som en Vild; og hun der altid var saa mild og blid! Og hendes Religion og hendes Barns Tro — hun har kæmpet for den, bedt for den, lidt for den. Du troede, at det ingen Nød havde for dig, du havde saa megen Lykke, du ikke fortjente — saadan var det. Men hun — hvordan kan en Kvinde, med alt, hvad hun maa lide, udholde Livet — og sin Mand — uden Gud? Nej, det er umuligt. Og du troede, at du og din Smule Overtro var tilstrækkeligt for hende. Aa, stakels Daare! Hun skulde tilbede dig! Saa egenkærlig, saa lille du er for en Mand, der i sit Hjerter véd, hvor stor Gud er. Du elskede hende ikke.“

„Ved Himlen over os, jo!“ Bagot fo'r halvt op.

„Aa, „ved Himlen over os“, nej! Og heller ikke Barnet. Thi

den sande Kærlighed er uegennyttig og taalmodig, og hvor den er den stærke, drager den Omsorg for den svage; men det var din Hustru, der var uegennyttig og taalmodig og drog Omeorg for dig. Hver Gang hun bad et *ave*, tænkte hun paa dig, og hver hendes Tak til den gode Gud omfattede ogsaa dig. De kender dig godt i Himlen, Bagot — gennem din Hustru. Har du nogensinde bedt — siden jeg viede dig til hende?"

„Ja.“

„Naar?"

„For en Time siden, eller saa.“

Igen kastede Præsten et Blik mod de tændte Lys.

Saa sagde han: „Du spurgte, om jeg havde hørt noget til din Hustru. Hør nu, og vær taalmodig mens du hører For tre Uger siden slog jeg Lejr paa Sundust Sletterne over mod Young Sky Floden. En Morgen, da jeg med min unge Cree Indianer tændte Baal udenfor Teltet, saå jeg en Flok Indianere komme over Toppen af en Bakke, ligesom ud fra selve den op-gaaende Sol. Jeg kunde ikke rigtig blive klar over, hvem det var. Jeg hejste mit lille Flag, og de skyndte sig henimod mig. Jeg kendte ikke Stammen — de var kommet ovre fra Hudson Bugten. De talte Chinook, og jeg forstod, hvad de sagde. Vel, da de kom nærmere, saå jeg, at de havde en Kvinde med sig.“

Bagot lænede sig forover, med alle Sanser vaagne, hver Muskel spændt. „En Kvinde?" sagde han, som om det at aande voldte ham Pine — „min Hustru?"

„Din Hustru.“

„Hurtig! Hurtig! Bliv ved — Aa, bliv ved, m'sieu — gode Fader.“

„Hun kastede sig for mine Fødder, tiggede mig om at frelse sig jeg afviste hende.“

Sveden dryppede fra Bagots Pande, en lavmælt Knurren undslap ham, og han gjorde en Bevægelse som en Løve, der kaster sig over sit Bytte.

„Du vilde ikke vilde ikke frelse hende . . . Kujon!" Han snurrede Ordene frem.

Præsten hævdede sin Haand mod hans vilde Rasen. „Stille Hun gik bort fra mig, idet hun sagde, at Gud og Mennesker havde forladt hende Vi spiste Frokost sammen, Høvdningen og jeg. Bagefter, da Høvdningen havde spist dygtigt og var i godt Lune, spurgte jeg ham, hvor han havde faaet Kvinden fra. Han fortalte, han havde fundet hende ude paa Sletterne

— hun var faret vild. Jeg sagde ham saa, at jeg ønskede at købe hende. Han sagde til mig: Hvad vil en Præst med en Kvinde? Jeg forklarede ham, at jeg vilde give hende til hendes Mand. Han sagde, at han havde fundet hende, og at hun tilhørte ham, og at han vilde gifte sig med hende, naar de naaede tilbage til Stammens Hovedlejr. Jeg var taalmodig. Det var ingen Nytte til at gøre ham vred. Jeg skrev paa et Stykke Bark de Ting, jeg vilde give ham for hende — en Ordre til Kompagniet i *Fort o'Sin* paa Kugler, Tæpper og Glasperler. Han sagde Nej.“

Præsten tav. Bagots Ansigt var drivvaadt af Sved; hans Legeme var stift, men Aarerne paa hans Hals svulmede.

„For Guds Skyld, bliv ved!“ sagde han.

„Ja, „for Guds Skyld“. Jeg har ingen Penge — jeg er fattig, men Kompagniet vil altid honorere mine Ordre, for jeg betaler undertiden, ved Kristi Hjælp. *Bien*, jeg fjøede flere Ting til Listen — en Sadel, en Riffel og noget Flonel. Men nej, han vilde ikke. Igen fjøede jeg mange Ting til Listen. Det var en stor Ordre; den vilde gøre mig fattig i fem Aar. For at frelse din Hustru, John Bagot, du som jog hende fra din Dør med Blasfemi og Haan mod mig og mit . . . Jeg tilbød ham Tingene, og sagde, at det var alt, hvad jeg kunde give. Han betænkte sig lidt, rystede saa paa Hovedet og erklærede, at han maatte have Kvinden til Hustru. Jeg vidste ikke, hvad mere jeg kunde gøre. Jeg sagde: Hun er hvid og det hvide Folk vil ikke hvile før de har dræbt jer alle, hvis du gør dette. Kompagniet vil forfølge jer. Saa sagde han: De Hvide maa fange mig og kæmpe med mig, før de dræber mig . . . Hvad var der at gøre?“

Bagot kom tæt hen til Præsten og bøjede sig truende over ham.

„Du lod hende blive hos ham . . . du, der har en Mands Hænder!“

„Stille!“ lød Svaret, roligt bebrejdende. „Jeg var én Mand mod tyve.“

„Hvor var da din Gud, der skulde hjælpe dig?“

„Hendes Gud og min var med mig.“

Bagots Øjne flammede. „Hvorfor bød du dem ikke Rom — Rom? Saa havde de gjort det — en — fem — ti Tønder Rom!“

Han duvede frem og tilbage i sin Ophidselse; deres Stemmer hævede sig ikke over en hæs Hvysken.

„Du glemmer,“ svarede Præsten, „at det er imod Loven og at jeg som Præst har lovet ikke at give nogen Indianer Rom.“

„Et Løfte — et Løfte? Guds Søn! Hvad er et Løfte, naar det drejer sig om en Kvinde — min Hustru?“

Det var en Ynk at se hans Fortvivelse og afmægtige Raseri.

„Besmitte min Sjæl ved Méned — tilbyde Rom — bryde mit Løfte for Ansigtet af Guds Kirkes Fjender? Hvad har du gjort for mig, at jeg skulde gøre dette for dig, John Bagot?“

„Kujon,“ skreg Manden i sin Desperation og gjorde en truende Bevægelse. „Kristus selv vilde have brudt et Løfte for at frelse hende.“

Præstens alvorlige, milde Øjne mødte den andens vilde Stirren og stilnede Stormen, der var ved at bryde løs.

„Hvem er jeg, at jeg skulde belære min Mester?“ sagde han højtideligt. „Hvad vilde du give Kristus, Bagot, hvis han *havde* frelst hende for dig?“

Manden skjalv af Kummer, og Taarerne strømmede ud af hans Øjne, saa pludseligt og helt havde en ny Stemning bemægtiget sig ham.

„Give — give?“ raabte han. „Jeg vilde give tyve Aar af mit Liv!“

Præstens Skikkelse hævede sig i mild Værdighed. Han rakte Krucifikset frem og sagde: „Paa Knæ og sværg, John Bagot.“

Der var noget inspirerende, bydende i Stemme og Holdning, og Bagot knælede og gentog sine Ord, medens nyt Haab strømmede gennem hans Aarer.

Præsten vendte sig mod Døren og kaldte: „Madame Lucette!“

Drengen hørte det, vaagnede og rejste sig pludselig i Sengen:

„Mor! Mor!“ raabte han, da Døren blev slaaet op.

Moderen kastede sig i sin Mands Arme, grædende og leende, og et Øjeblik efter var hun ved Sengen og udøste al sin Kærlighed og Sorg over sit Barn.

Fader Corrairie vendte sig nu mod Manden og sagde med stille Patos i Stemme og Holdning:

„John Bagot, i Kristi Navn fordrer jeg tyve Aar af dit Liv . . . i Kærlighed og Guds frygt. Jeg brød mit Løfte, jeg besmittede min Sjæl, jeg købte din Hustru for ti Tønder Rom!“

Den store Jæger faldt igen paa Knæ og greb Præstens Haand for at kysse den.

„Nej, nej — dette!“ sagde Præsten og lagde sit Jern Krucifiks mod hans Læber.

Dominiques Stemme lød klart gennem Stuen:

„Mor, jeg så den hvide Svane flyve bort gennem Døren, da du kom ind.“

„Min egen, min egen,“ sagde hun, „der var ingen hvid Svane.“ Men hun trykkede Drengen tættere til sit Bryst, som for at beskytte ham og hviskede et *ave*.

„Fred være med dette Hus,“ lød Præstens Stemme.

Og der var Fred; thi Barnet levede, og Manden har elsket og holdt sit Løfte lige til denne Dag.

Og Drengens Syner — — hvem kender vel de Veje, ad hvilke Gud taler til Menneskenes Børn?

I BAMBER'S BOOM

I.

Hans Sorger kom til ham, da han var gammel. Før de kom, havde han været en underfundig og munter Natur. Han havde giftet sig sent, og hans Hustru var død og havde efterladt ham et Barn — en Pige. Hun voksede op til Kvinde og bragte ham ny Glæde hver Dag. Hun var elsket i Nybygden, og der var ikke det Menneske i Bamber's Boom i Madawaska Dalen, der ikke blev forfærdet og bedrøvet, da det viste sig, at Dugard, Flaadningsformanden, allerede var gift. Han flaadede sig ned ad Floden med sine Tømmerflaader og Bjælkedrifter og lod Pigen elendig tilbage med Skammen. De vidste, hun var syg i Sind, for hun blev bleg og stille; endnu i nogle Maaneder vidste de ikke, hvor stor hendes Skam var. Da var det, Fru Lauder, den katolske Missionær Halens Søster, der var en bemærkelsesværdigt karakterfast og god Dame, besøgte hende og bønfuldt hende om at fortælle det hele.

Dette gjorde Fru Lauder, skønt Nora — den unge Pige — var Protestant; men det voldte hende megen Kummer. Først kunde hun slet ikke taale at se den unge Piges Ansigt, saa haabløst var det, saa sløvet overfor Verden — det var mærket af Fortvivlelsens Ligegladhed. Rygterne blev nu skændig Vished. Da den gamle Mand hørte det, udstødte han et eneste, gennemtrængende Skrig; saa satte han sig med Hænderne presset mellem sine Knæ, rystende over det hele, og stirrede hen for sig.

Det var Fader Halen, der fortalte ham det. Han gjorde det, som man gør det Mand og Mand imellem og ikke som Præst, og han havde rejst halvtreds Kvartmil for den unge Piges Skyld. „George Magor,“ sagde han, „det er haardt, det véd jeg, men bær det med Guds Hjælp. Og vær saa god mod hende.“

Den gamle Mand svarede ikke. „Min Ven,“ vedblev Præsten, „jeg haaber, De tilgiver mig, at jeg har fortalt Dem det. Jeg mente, De hellere maatte høre det af mig end faa det slynget Dem i Ansigtet i Nybygden. Vi har været Venner i mangt og meget, og mit Hjerte bløder for Dem og mine Bønner følger Dem.“

Den gamle Mand hævede sine indsunkne Øjne, der helt havde mistet deres muntre Blik, og sagde, som sled han hvert Ord frem af sit Hjerte: „Sig ikke mere, Fader Halen.“ Saa greb han Præstens Haand i sine krogede Fingre og knugede den.

Han sagde ikke et ondt Ord til sin Datter. Men ellers var han som forstenet. Da den protestatiske Missionær kom, vilde han ikke tale med ham. Barnet blev født før Flaadningsfolkene kom igen næste Aar med deres Tømmerflaader og Bjælkedrifter. Man havde det paa Fornemmelsen, at det vilde gaa Dugard ilde, om han slog Lejr i Bamber's Boom. Den gamle Mands Ansigt var ildevarslen, og han var kendt for sit ubøjelige Sind.

Dugard var en flot Mand, halvt Fransk, halvt Skotte, sort-smudset og pragtfuldt bygget. Han var stolt af sin Styrke og pralende frygtløs i Faren. For Flodlivet havde sine farlige Timer — for Eksempel naar en Bjælke drift skruede sig fast ved Faldene og maatte løsnes eller en Flaade kom ind i et forkert Løb eller, ved at glide skævt gennem en Snævring, kom paa tværs af Strømmen, saa Tømmerværket blev vredet og flaaet fra hinanden og Mandskabet slynget ud i den rivende Strøm med deres store Aarer. Man havde set ham staa ensom paa farlige Steder, hvor en enkelt Bjælke, der holdt hele Blokaden, maatte lirkes fri for at løsne den store, sammenskruede Bjælkemasse. Han gjorde alt med Elegance. Pigkæppen blev svinget og anbragt paa bedste Maade, det lange, rungende Raab: „O—hee—hee—hoi!“ rullede over Vandene, der blev en Heksesabbat af tumlende Bjælker, og han legede desperat med dem, stødte til én, sprang over en anden, balancerede et Stykke, indtil han naaede den glatte Drift i Strømmen og løb over den ind til Flodbredden, mens Tømmeret susede under hans Fødder.

Hans Flaadningsmandskab kom en herlig Dag, tidligt paa Sommeren, farende med deres store Tømmerdrifter, rødskjortede, raabende, velvillige. Det var ved den Tid omtrent, Pierre lærte Magor at kende.

Det var den gamle Mands Arbejde at passe Tømmerlejerne for flere store Selskaber og holde Opsyn med Tømmeret, naar Flaadningsmandskabet var beskæftiget andetsteds. Ved Lejlighed ar-

bejdede han sammen med Folkene og hjalp til med at lave Tømmerflaader. Dugard arbejdede ved et Selskab, Magor ved flere andre. I Nybygden var der mange, der lod Dugard mærke, hvor dybt de foragtede ham. Nogle advarede ham, sagde, at Magor havde erklæret, han vilde slaa ham i Smadder; det syntes ikke utænkeligt, at Dugard vilde faa en ubehagelig Omgang af Folkene i Bamber's Boom. Skønt Dugard brystede sig og dominerede, viste hans stjaalne Øjekast og skumle Aarvaagenhed, at han var vel vidende om den Fare, den truede ham. Men han talte ligegyldigt om sin Sjoverstreg som „et Fejltrin — et lille Uheld, *mon ami*“.

Pierre sagde en Dag til ham: „*Bien*, Dugard, De er en dristig Mand, der kommer her igen. Eller antager De gamle Mænd for at være Krystere?“

Dugard lagde hidsigt Haanden paa sin Skedekniv.

Pierre lo stille, foragtende, kom hen til ham og tilføjede, idet han brystede sig ligesom Dugard plejede: „Ho, ho, Monsieur Slagter, spar paa Krudtet. De har alt for meget Blod i Kadaveret. De faar Slagsmaal nok uden at lave et nu. Hør, vær nu ikke baade Idiot og Slyngel!“

Dugard grinede utilpas og prøvede paa at slaa det hen som en Spøg; og Pierre, der stadig lo saa smaat, sagde: „Det kunde være fornøjeligt at se gamle Magor og Dugard slaas. De to er saa — saa jævnbyrdige.“ Pierre sagde det i en alt andet end behagelig Tone, men Dugard vovede ikke at tage Notits af det.

En Dag maatte Magor og Dugard mødes. De to Selskabers Tømmerdrifter var et Sted stødt sammen, og der maatte Mandskab fra begge Sider til at rede dem fra hinanden. De havde slaaet Lejr hver for sig. Der var nogen Rivaliseren imellem dem, og det antydedes, at hvis det kom til aaben Strid ved Mødet mellem Magor og Dugard, vilde Folkene benytte Lejligheden til at faa gammel Gæld betalt. Dette ønskede Pierre at forhindre. Det forekom ham, at de to Mænd burde staa alene i den Sag. Det sagde han ogsaa ved Lejlighed til Folk fra begge Sider; han kom og gik frit i begge Lejre — en Tribut til hans Geni for Poker.

Pigen, Nora, havde bange Anelser — for sin Far; den anden Mand hadede hun nu. Pierre var høflig overfor hende, omsorgsfuld med Ord og Miner og holdt meget af hendes Barn. Overfor Børn havde han altid vist sig i Besiddelse af en Blødhed, der syntes lidet forenelig med hans Rygte; men dette lille Udskud nærrede han varmere Følelser for. Han bestræbte sig endog ihærdigt for at faa Pigens Fader til at holde af det, men foreløbig med

ringe Held. Han tænkte ogsaa paa den unge Pige. Han besøgte dem kun, naar han vidste, hendes Fader var hjemme eller hun var ude. Engang da han var der, kom Fader Halen med sin Søster, Fru Lauder. De fandt Pierre hos Barnet; han traadte Vuggen og nynnede en gammel *coueurs de bois*-Sang dertil.

„Fra Bjergene kommer en lille hvid Hind —

Stakkels lille *vaurien*, o, *ci, ci!*

Kom ind til mig, kom ind, kom ind, .

Søster og Broder og du, min lille Ven —

Stakkels lille, stakkels lille *vaurien!*“

Pierre var alene med den gamle Kone, der havde passet Huset lige siden Nora kom i Ulykke. Præsten var bekymret for, at der skulde komme ondt ud af Dugards Tilstedeværelse i Bamber's Boom. Han kendte Pierres tvivlsomme Rygte, men vidste ogsaa, han kunde tale frit og vilde faa et ærligt Svar.

„Hvad vil der ske?“ spurgte han uden Indledning.

„Det, hverken De eller jeg bør søge at forhindre,“ *m'sieu*,“ svarede Pierre.

„Magor vil gøre ham Fortræd?“

„Ja, hvad havde De tænkt Dem? Tænk Dem i hans Sted — hvad? . . . *Pardon*, om jeg udtrykker mig noget ligefremt.“ Pierre traadte stadig Vuggen med sin Fod.

„Men Hævnen hører Gud til.“

„*M'sieu*,“ sagde den Halvblods, „Hævnen hører ogsaa Menesket til; hvorfor opsporede ellers vi ti Mænd fra Fort Cypress Indianerne, der myrdede Deres Broder, den gode Præst, og dræbte dem én for én?“

Fader Halen greb Søsteren, der vaklede, og hjalp hende til en Stol; saa saa han bedrøvet paa Pierre. „Var De . . . var De en af de ti?“ spurgte han overvældet og rakte ham Haanden.

De to Flaadningsmandskaber mødtes ved Mud Cat Point, hvor Tømmeret var drevet sammen. De to Mænd kom ikke straks til at staa Ansigt til Ansigt, men Pierre, der røg sin Cigaret paa Bredden, mens de andre arbejdede, lagde Mærke til, at den gamle Mand ikke et Øjeblik slap sin Fjende af Syne. Det var spændende Arbejde at faa den store Tømmermasse skilt, og Bjælkerne faldt drønende over hverandre, naar de blev lirkede fri og glidende og skurende kom i Vandet. Et Sted havde de dynget sig op, fast og højt. Det blev gemt til sidst.

Her var det, de to mødtes. Gamle Magors Ansigt var roligt, om end noget blegt, og Blikket var gennemtrængende under de buskede Bryn. Dugard førte sig pralende og bandede sine Folk paa det forfærdeligste. Med ét stod han alene et Sted og arbejdede med en genstridig Stamme. Han stod nedenfor en skraanende Tømmermasse og vidste ikke, at Magor pludselig var dukket frem øverst paa den Skraaning. Han hørte nogen raabe højt paa sig. Han snurrede rundt og så Magor jage en Pigstav ind under en mægtig Stamme, der hang øverst paa Skraaningen. Han stod i en Fordybning, en Slags Skyttegrav. Han udstødte et Raab og gjorde en Bevægelse som for at springe af Vejen, men Magor lagde leende sin hele Vægt i Pigstaven, den store Stamme gled hastigt ned og knuste Dugard fra Laarene til Fødderne, mishandlede hans Ben grufuldt. Den gamle Mand raabte ned til ham: „Et Fejltrin — et lille Uheld, *mon ami!*“ Saa tog han sin Pigstav over Skulderen og gik gennem de tavse Tilskuere til Bredden og videre hjemefter.

Magor havde opnaaet, hvad han ønskede. Dugard vilde blive Krøbling for Livstid; hans Skønhed var spoleret — det blev endda vanskeligt at redde hans Liv.

II.

Omtrent ved den Tid laa ogsaa Nora til Sengs af Feber. Gang paa Gang red Pierre tredive Kvartmil frem og tilbage efter Is til hendes Hoved. Alle var gode imod hende nu. Hævnens over Dugard syntes at have aftvættet en god Del af Skammen efter hvad Bomber's Boom mente. Saadan er Verdens Skik. Den, der slaar sidst, slaar bedst. Da Nora begyndte at komme sig, blev Barnet ogsaa sygt. Mens den lille var syg, kom den gamle Mand i stor Fristelse — en langt større Fristelse end den, Dugard havde sat ham i. Barnet blev daarligere efterhaanden som Moderen kom sig. Om Aftenen kom Doktoren kørende fra en anden Nybygd og sagde, at hvis Barnet fik Søvn den Nat, vilde det rimeligvis staa det igennem, for Krisen var kommet. Han gav dem et Sove-middel, det samme Moderen havde faaet. Hvis det ikke sov, vilde det dø. Pierre var til Stede.

Under Barnets Sygdom havde den gamle Mand været i evig Uro. Hvis Barnet døde, var den levende Skamplet borte; der

vilde ingen være til at minde Verden om hans Datters Skam. De kunde rejse bort fra Bamber's Boom og begynde forfra et andet Sted. Men saa var der Barnet selv, der havde listet sig ind i hans Hjerter — han vidste ikke hvordan — og lod sig ikke jage ud igen. Aldrig nogensinde før det blev daarlig havde han rørt eller talt til det. Dræbe det! — ja, vilde det ikke være bedre for Barnet at komme bort fra enhver mulig Skam til Freden — Gravens Fred?

Den Nat sad han ved Vuggen med en Medicinflaske og en Ske i Haanden. Barnets hede, forpinte Ansigt fængslede ham. Han så paa det og paa Flasken, frem og tilbage. Han fo'r sammen og Sveden brød frem paa hans Pande. For skønt Lægen mundtlig havde sagt ham, hvilken Dosis Barnet skulde have, havde han af en Fejltagelse skrevet den Dosis paa Flasken, som Moderen havde faaet! Derved var i alle Tilfælde Ansaret taget fra ham. Mere end én Gang tog den gamle Mand Proppen af Flasken, og én Gang hældte han med fast Haand Sovemidlet i Skeen, men Barnet så paa ham med sine lidende Øjne, den lille, hærgede Haand gled famlende mod ham over Tæppet, og lige i det Øjeblik kunde han ikke faa sig til at gøre det. Men igen kom Trangen til at dræbe det over ham — han hørte Datteren stønne i det tilstødende Værelse. Han sagde til sig selv, at hun vilde blive gladere, naar det var borte. Men da han bøjede sig over Vuggen, nu uden Tøven, gik Døren op og Pierre traadte ind. Den gamle Mand gøs og ved tilbage fra Vuggen. Pierre så det skyldbevidste Blik i hans Øjne og vidste instinktmæssig, hvad der gik for sig. Han tog Flasken ud af den rystende Haand og så paa Etiketten.

„Hvor stor er den rigtige Dosis?“ spurgte han, da det gik op for ham, at Doktoren havde skrevet fejl.

Magor sagde ham det med en hæs Hvisken. „Det er maaske for sent,“ tilføjede Pierre. Han knælte, aabnede varsomt Barnets Mund og hældte langsomt Medicinen i. Den gamle Mand stod stiv en Stund og så paa dem begge. Saa kom han over paa den anden Side af Vuggen og satte sig ved den med Øjnene fæstet paa Barnets Ansigt. Længe sad de der. Til sidst sagde den gamle Mand: „Dør han, Pierre?“

„Jeg er bange for det,“ sagde Pierre trist. „Men vi faar se.“ Saa dukkede hans Barndoms Lære frem — den han aldrig kom helt ud over — og han tilføjede: „Er Barnet døbt?“

Den gamle Mand rystede paa Hovedet. „Vil du gøre det?“ spurgte Pierre tøvende.

„Jeg kan ikke — jeg kan ikke,“ lød Svaret.

Pierre smilede en Smule ironisk, som af sig selv, hentede Vand i en Kop, gik hen til Barnet og sagde:

„Husk paa, jeg er Papist!“

Den anden svarede med en Haandbevægelse.

Han dyppede Fingerene i Vandet, dryppede det varligt paa Barnets Pande.

„George Magor“ — det hed den gamle Mand — „døber jeg dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Amen.“ Saa gjorde han Korsets Tegn paa Barnets Pande.

Han satte sig og holdt Vagt ved Barnet. En lille Stund gik, saa hørte han et langt, halvkvalt Suk. Han løftede Hovedet og saå Taarerne dryppede langsomt fra Magors Øjne.

Og den Dag i Dag er Barnet og Barnets Moder det kæreste, den gamle Mand ejer.

BROHUSET

Det stod paa en bred Mur mellem to smaa Broer. De brød Strømmen mod den store Bro, der spændte over Madagaskafloedens Hovedløb, og naar de to Sideløb svulmede op under Foraarets Tøbrud og Regnskyl, delte de sig ved Husets Grundvold og susede ad de snævre Lejer under de smaa Broer til Faldene. Fra ethvert af Husets Vinduer kunde man betragte den hæslelige, rivende Strøm, opfyldt af Tømmer, der hamrede mod Muren, puffede sig mellem Bropillerne og susede videre til Klipperne og Faldet nedenfor. Fra Hoveddøren traadte man ud paa Muren, der var Vejen mellem Broerne, og fra Bagdøren ud i selve Floden.

Huset havde engang været en Kro. Det lignede en Vejfarende ligesom dets Kunder, Flaadningsfolkene, der helst søgte dertil. Man følte, at det ingen Del havde i Livet i Landsbyen paa begge Flodbredder, men var som Klippen i Floden, hvor en Svømmer greb fat eller en vandrende Fisk holdt Hvil.

Pierre kendte Stedet, naar en Foraarsaften eller tidlig Sommeraften Klynger af Flaadningsarbejdere og deres Formænd drev om ved dets Dør eller hang over Murens Rækværk og sludrede og røg.

Brohusets gyldne Tid fik en brat Ende. Det var fordi Finley, Ejeren, en rig Mand, kom til at hade det — hans Broders Blod plettede Gulvet i Skænkestuen. Han vilde have revet Huset ned, hvis ikke John Rupert, den forarmede Gentleman, havde opsøgt ham og spurgt, om han kunde leje det til Beboelse.

Hr. Rupert var gammel og havde været elendig fattig i mange Aar, men af Opdragelse og Herkomst stod han over alle i Bamber's Boom. Han var for gammel til at blive Arbejder, han kunde intet Fag eller Haandtering; hans lille Kapital var tabt ved taabe-

lige Spekulationer, og han var afhængig af den Smule, hans Barnebarn kunde tjene ved Musikundervisning og Syning. Men han lejede en Acre Land af Finley og dyrkede Grøntsager, han samlede Drivtømmer fra Floden til Brændsel og førte af og til Regnskaber for Handleren. Men det hjalp kun lige til at holde Sulten borte. Han var ikke populær. Han kunde ikke falde ind i den tomme Landsbysnak. Folk betragtede ham med en Art Ærefrygt og følte alligevel en lav Tilfredsstillelse, naar de saå ham slæbe Drivtømmer og stable det op paa Bredden — det var den Fattiges sidste Tilflugt, som bringer ham til at rødme.

Da Hr. Rupert spurgte paa Huset, vidste Finley, at han efter al Rimelighed ikke vilde faa sin Leje, men han havde ondt af den gamle Mand og lod ham faa det paa billige Vilkaar. Men han laasede Skænkestuen, og den blev aldrig senere aabnet.

Saaledes gik det til, at Hr. Rupert og Judith, hans Barnebarn, kom til at bo der. Judith var et muntert, adræt Pigebarn, der aldrig havde kendt til Luksus eller Rigdom; det havde hendes Bedstefader mistet før hun blev født, og hendes Forældre døde begge, da hun var lille. Men hun var blevet opdraget af sin Bedstemoder og, da hun døde, af Bedstefaderen, og de havde lært hende Værdien af en mere forfinet Tilværelse. Men dog havde hun en særlig Forkærlighed for det primitive, stærke Liv paa Floden. Hun var glad, da de kom til at bo i Brohuset, og ogsaa skamfuld, fordi det udsatte hende for Nysgerrighed hos dem, der kom til Huset i den Tro, at det stadig var Beværtning. Men det var kun i den første Tid.

En Aften slog Jules Brydon, den unge Flaadningsformand, Lejr ved Bamber's Boom med sine Folk. Han var af blandet skotsk og fransk Afstamning, og Racesammenblandingen havde i ham frembragt noget usædvanligt. Han var koldblodig og ubetvingelig, og dog hjertelig og munter. Det var spændende at se ham bryde en Tømmerblokering i Spidsen for sine Folk, og det var en Fryd at høre ham, naar han om Aftenen sang:

Har I hørt Long Lachine-Flodens Raab,
naar Solen er glad ved Morgen?
Gennem Hvirvlernes Brus, langs den grønne Brink
farer vi bort ved Morgen
paa den skummende Long Lachine!

En Dag, da de nylig var kommet dertil, blev Dæmningerne og Lejerne aabnede ovenfor og hele Skove af Tømmer kom flydende ned til Bambor's Boom. Strømmen var stærk, og der var god Drift i Tømmeret. Mens Brydons Folk arbejdede, så de en Mand ude paa en lille Flaade Drivtømmer, der pludselig var blevet fanget af Stammerne og drevet ud mod Midterløbet. Flaadningsfolkene lo, for de havde ikke opdaget, at det var en gammel Mand og at han ikke kunde løbe ind til Kysten over de rullende Stammer. Den gamle Mand havde øjensynlig opgivet Haabet, han lagde Pigstaven fra sig, foldede Hænderne og drev med Tømmeret. Flaadningsfolkene holdt op med at le. De begyndte at forstaa Situationen.

Brydon så en Kvinde staa ved et Vindue i Huset og vinke med begge Hænder, og op ad Floden lød Ordene „Far! Far!“ Han greb en Pigstav og løb over det susende Tømmerguld til den lille Flaade. Den gamle Mand var bleg, men hans Blik var frygtløst.

„Jeg kan ikke løbe over Stammerne,“ sagde han straks. „Jeg har aldrig prøvet det; jeg er for gammel, og jeg snubler. Det er ingen Nytte til. Det er mit Barnebarn, der staar ved det Vindue. Sig hende, at jeg vil tænke paa hende til det sidste . . . Farvel!“

Brydon tog Maal af Tømmeret. Den gamle Mands Stemme var sløret; han magtede ikke at raabe, men vinkede til den unge Pige.

„Aa, frels ham!“ lød det svagt fra hende.

Brydon så nu mod Broen. Tømmerflaaden styrede lige mod Aabningen mellem to Piller. Han vejede for og imod. Han vidste, at snublede han under det, han havde for, kunde de begge drukne og i hvert Fald Hr. Rupert, for Tømmeret flød tæt og den var ilde faren, der faldt ned mellem Stammerne. Havde de først lukket sig over én, var alt ude.

„Forhold Dem ganske rolig,“ sagde han, „og grib for Dem, naar jeg kaster Dem.“

Han tog den lette Skikkelse i sine Arme, sprang ud paa de glatte Planker og løb. Folkene paa Bredden og dem, der — for sent — havde samlet sig paa Broerne, raabte Hurra. Desuden var Broen lukket; der var kun en lille Aabning ved Pillerne. Brydon styrede mod en af disse Piller. Han løb hastigt. En Gang gled han og faldt næsten, men reddede sig. Saa rejste en Stamme sig pludselig og stødte til ham, saa han snublede og faldt paa

det ene Knæ; men igen kom han paa Benene og jog mod Pillen. Han var et Par Fod fra den, da de kom til Broen. Tilskuerne raabte op i Skræk, for de indsaå, at der ingen Mulighed var for, at de begge kunde redde sig; der blev ogsaa netop i det kritiske Øjeblik et Stykke aabent Vand tæt ved Pillen. Men Brydon løftede John Rupert i Vejret, balancerede lidt og kastede ham mod Pillen, hvor to Flaadningsarbejdere stod rede til at tage imod ham. Et Øjeblik efter var den gamle Mand hos sit Barnebarn. Men Brydon snublede og faldt, en Trærod tvang ham ned, og han forsvandt under Stammerne!

Der lød et Rædselskrig fra Tilskuerne, saa blev alt stille. Men under Broen saå den en Arm stikke op mellem Bjælkerne og derefter en anden Arm presse dem fra hinanden. Nu kom et Hoved og et Par Skuldre frem. Til alt Held var det Stykke Tømmer firkantet, som Brydon havde fat i, og rullede ikke. I næste Nu stod han paa det. Der lød vilde opmuntrende Raab. Han vendte et Øjeblik sit forslaaede, blodplettede Ansigt mod Broen og satte saa igen i Løb med en Haandbevægelse og et skarpt Blik mod Strømhvirvlerne nedenfor. Det var et stolt Syn, for Løbet var mere indsnævret her og Tømrer mere uroligt. Han gned Blodet af Øjnene, saa han kunde se sig for. Den rullende Skov gav ham intet Pusterum, men han naaede frem, vaklende af Svaghed, til han var et Par Favne fra Land. Saa løb en halv Snes af hans Folk ud paa Stammerne — de stod tæt her — greb ham og bragte ham paa det tørre.

De bragte ham til Brohuset. Han var ilde tilredt — værre end de eller han vidste af. Den gamle Mand og Judith tog imod dem ved Døren. Hun udstødte et lille Skrig, da hun saå Blodet og Brydons forslaaede Ansigt. Han hævede Hovedet, som om hendes Blik havde draget hans til sig, og tog Hatten af, idet deres Øjne mødtes. Hun blev rød og slog sine ned. Hendes Bedstefader greb Brydons Haand og fremstammede en Tak. Den unge Pige gik indenfor, redte Seng til ham paa Sofaen og hentede ham noget at drikke. Hun var meget koldblodig; hun bad straks Pierre hente den unge Læge, der nylig var kommet til Byen, og fik varmt Vand, hvormed hun vaskede Brydons blodplettede Ansigt og Hænder og gav ham saa lidt Kognak. Hans Kammerater stod og saå beundrende til; hun var saa varsom og behændig. Brydon syntes at finde det umandigt at blive plejet og passet og at skamme sig derover, han rejste sig hastigt, saa han sad op i Sofaen, og sagde: „Pyt! Der er ingenting i Vejen med mig!“ Men i næste Nu blev

han svimmel, og Judiths Arme greb om hans Hoved og Skuldre, da han sank bagover. Han drejede Hovedet og det lagde sig til hendes Bryst. Det fik hende til at rødme, men et nyt Udtryk af Værdighed kom over hendes Ansigt. De omkringstaaende blev opfyldte af en Slags Ærefrygt; hun var saa helt anderledes end de unge Piger, de kendte. Hendes følsomme Ansigt talte et underfuldt Sprog — en guddommelig Taknemlighed, og hendes Øjne var fugtige og dog saa klare. Situationen tog paa Flaadningsfolkene — de havde ikke Følelser for noget saa forfinet, og de aandede mere lettet, da de kom udenfor og lod den unge Pige, hendes Bedstefader, Pierre og den unge Læge alene med den Tilskadekomne.

Saadan begyndte det. Pierre forudsaa straks Udviklingens Gang. Det gjorde den unge Læge ikke. Fra det Øjeblik, da han ved Judiths Hjælp forbandt Brydons Hoved, følte han ny og ukendt Dirren i sit Blod. Da det blev ham helt klart, hvad den betød, og han handlede derefter, var det for sent. Han blev højlig forbavset ved at se sine Tilnærmelser blive blidt afviste. Han trængte paa — det var et Fejlgreb. Han var af den ikke almindelige Opfattelse, at han viste Damen en Ære. Men han var meget ung. En Guldmedaille i Anatomi undgaar sjælden at fordreje Hovedet paa en ung Fyr i Begyndelsen. Han faar den fejlagtige Overbevisning, at Færdighed i at demonstrere *medulla oblongata* ogsaa er fuldt tilstrækkelig til at vinde en ung Piges Hjerte. Pierre nød Situationen, han kendte Livet godt og grundigt, havde fartet hele Erfaringens Kreds rundt. Han troede paa Judith. Den gamle Mand interesserede ham — han var en Skibbruden fra en ukendt Tilværelse.

„Ja, ser De,“ sagde Pierre en Dag til Brydon, da de sad paa den lille Bros høje Tværbjælker. „Man kan ikke slaa det ihjel i et Menneske — det, han er født. Se paa ham, der stabler Drivtømmer derhenne. Færdig, hvad? Ja, men der er noget i det — i hans Væsen og Maade at tage paa Tingene. Han stabler Brændet, som om det var Champagneflasker. Paa Flaaden, husker De, tog han Hatten af for Døden. Det er saa helt anderledes end alt, hvad vi ser og kender!“

Han skottede til Brydon og mødte et bekymret Blik.

„Ja,“ sagde Brydon, „han er anderledes, og det samme er hun.“

„Hun er en Dame,“ sagde Pierre med langsomt Eftertryk. „Det kunde hun ikke skjule, selv om hun vilde. Hun spiller Kla-

ver og ser ud som lutter Silke i sin Lærredskjole. Skabt for det dør?" Han viste mod Brohuset. „Nej, nej! Skabt for —“

Han tav, smilte gaadefuldt og lod en Stump Træ falde i den rivende Strøm.

Brydon rynkede Panden og sagde: „Naa, hvad er hun da skabt for, Pierre?“

Pierre så over Brydons Skulder mod en køn Villa paa Bjergskraaning. „Skabt for et Hjem som det der, ikke som det,“ sagde han og nikkede, først mod Bjergskraaning, saa mod Brohuset. (Villaen tilhørte den unge Læge). En næsten dyrisk Knurren lød fra Brydon og han knugede om den andens Skulder. Pierre så paa hans Haand og derfra paa hans Ansigt. „Tag den væk,“ sagde han skarpt.

Brydon slap ham, men hans Ansigt blussede og Øjnene var haarde.

Pierre vedblev: „Men paa den anden Side er Kvinder saa underlige. De vil aldrig det, man venter af dem — nej. Rigdom? — det er intet; et Hjem som det paa Bjerget, intet. De har Luner. Hytten er lige saa god som Huset med Køkkenet aabent ud til Floden, der bruser og sprøjter og en Mand — for dem den store Mand — til at lege Livets lille Leg med . . . Aa! De gaar ledig om — tag Dem noget for. De er tykhovedet — brug Deres Hjerne. De holder af Pigen — tal med hende.“

Idet han sagde dette, kom Forenden af en lille Bjælkepram til Syne under dem med to Mand om Bord, styrende mod Faldene og Løbet nedenfor. Det var Eventyr, for det var dristigt at tage Faldene med saa let et Fartøj og saa lille et Mandskab. Pierre tog Maal af Afstanden, og med et „Pas paa dernede!“ klatrede han hastigt ned ved Armene saa langt han kunde og lod sig saa falde ned i Baaden saa let, som drejede det sig om to Fod og ikke tolv. Han vinkede til Brydon og Prammen jog videre. Brydon fulgte den aandsfraværende, indtil den naaede Randen af Faldet, mens de tre Mænds lange Aarer hævede og sænkede sig under det monotone Raab. Solen tegnede de tre Mænd og Fartøjet i skarpt Relief mod Flodens mørke Brink, og Brydon lod sig drive bort fra det, Pierre havde sagt. Iagttagelserne var hans dybe Glæde, og han rejste sig halvt med et glad Udraab, da han så Prammen drive mod Løbet. Den skød sikkert igennem, næsten berørende Siderne. Hans Ansigt blussede.

„Det så godt ud!“ sagde en Stemme bag ham.

Uden et Ord svingede han omkring og lod sig, mere tungt end Pierre, falde ned ved Siden af Judith.

„Det bliver en anden Natur for os,“ sagde han. „Men saadan er det naturligvis ikke for Dem,“ tilføjede han og så ned til hende. „De bryder Dem vel ikke om noget saa plumpt?“

„Jeg elsker Floden,“ sagde hun stille.

„Vi er grove Karle, vi Flaadningsfolk. Det kan vi ikke undgaa at blive. Det er groft Arbejde.“

„Det har jeg aldrig lagt Mærke til,“ svarede hun med et alvorligt Smil. „Da jeg var lille, besøgte jeg tidt Flaadningsfolkenes Lejre med min Broder, og de var altid venlige imod os. De plejede at synge og spille Violin og spøge; men jeg syntes ikke dengang, at de var grove, og det gør jeg heller ikke nu. De var aldrig plumpe overfor os.“

„Ingen kunde falde paa at være plump mod Dem,“ svarede han.

„Aa, vist saa,“ sagde hun pludselig og så bort. Hun tænkte paa det, den unge Læge havde sagt til hende om Formiddagen, hvordan han havde opført sig som en taabelig Dreng — anklaget hende, udfrittet hende, sagt urimelige Ting, som unge Egoister altid gør. I Aar var hun yngre end han, i Visdom langt ældre. Han havde ikke ramt hende, men hans hensynsløse Tale havde skaaret hende i Hjertet.

„Aa, vist saa,“ gentog hun og så op paa hans Ansigt og hans store, kraftige Skikkelse; saa lænede hun sig mod Rækværket og så ned i Vandet.

„Jeg vilde smadre den Mand, der var plump overfor Dem,“ sagde han mellem Tænderne.

„Vilde De?“ spurgte hun hviskende. Saa vedblev hun, afskærende ham et Svar: „Vi er meget fattige, som De véd, og visse Folk er plumpe overfor de fattige — og stolte. Jeg husker,“ vedblev hun, stille, drømmende, som om hun talte med sig selv — „jeg husker den Dag, vi kom til Brohuset. Jeg satte mig paa en Kuffert og så paa Møblerne — der var saa faa — og græd. At skulle være her syntes Enden paa alt, hvad Bedstefader havde været. Jeg kunde ikke lade være. Han satte sig ogsaa, og vi sagde ingenting. Han var meget bleg, og jeg så, at han fik ondt i Øjnene, naar han så paa mig. Saa blev jeg vred paa mig selv og sprang op og gav mig til at bestille noget — og vi klarer os meget pænt.“

Hun tav og sukkede; saa vedblev hun: „Jeg elsker Floden.

Jeg tror ikke, jeg kunde være lykkelig uden den. Jeg vilde gerne leve og dø ved den og blive begravet i den.“

Hans Øjne hang ved hende. Men hun så saa sart og yndefuld ud, at hans Stemme forekom ham selv grov. Men hans Haand famlede over Rækværket til hendes og drejede sig ømt over den — af saa stor en Haand at være. Hun drog sin Haand til sig, ikke hurtig. „Lad være!“ sagde hun, „og — og der kommer nogen!“

Der lød Skridt bag dem. Det var hendes Bedstefader, der bar paa et Bræt, han havde fisket op af Søen. Han forstod Situationen og stod maalløs af Undren. Det havde han aldrig tænkt sig. Han var, trods alt, en Mand af Kultur, og den Mand der var en almindelig Flaadningsformand. Med ét rettede han sig værdigt. Det tunge Bræt holdt han stadig i Favnen. Brydon tog Brættet og så ham lige i Øjnene.

„Hr. Rupert,“ sagde han, „jeg vil bede Dem om noget.“

Den gamle Mand nikkede.

„Jeg hjalp Dem ud af en fæl Klemme paa Floden?“

Igen nikkede den gamle Mand.

„Naa, jeg frelste maaske Deres Liv. Til Gengæld derfor vil jeg bede Dem lade være med at trække mere Drivtømmer op af Madawaska — ikke en Pind, hverken nu eller for Fremtiden.“

„Det er vor eneste Udvej til at undgaa at fryse om Vinteren.“

Hr. Rupert vidste daarligt, hvad han selv sagde.

Brydon så paa Judith, der vendte Hovedet bort og svarede saa: „Jeg skal sørge for, at De ikke kommer til at fryse, hvis jeg maa, De — og Judith.“

„Aa, lad os gaa ind,“ sagde Judith hastigt.

Hun så den unge Læge komme kørende imod dem ad den store Bro.

Da Brydon tog af Sted for at støde til sine Folk længere nede ad Floden, efterlod han en Hustru i Brohuset, hvor hun og hendes Bedstefader skulde blive indtil næste Sommer. Da skulde de rejse fra Bamber's Boom til et nyt Hjem.

I det sene Efteraar kom han inden han tog til Skovhuggerlejrene og igen om Vintren inden Barnet blev født. Saa tog han langt op ad Floden til Rice Lake og længere for at hente Tømmerdrifterne ned for sit Firma. Juni kom og med den pludselig Sorg til Brohuset. Hvor stor den Sorg var, fortæller Pierres Ord, da han en Aften stod ved dets Dør. Han sagde til den unge Læge: „Frels Barnet, saa skal De faa Gældsbeviset paa Deres Hus til-

bage.“ Hvilket tillige viser, at den unge Læge havde faaet Smag for Spil.

Den unge Læge saå vist paa ham. Han var egenkærlig af Karakter. „Ingen kan gøre mere end han kan,“ sagde han.

Pierres Blik var ildevarslenende. „Hvis De ikke frelser det, vil man gætte sig til Grunden.“

Den anden fo'r sammen, blev rød og tav. Saa sagde han: „De tror, jeg er en Kryster. Vi faar se. Der er en Udvej, men den kan slaa fejl.“

Og skønt han sugede Difterien ud af Barnets Hals døde det alligevel næste Aften.

Men Villaen, som Pierre og Kompagniet havde vundet, blev alligevel leveret tilbage med saa gode Raad, som kun en verdens-klog Eventyrer kan give dem.

Faderen vidste intet om Barnets Død. De vidste ikke bestemt, hvor han var. Men da Judith maatte til Sengs igen, sagde den unge Læge, at det var bedst, om Brydon kunde komme. Pierre havde Tid og Trang til at hente ham. Men inden han tog bort, blev han kaldt til Judits Sygeleje. Pierre havde set Liv og Død i mange Skikkelser, men aldrig noget som dette . . . et sart Væsen, der glider bort paa en Sommerbrise, dragende gennem de Dale, der hverken hører dette Liv eller det næste til, men hvor man hører Ekko fra begge Verdener og besøges af blide Aander. Der var ingen Smerte at se paa hendes Ansigt — hun hørte en lille, kær Stemme fra høje, skønne Bjerge, og hun vidste, saa vis er den døende, at hendes Mand rejste efter hende, og at de snart alle vilde samles igen. Men det talte hun ikke om. Thi den Viden, der kommer i en saadan Stund, gemmer man dybt i Sjælen.

Pierre stod i Ærefrygt. Ubevidst gjorde han Korsets Tegn.

„Sig ham, han skal komme hurtigt, hvis De finder ham,“ sagde hun — hendes Fingre legede med Lagenet — „for jeg vil gerne trøste ham . . . Der er en, der har sagt, at De er slet, Pierre. Jeg tror det ikke. De var bedrøvet, da mit lille Barn døde. jeg . . . dør ogsaa. Men sig ikke det til ham. Sig ham, at jeg ikke kan gaa. Jeg trænger til ham, han skal bære mig — bære mig. Vil De?“

Pierre tog hendes Haand, der famlede mod ham over Lagenet, men det var rent instinktmæssigt, for han kunde intet se. Han drog ud paa sin Rejse med Hatten trukket dybt ned over Øjnene.

En Aften, da Floden stod meget højt, og det sagdes, at Bry-

dons Tømmerdrifter snart vilde komme, hændte der noget sælsomt i Brohuset.

Den unge Læge var gaaet efter at have hvisket til Hr. Rupert, at han kom igen senere. Han listede sig ud, som havde han besøgt en Engel. Hans Egenkærlighed var gledet af ham. Eftermiddagen skred frem og i den lille Bagstue sagde en Kvindestemme:

„Er det Morgen nu, Far?“

„Det er endnu Dag. Solen er ikke gaaet ned, mit Barn.“

„Det troede jeg, her er saa mørkt.“

„Du har sovet, Judith. Du kommer fra Mørket.“

„Nej, jeg er kommet ud i Mørket — ud i Verden.“

„Du ser nok bedre, naar du bliver helt vaagen.“

„Bare jeg dog kunde se Floden, Far. Vil du se paa den for mig?“

Der blev stille. „Naa?“ spurgte hun.

„Der er skønt,“ sagde han, „og Solen lyser endnu saa straalende.“

„Kan du se til Indianerøgen?“

„Jeg kan se den hvide Kam af Brændingen bag den, min Ven.“

„Og der — der kommer ingen?“

„Der er Folk, der styrer mod Bredden, og der er tændt Baal, men ingen kommer denne Vej . . . Han kommer maaske over Land.“

„Aa, nej, han kommer ad Floden. Pierre har ikke fundet ham. Kan du se Strømhvirvlerne?“

„Ja. Der er ingen, kun Stammerne der kærner rundt.“

„Vi sad saa tidt der — han og jeg ved det store Fyrretræ. Alt var saa køligt og duftende. Man hørte kun Lyden fra Pumpestationen og Strømhvirvlerne. Man siger, at en Kvinde er druknet dér, og at man kan se hendes Ansigt i Vandet, hvis man kommer ved Solopgang; det baade græder og smiler — et Billede i Vandet Tror du, det er sandt, Far?“

„Livet er saa besynderligt, og hvem véd, hvad der ikke er Liv, mit Barn?“

„Da mit lille Barn var ved at dø, holdt jeg det over Vandet under det Vindue, hvor Solen falder ind om Aftenen, og det saå ned, én Gang inden dets Sjæl forsvandt som et Aandepust over mit Ansigt. Maaske bliver dets Billede der, saa han kan se det,

naar han kommer. Det var lige nedenfor, hvor du staar
Far, kan du se dets Ansigt?"

„Nej, Judith, intet uden Vandet og Solskinnet!"

„Aa, bær mig hen til Vinduet."

Da han havde gjort det, bøjede hun sig pludselig frem med lysende Øjne og ivrige Hænder. „Mit Barn! Mit Barn!" sagde hun.

Hun så op ad Floden, men Kraften svandt i hendes Øjne, og hun kunde ikke se langt. „Det er et graat Skær alt sammen," sagde hun, „jeg ser ikke godt." Men dog smilede hun. „Læg mig ned igen, Far," hviskede hun.

Lidt efter slumrede hun. Med ét fo'r hun op: „Aa, Floden, den dejlige Flod!" udbrød hun sagte. Og til sidst: „Aa, min egen, min egen!"

Og saaledes kom hun fra Dalen op til de høje Bjerge.

Senere blev han alene med den Døde. Den unge Læge og de andre havde været der og var gaaet igen. Han vilde vaage til det blev Morgen. Han sad længe ved Siden af hende, sløvet overfor Verden. Saa fo'r han sammen — han havde hørt et sagte, klart Raab bag Huset. Han gik hastigt ud paa den lille Afsats og så i Skumringen en Mand klatre op. Det var Brydon. Han greb krampagtigt om den gamle Mands Skulder. „Hvordan har hun det?" spurgte han.

„Kom ind, min Søn," lød det sagte Svar. Den gamle Mand havde mødt en Sorg, der var større end hans egen. Han førte ham ind i den Stue, hvor hans Hustru laa skøn og ubevægelig.

„Hun har det bedre, som du ser," sagde han tappert.

Timerne gik, og de to sad hos den afsjælede. De vidste intet om Floden udenfor.

Medens de sørgede, sad Pierre og den unge Læge tavse i Villaen paa Bjergskraaningen. Omsider blev de vækket. Flodens Lyde naaede Pierres skarpe Øre.

„Lad os gaa udenfor," sagde han. „Floden svømmer over. De kan høre Tømmeret."

De gik ud og så til. Floden jog hvislende, sydende forbi, og Lyden naaede dem drønende, naar Tømmermassen slog mod Bro-pillerne eller en Bygning inde paa Bredden.

„Dæmningerne og Lejerne er sprængt!" sagde Pierre.

Han pegede mod Lejren længere oppe ad Floden. I Skæret af Lejrbaalene kom en bred, masende Flod af Tømmer og Vragstumper. Pierre så mod Brohuset. Der var Lys i et af Vin-

duerne. Han gik der ned ad, og den anden fulgte efter. De havde næsten naaet Bredden, da Pierre hastigt udbrød: „Hvad er det?“

Han pegede paa en ubestemmelig Masse, der drev ned mod Brohuset. Det var et stort Skur, der var blevet revet bort og klempt mellem Tømmeret, saa det ikke var blevet splintret. Der var ingen Tid til at varsko. Det drev frem, hastigt, tungt. Der kom en sælsom, grufuld, malende Lyd, og saa saå de Lyset i det ene Vindue bevæge sig, flakke lidt frem og tilbage — mod Faldet, mens Tømmerets Hærskarer brasede efter.

Dér, hvor Lyset brændte, fo'r de to Mænd op, da Braget kom. De mærkede, at Huset bevægede sig. „Løb — frels dig!“ udbrød den gamle Mand stille. „Vi er fortabte!“

Gulvet gyngede.

„Gaa,“ sagde han igen. „Jeg bliver hos hende.“

„Hun er min,“ sagde Brydon og tog hende i sine Arme. „Jeg vil ikke gaa.“

De kunde høre Faldet nedenfor. Den gamle Mand stivede sig af i det dybe Vand paa Gulvet og greb higende de kolde Hænder.

„Kom nærmere, kom nærmere,“ sagde Brydon. „Nærmere endnu. Læg dine Arme om hende.“

Den gamle Mand gjorde saa. De var tæt knugede i hinandens Arme — de levende og den døde.

I sælsom Fryd sagde den gamle Mand: „*Derfor overgiver vi hendes Legeme til Dybet — —!*“

De tre blev aldrig fundne.

DEN RØDE VAGT

St. Augustine's Collegium, Canterbury, havde givet ham Doktorhatten, Biskoppen af Ruperts Land havde ordineret ham og Nordlandet havde opslugt ham. Han var draget ud med Kjole og Krave og Præstehat, en Prædikensamling, Bønnebogen og denne anden Bog, der er alle Bøgers Bog. Pelsjægerhytter og Kompagniets Stationer havde vist ham Gæstfrihed og hørt ham med Taalmodighed og Agtelse. I Begyndelsen var han iført Kjole og Krave og Præstehat, intonerede Gudstjenesten med Ansigtet mod Øst, og ingen sagde noget til det, men de tog ham nøje i Øjesyn og havde ondt af ham — han var saa ungdommelig og klarøjet og saa opsat paa at udføre Heltegerninger.

Men lidt efter lidt foregik der en Forandring. Hatten lod han blive i Fort O'Glory, hvor den vakte megen Spot og Latter hos den metodistiske Missionær, der fulgte efter ham; Prædikensamlingen blev i Fort O'Battle, og endelig blev selve Kjolen anbragt i Kompagniets Station ved Yellow Quill. Han var alt for højspændt og alvorlig optaget til straks at kunne se Virkningen af sin Gerning; kun langsomt kom han til den Viden, at han talte ud i det tomme Rum. Han følte, at noget kom igen fra den Luft, han talte ud i, og dette noget puffede og stødte til ham. Det var Nordlandets Aand, den levende Rædsel, Tingenes store Hjerte og Fortidens Sjæl. Han blev sig sin Uformaaenhed bevidst, blev klar over, at alle disse Mænd, som han talte for, lyttede og kun lyttede og behandlede ham med en Blidhed, der næsten var Medynk — som havde han været en Kvinde. Han havde talt Læresætninger, Kirke, Sakramenter, og i Fort O'Battle stod han overfor sit endelige Nederlag. Hvem bar Skylden — Kirken — Religionen — han selv?

I Fort O'Battle var det, han traf Pierre og, idet han gik ud i den isnende Skumring, hørte en Stemme sige bag sig: „*Stemmen*,

der raaber i Ørkenen . . . og han havde Sækkelærred om sine Lænder, og hans Føde var Græshopper og vild Honning.“

Han vendte sig og så Pierre, der i Stationens Storstue havde siddet og iagttaget ham, mens han bad og prædikede. Han havde lagt Mærke til de skarpe, nyfigne Øjne, det tankefulde Udtryk og det vanemæssige Drag af Foragt ved Munden. Det havde ramt ham, forvirret ham; og nu var han vred.

„Naar De kender det saa godt, hvorfor prædiker De saa ikke selv?“ sagde han febrilsk.

„Jeg har prædiket hele mit Liv,“ svarede Pierre tørt.

„Ja, Satans Spil — Kort og Lovbrud; og De haaner Folk, der søger at bringe de forvildede Faar ind i Folden igen.“

„Kirkens Fold — ja, det kan jeg altsammen,“ svarede Pierre.

„Jeg har hørt Dem og Præsterne af min Faders Kirke tale. Hvem af dem har Ret? Men jeg — jeg er Missionær. Kortspil, Lovbrud — det har jeg gjort; men det er ikke det, jeg har prædiket.“

„Hvad har De prædiket?“ spurgte den anden og gik videre i den hastigt kommende Nat forbi Stationen og Indianerboligerne ud i det Øde, hvor Frosten og Stilheden levede.

Pierre slog ud med Haanden. „Alt dette,“ sagde han udtrykfuldt.

„Hvad er *dette*?“ spurgte den anden vredladent.

„Det De føler omkring Dem her.“

„Jeg føler Kulden,“ lød det klagende Svar.

„Jeg føler det Umaadelige, det Fjerne,“ sagde Pierre langsomt.

Den anden forstod ham endnu ikke. „De har lært store Ord,“ sagde han haanligt.

„Nej, store Ting,“ gensvarede Pierre skarpt — „Et Par da.“

Lad mig høre Dem prædike dem,“ næsten snerrede Sherburne.

„De vil ikke synes om at høre paa det — nej.“

„Det er neppe rimeligt, at jeg overhovedet vil bedømme det,“ sagde den anden foragtende.

Pierre lukkede Øjnene halvt til. Den lille, halvfærdige, hid-sige Student! Han sammenlignede sin Smule Kundskaber med hans tungt erhvervede Viden! I det Øjeblik besluttede han at spille et Spil og vinde det, at gøre ogsaa denne Mand til Vagabond, at se Johannes Døberen blive en Beduin. Han opdagede Tvivlen, Usikkerheden, den omstyrtede Forfængelighed hos den

unge Fyr; saå, at Missionæren allerede halvt havde svigtet sin Sag. En Krise var forestaaende. Den unge Fyr var irritabel i Stedet for at være streng mod sig selv. I mange Dage havde Pierres Nær-værelse tavst men uundgaaeligt paavirket Sherburne. Han havde lyttet til Vagabondens Filosofi og vidste, den voksede af en dybere — uendeligt dybere — Livserfaring end hans egen; han vidste ogsaa, at den var forfærdende sand; han var ikke vis nok til at se, at den kun var delvis sand. Paavirkningen havde været snigende, flygtig, snu, og han var selv kun „Stemmen, der raaber i Ørkenen“, og manglede den Stemmes enfoldige Tro. Han vidste, at Metodist-Missionæren vandt mere Tiltro end han, om end han var mindre vel lidt.

Pierre vilde nu med sin Naturs hele lønlige Djævelskab arbejde paa at vippe ham af Sadlen.

„De er altsaa gaaet Glip af det Store, skønt De har været heroppe i to Aar,“ sagde han. „De føler intet, De véd intet. Hvad godt har De udrettet? Hvem har De faaet til at synke i Knæ og begynde et nyt Liv? Hvem har talt sin Rosenkrans og længtes efter Messen for Deres Skyld? Sig mig, hvem har nogensinde sagt: „Du har vist mig, hvordan jeg bør leve“? Selv Kvinderne bliver ved som før, naar det lille „vær velsignede“ er overstaet, selv om de maaske undertiden græder, naar De messer Bønnerne. Hvorfor? De fleste af dem kender noget, der er bedre end det, De fortæller dem om. Her er Sandheden: De er lille — ah, saa forfærdelig lille. De har aldrig løjet — rent ud; De har aldrig stjålet det søde Vand; De har aldrig kendt de mægtige Drømme, der kommer med Vinen i Nattens Mulm; De har aldrig bandet Deres egen Sjæl og hørt den le Dem i Synet; De har aldrig skjult Deres Ansigt i en Kvindes Bryst — se ikke saa vildt paa mig! — De har aldrig ejet et Barn; De har aldrig set Verden og Dem selv gennem Døren til det virkelige Liv. De har aldrig sagt: „Jeg er træt, jeg er led ved alt, jeg har set alt“. De har aldrig kendt det, der kommer efter — Forstaaelsen. *Chut*, Deres Snak er for Børn — og Missionærer. De er Profet uden Kaldelse, De er Fører uden et Menneske at være Fører for, De er mindre end et Barn heroppe. For her har Børnene Fred i Sjælen, naar Stjerneerne kommer frem, og Glæden griber deres Sind, naar Gryet er der og spænder sin gule Haand mod Polen og Vestenvinden raaber til dem. Hellige Guds Moder! vi i Nordlandet, vi *føler*, for alle de store Sjæle, de Døde, er deroppe ved Polen i det skønne Land, og vi har set den Røde Jæger og Kimash Bjergene. De har intet

set — De har kun hørt, og fordi De, som et Barn, aldrig har syndet, kommer De og prædiker for os!”

Natten lagde sig tæt, alle Stjernerne sprang frem paa deres Pladser og Nordlyset flakkede i hvide Glimt frem og tilbage. Pierre havde talt langsomt, klart og velberegnet, men efterhaanden som han talte, blev hans Blik næsten naglet til disse flakkende Flammer og Øjnene blev dybe, som var han betaget af sin egen Veltalenhed. Aldrig i sit Liv havde han talt saa langt i Sammenhæng. Han tav og sagde saa pludselig: „Kom, lad os løbe.“

Han satte i et langstrakt, glidende Trav og Sherburne fulgte med. Med Armene pressede tæt ind til Kroppen løb de næsten to Kvartmil uden et Ord, indtil den Gejstliges tunge Pusten fik Pierre til pludselig at standse.

„De løber ikke godt,“ sagde han, „De løber ikke med hele Kroppen. De véd saa lidt. Har De nogensinde tænkt over, hvor meget Folk som Jacques Parfaite véd? Jorden læser han som en Bog og Himlen som et Dyrs Sind og en Mands Ansigt som — som Skriften paa Væggen.“

„Som Skriften paa Væggen,“ sagde Sherburne tankefuldt, for hans Knarvornhed var forsvundet ved den andens Indflydelse. Han vidste, at han ikke var en Del af hans Liv, at han var uvidende om det, ja, om alt, hvad der havde Værdi i det og hos Mænd og Kvinder.

„Jeg tror, De er begyndt for tidligt paa dette her. De burde have ventet, saa kunde De maaske have gjort Gavn. De har intet Budskab — intet virkeligt Budskab — at give os; i Deres inderste Sjel er De ikke engang sikker paa Dem selv.“

Sherburne sukkede. „Jeg er ingenting til,“ sagde han. „Jeg opgiver det. Jeg udretter intet ved det.“

Pierres Øjne funkede. Han huskede, at denne unge Mand Dagen før havde sagt hidsige Ord om hans Kortspil; ja, havde kaldt ham — rent ud — en Tyv, havde behandlet ham som et ringere Væsen, som det sig sømmede en Mand fra Sr. Augustin's Collegium, Canterbury.“

„Det største er at være fri,“ sagde Pierre, „saa intet Menneſke venter det ene eller det andet af én. Blot handle saa langt man føler det, saa langt man er sikker — det er det bedste. I dette er De ikke sikker — nej. *Hein*, ikke?“

Sherburne svarede ikke. Vrede, Mistro, Elendighed, det fremmede, Ensomheden — alt dette havde besat ham. Denne dybt-

skuende Mands Magnetisme, denne Mand, der var besat af en Djævel, havde Tag i ham, og paa Trods af al fornuftig Følelse vendte han sig mod ham for at finde Kammeratskab.

„Det har været et Nederlag,“ brød det ud af ham, „og jeg er led ved det — led ved det, men jeg kan ikke opgive det.“

Pierre sagde intet. De var naaet til noget, der lignede en stor Halvkreds af Is og Sne, et vældigt Amfiteater paa Sletten. Det var vidunderligt — en stor, rund Mur, hvor Nordlyset spillede og Stjernerne kiggede ned. Den var aaben mod Nord, og ved den ene Side var en Spalte af Form som en gotisk Bue. Pierre pegede mod den, og de talte ikke før de var kommet igennem den. Som store Bænke laa Snesletterne omkring dem, og i Midten var en Slags Isplateau, en Scene eller et Alter. Mod Nord var en stor Aabning, Rundkredsens tabte Bue, hvorigennem Nordpolens Mystik fejede ind og ud eller rugede dør, hvor intet Menneske kan udforske det. Pierre stod og saå. Atter og atter havde han været her og havde gjort det samme Spørgsmaal: Hvem havde mon nogensinde siddet paa disse frosne Bænke og betragtet Skuespillet, der udspillede paa Scenen nedenfor? Hvem spiller Rollerne? Var det en Farce eller et Offer? Han havde faaet Fantasiens Sorg i Gave, og han undredes og undredes. Eller kom de stadig — disse sælsomme Folk, hvem de nu end var — og betragtede Aande-Gladiatorer drive deres dødbringende Sport? Hvis de kom, naar skete det da? Maaske var de nu usynlige til Stede. Mod sin Villie gøs han. Hvem var Husets Vogter?

I hans Sind sang nu — for første Gang klart og tydeligt — en *chanson* om den Røde Jæger, den Røde Vagt, der vaagede over de sovende i Kimash Bjergene til den Tid kom, da de skulde vaagne og endnu engang eje Landet — den vildfarnes Ven, han, der elskede Vagabonden og alle, der intet Hjem havde:

„Fremmede kommer til Ydermuren —

(Hvorfor rører de sovende sig?)

Fremmede træder ind i Dommens Hus —

(Hvorfor sukker de sovende?)

Langsomt stiger de op til Dommens Sæde,

de sigter og maaler de nøgne Sjæle,

og med en Velsignelse sover de atter ind —

(Stille i Dommens Hus).

Ensom og syg er den flakkende Sjæl —

(Naar finder vel Verden sit Hjem?)“

Han grundede over Ordene, og en Følelse af Ærefrygt kom over ham, thi han havde været i den Hvide Dal og set den Røde Jæger. Men følte ogsaa en skummel Trang til her at spille om denne Mands Livsværk. Han vidste, at den anden var rede til at gaa ind paa den vildeste Idé, han var opfyldt af sin Følelse af Nederlag og Væmmelse; Nattens Trolddom og Sceneriets frydefyldte Gru drev sit Spil med ham, og det kunde udnyttes.

Han sagde: „Har jeg ikke Ret? Der gives i Verden det, der er større end Trosbekendelserne og Messebogen. At være fri og at nyde, det er Sagen. Aldrig før har De følt, hvad De nu føler her. Jeg vil vise Dem mere. Jeg vil lære Dem, hvordan man naar til Viden, jeg vil føre Dem gennem hele Nordlandet og give Dem Forstaaelsen af Livets Værdier. Og saa, naar De har kendt dem, kan De vende tilbage, om De vil. Men nu — se: Jeg skal sige Dem, hvad jeg vil gøre. Her paa denne store Flade vil vi spille et Parti Kort. Der er en Mand, hvis Liv jeg kan lægge øde. Hvis De vinder, lover jeg at lade ham i Fred og for altid at forlade Nordlandet, at vende tilbage til Quebec.“ — Han havde Spillefeberen i Blodet. — „Hvis jeg vinder, skal De opgive Kirken, lægge Bønnebogen og Biblen og alt det fra Dem og følge med mig og gøre, som jeg siger Dem i tolv Maaneskifter. Det er en stor Indsats — vil De spille om den? Naa“ — han bøjede sig frem og saa den anden ind i Øjnene — „vil De spille om den? De kastede Lod, disse Mennesker i Biblen. Vi vil kaste Lod og se — eh? — og se?“

„Jeg gaar ind paa de Betingelser,“ sagde Sherburne med et lille Gisp.

Uden et Ord gik de ud paa den Isflade, der var dannet som et Alter, og Pierre tog straks et Spil Kort frem og blandede dem med sine Vantehænder. Saa lagde han sig paa Knæ og sagde, idet han lagde Kortene op ét for ét, indtil der var tredive: „Den, der først faar Hjerter Es, vinder — *hein?*“

Sherburne mukkede og lagde sig ogsaa paa Knæ. Kortene laa med Ryggen opad og i tre Rækker. Et Øjeblik rørte ingen af dem sig. De hvide, metalfunklende Stjerner saå det, den slanke Nymaane skuede ned paa det, og Nattens dybe Under gjorde det sælsomt og grufuldt. Et Par Gange saå Sherburne sig omkring, som om han følte andre i Nærheden, og en Gang saå Pierre hen mod de brede Portaler, som om han havde set nogen træde ind. Men Øjet saå intet — intet. Med ét sagde Pierre: „Begynd.“

Den anden trak et Kort, saa trak Pierre et; saa den anden, saa

Pierre igen og saa fremdeles. Hvor langsomt gik ikke det Spil! Ingen af dem skyndte sig, begge knælede og saå og saå længe paa Kortet, inden de trak det og vendte det. Indsatsen var tung, og Pierre elskede Spillet højere end han regnede Indsatsen. Sherburne brød sig intet som helst om Spillet, men syntes af sin hele Sjæl at afvente Tilfældets Dom. Der var ikke en Lyd i Natten, intet rørte sig uden Nordlandets Aand. Tyve, femogtyve Kort blev trukket, saa holdt Pierre inde.

„Om et Øjeblik er alt afgjort,“ sagde han. „Vil De fortsætte eller vente lidt?“

Men Tilfældet havde nu gydt sit Vanvid i Sherburnes Aarer, og han sagde: „Hurtig, hurtig, gaa videre!“

Pierre trak, men det store Kort holdt sig tilbage. Sherburne trak, saa Pierre igen. Der var tre tilbage. Sherburnes Ansigt var saa hvidt som Sneen omkring ham. Hans Mund stod aaben og udsendte en lille hvid Sky af frossen Aande. Hans Haand dreves mod Kortet, veg tilbage og greb det saa. En Stønnen undslap ham. Saa satte Pierre med en lille, uhyggelig Latter Haanden frem og vendte — Hjerter Es!

De rejste sig begge. Pierre stak Kortene i Lommen.

„De har tabt,“ sagde han.

Sherburne kastede Hovedet tilbage med en letsindig Latter. Latteren syntes at vække Ekko paa Ekko gennem Amfiteatret, og saa kom der fra de frosne Bænk, fra de smaa Høje af Is og Sne en lang, dæmpet, ligesom bedrøvet Lyd, og en Stemme fulgte efter:

„Sov — sov! Velsignet være de retfærdige og de ordholdne.“

Sherburne stod skælvende, som om han havde set en Aandehær. Med Blikket mod de store Dommerbænke sagde han til Pierre:

„Se, se, hvor de sidder der, graa og kolde og forfærdelige!“

Men Pierre rystede paa Hovedet.

„Der er intet,“ sagde han, „intet,“ men han vidste alligevel, at Sherburne saå paa Dommens Mænd fra Kimash Bjergene, de sovende. Han saå sig halvt ængsteligt omkring, for hvis Tidernes store Børn var her, hvor var saa Husets Vogter, den Røde Vagt?

Og netop som den Tanke kom til ham, stod en Skikkelse, klædt i Skarlagen, med ædelt Aasyn og stolt Holdning, foran dem og ikke langt borte. Sherburne knugede hans Arm.

Saa talte den Røde Vagt, den Røde Jæger:

„Hvorfor har I syndet eders Synder og brudt eders Løfter

indenfor vort Dommens Hus? Véd I ikke, at I skal være fredløse i Verdens nye Foraar, fordi I har kaldet de sovende til Dom før Tiden? Men jeg er de vildfarnes Jæger. Gaa du," sagde han til Sherburne, „derhen, hvor en syg Mand ligger i en Hytte i Shikam Dalen. Find i hans Sjæl din egen paa ny.“ Og til Pierre: „Og du — du skal kende Ørkenen og Stormen og de ensomme Bjerger; du skal hverken søge eller finde. Gaa og vend ikke mere tilbage.“

Sherburne vaklede, da de to traadte ned og gik ud mod den aabne Slette. Ved den store Indgang vendte de sig og såå tilbage. Støttet til sin lange Bue stod den Røde Vagt dør, hvor de havde siddet. Han løftede Buen, og en flammende Pil fløj over Himlen mod Syd. De fulgte dens Bane, og da de lidt senere såå sig tilbage, var det store Dommens Hus tomt og hele Norden tyst som de sovende.

Ved Daggry kom de til Hytten i Shikam Dalen, og dør fandt de en døende Pelsjæger. Han havde syndet meget, og han kunde ikke dø uden en viste ham Vejen, fortalte ham, hvad han skulde sige til Englen ved Skillevejen.

Sherburne knælede hos ham og følte sin egen, ny Sjæl bevæget af en hellig Ild; han bad først ved sig selv og sagde saa til den syge Mand: „*Thi om vi bekender vore Synder, er Han trofast og tilgiver os vore Synder og renser os fra alt slet.*“

I Bønnen for dem begge vandt hans Hjerte Styrke, og inden den syge Mand begav sig til Skillevejen, hørte han ham sige:

„I har vist mig Vejen. Jeg har fundet Fred.“

„Tal for mig hos Ham,“ sagde Sherburne stille.

Den døende Mand kunde ikke svare, men i det Øjeblik, da han vandrede bort ad den lange Sti, holdt han Sherburnes Haand i sin.

EPAULETTERNE

Gamle Athabasca, Lille-Cree'ernes Høvding, sad ved sin Hyttes Dør og stirrede ned i Dalen, hvor Fort Pantecost laa, og Mitawawa, hans Datter, sad tæt ved og hev ærgerligt i Kanten af sin Hjorteskindstrøje. Hun havde nogen Grund til at ærgre sig. Fyles, Handelsmanden, havde beredt Athabasca stor Vanære. For tyve Aar siden havde en Bestyrer i Anerkendelse af Høvdingens Fortjenester og som Belønning for hans gode Støtte foræret ham et Par Epauletter, som en Officer i Hendes Majestæts Tjeneste havde efterladt i Fortet. Det var et Par gode, solide og gedigne Epauletter, vel skikkede til at taale Slid og Anstrengelser ved de ophøjede Festligheder og Højtider, hvor Høvdingen bar dem paa sine brede Skuldre. De var hans egen Stammes Stolthed og Genstand for andres Beundring og for mange Høvdinges Misundelse. Det blev sagt, at Athabasca bar dem med Ære og ikke var mere ubevægelig og hovmodig end det sømmede sig for en Høvding, der saaledes var hædret frem for sine Lige.

Men Aarene gik, og der kom en Mand til Fort Pentecost, der ikke kendte Athabasca. Han var ung og høj og stærk, havde et hidsigt Sind, kendte intet til den menneskelige Natur, var i Besiddelse af en Stolthed, der var stærkere end hans Klogskab og et Mod, der var stærkere end hans Takt. Han gjorde alt overlegent, taalte ingen Indblanding og behandlede snarere Indianerne som Kompagniets Slaver end som Kompagniets Venner og Allierede. Desuden havde han et godt Øje til Mitawawa og fandt Naade hos hende, selv om det varede længe, indtil det viste sig i hvilken Udstrækning. Pigebarnet blev højt agtet og begæret af de unge Krigere, for hun var en hedensk Skønhed, snild og behændig til at brodere Hjorteskind, uovertræffelig i Bueskydning og lettere paa Taa end nogen. Der blev skumlet over, at den

hvide Mand, Fyles, saa ofte kom til Athabascas Hytte. Det vidste han, men han tog ikke det fjerneste Hensyn dertil. Til Slut hændte det, at Konto, en ung Krieger, der temmelig nøjagtig havde gættet sig til Fyles Hensigter, en Aften standsede ham paa Vejen og blidt og drøvende bad ham vise ham sin Agtelse i en Kamp uden Vaaben og til en af Parterne døde, samt under den Forudsætning, at den overlevende skulde sørge for den andens Begravelse. Fyles var hverken dum eller fejg. Det vilde været dumt at risikere, at Fort og Folk blev herreløse blot for at føje en Indianers Luner; det havde været fejgt slet intet at foretage sig. Saa han rev en Revolver frem og bød sin Rival marchere foran sig til Fortet, hvilket Konto med stor Sindsro gjorde, idet han bad ham om en Bid Tobak undervejs.

Fyles krævede af Athabasca, at han skulde afsige Dommen og i hvert Fald udstøde Konto af sin Stamme og antydede samtidig, at han maaske kom til at jage en Kugle i Kontos genstridige Hoved, hvis det ikke gik efter det Program. Han sagde stærke Ord i Kompagniets Navn og blev forbavset over, at Athabasca ikke lod sig forstyrre deraf. Men efter langvarig Overvejelse og efter at have drukket Kompagniets Kaffe og spist Kompagniets Pemmikan erklærede denne Høvding, at han intet kunde foretage sig — for Konto havde gjort et smukt Tilbud, og man var gaaet Glip af et efter al Sandsynlighed meget storslaaet Slagsmaal. Dette foregik i Fortet i Overværelse af adskillige mindre Embedsmænd og Indianere og Skovhuggere. Fyles var forfængelig og havde et ubehageligt Sind. Han bandede lidt og gik med fornærmelige Ord hen til Høvdingen og flaaede som Straf, som Degradation, Epauletterne af hans Skuldre. Høvdingen sagde intet. Han rejste sig og rakte Hænderne frem som for at forlange dem tilbage, og da Fyles nægtede ham dem, gik han sin Vej med Tæppet trukket højt op over sine Skuldre. Før havde det hængt løst om ham for at vise de Distinktioner, han bar som Høvding og Forbundsfælle.

Det var omkring ved den Tid, da Indianerne beredte sig til Bøffeljagten, og da deres Høvding murede sig inde i sin Hytte og nægtede at forlade den, kom de til ham for at spørge ham om Grunden. Og de fik Besked. De vilde lave Mudder, men den gamle Høvding sagde, at det var hans private Fejde — han vilde selv klare den. Han vilde ikke med paa Jagten. Konto skulde tage hans Plads, sagde han, og naar hans Krigere kom tilbage, skulde der være store Fester, for saa vilde Sagen være i Orden.

Halvdelen af det Maaneskifte gik og mere til, og Athabasca kom ud af sin Hytte — viste sig for første Gang i Sollyset, siden han blev vanæret. Han og hans Datter sad tavse og aarvaagne ved Døren. Ikke et Ord var blevet talt mellem Fyles og Athabasca, ikke et Ord mellem Mitawawa og Fyles. Fortet var næsten uden Bemanding, for ogsaa de Halvblods var taget paa Bøffeljagt, og kun Handelsmanden, en Kontorist og en Halvblods Kok var tilbage.

Mitawawa udstødte et lille, utaalmodigt Skrig; hun havde tietsaa længe, at selv hendes træge, indianske Natur ikke kunde udholde det mere. „Hvad vil min Fader Athabasca gøre?“ sagde hun. „I Lediggang bliver Kødet blødt og Jernet smelter i Armen.“

„Men naar Tankerne er Sten, da er Legemet som de Mægtiges fra Kimash Bjergene. Naar Buen spændes længe, da vogt eder for Pilen.“

„Det er intet Svar,“ sagde hun, „hvad vil min Fader gøre?“

„De var af Guld,“ svarede han, „der aldrig rustede. Mit Folk var opfyldt af Undren, naar de stod foran mig, og Stammerne var misundelige, naar de drog forbi. Det er hundrede Maaner og én rød Midsommermaane siden det Store Kompagni satte dem paa mine Skuldre. De var lette at bære, men det var, som om jeg bar en Hær. Ingen anden Høvding var som jeg. Det er altsammen forbi. Naar Stammerne drager forbi, vil de le, og mit Folk vil foragte mig, hvis jeg kommer dem i Møde uden de gyldne Aag.“

„Men hvad vil min Fader gøre?“ gentog hun.

„Jeg har haft mange Tanker, og ved Nat har jeg kaldt paa de Aander, der raader. Paa Toppen af Gravbjerget har jeg slaæet den bløde Tromme og kaldt og sunget den Salme, der vækker de sovende Aander, og jeg véd min Vej.“

„Og den er?“ Der kom en Slags Angst eller Uro i hendes Blik, og mange Gange saå hun fra Fortet til sin Fader og tilbage igen. Høvdingen var tavs. Saa blussede Vreden frem paa hendes Ansigt.

„Hvorfor tør min Fader ikke tale til sit Barn?“ sagde hun. „Jeg vil tale rene Ord. Jeg elsker Manden, men jeg elsker ogsaa min Fader.“

Hun rejste sig og drog Tæppet om sig med den ene Haand stolt presset mod sit Bryst. „Jeg kan ikke huske min Moder, men jeg mindes, da jeg første Gang fra min Hængekøje i Fyrretræet

kiggede ned og så min Fader sidde ved Baalet. Det var ved Aften som nu, men det var mørkere, for Fyrrene kastede store Skygger. Jeg raabte, og han kom og tog mig ned og lagde mig mellem sine Knæ og madede mig med Kødstumper fra Gryden. Han snakkede meget til mig, og hans Røst var skønnere end nogen anden. Der er ingen som min Fader — Konto er intet; men den hvide Mand Fyles havde gyldne Ord, som vore Krigere ikke kender, og jeg lyttede. Konto var tapper. Fordi Fyles var en stor Mand i Kompagniet, vilde han ikke kæmpe og drev ham foran sig som en Hund. Saa gjorde han min Fader til en Orm i Verdens Øjne. Jeg vilde give mit Liv for Fyles, Handelsmanden, men jeg vilde give mere end mit Liv for at aftvætte min Faders Skam og vise, at Konto af Lille-Cree'erne ikke er en Hund. Jeg er blevet baaret af de gamle Mænd i mit Folk, jeg har redet de unge Mænds Heste — deres Skam er min Skam."

Høvdingen havde intet Sekund set bort fra Fortet, heller ikke med en Mine røbede han, at han hørte Datterens Ord. Et Øjeblik var han tavs, saa brød en dyb Glød frem i hans Øjne og han glattede atter de brede, tunge Bryn. Endelig rejste han sig og berørte hendes Pande med sin Haand.

„Mitawawa har talt vel," sagde han. „Det skal være forbi. De gyldne Aag er mine, en given Hæder kan ikke tages tilbage. Han har stjaalet, han er en Tyv. Han vilde ikke kæmpe med Konto, men jeg er Høvding, og han skal kæmpe med mig. Jeg er stor som mange Mænd — jeg har baaret de gyldne Aag og vil kæmpe for dem. Jeg tænkte længe, thi jeg frygtede, at min Datter elskede Manden højere end sit Folk, men nu vil jeg slaa ham i Kvas. Har Mitawawa set ham siden den Skammens Dag?"

„Han kom til Hytten, men jeg vilde ikke lukke ham ind, hvis ikke han bragte Epauletterne. Han sagde, at han vilde bringe dem, naar Konto havde faaet Straf. Jeg bønfaaldt ham, som jeg aldrig har bønfaaldet min egen Fader, men han var haard som Jerntræet. Jeg sendte ham bort. Men alligevel er der i Verden ingen Røst som hans, han er høj og skøn og har et Ansigt som en Aand."

Fra Fortet holdt Fyles Øje med de to. Gennem Kikkerten kunde han følge deres Bevægelser, næsten tyde deres Miner. „Der vil komme er Masse Vrøvl over de Epauletter, Mallory," sagde han omsider, henvendt til sin Kontorist. „Gamle Athabasca er lumsk."

„Var det mon ikke lige saa godt at give ham dem igen?"

Mallory havde været længe i Fort Pentecost og kendte Athabasca og hans Indianere. Han var en støt, sindigt tænkende gammel Fyr, men han var i Besiddelse af den Nordlandets Visdom, der i et Nu kan forvandle sin Mand fra Due til Slange og fra Slange til Løve.

„Give ham dem igen, Mallory? Før vil jeg se ham i Jeriko, hvis han ikke dukker sig og sparker Konto ud af Lejren.“

„Meget vel. Men jeg tror, vi hellere maa passe godt paa.“

„Passe paa, hold Kæft! Hvis han vilde lave Oprør, havde han gjort det for længe siden. Desuden er Pigebarnet —“

Mallory saå længe og alvorligt paa sin Herre, der stadig stod med Kikkerten for Øjnene. Hans smaa Øjne spærredes op og et Par Gange aabnede han langsomt Munden. Omsider sagde han: „Jeg vilde lade det Pigebarn være, Hr. Fyles, hvis jeg var Dem, og jeg ikke vilde gifte mig med hende.“

Fyles gjorde pludselig omkring. „Hold Dem paa Deres Plads, Mallory og hold Deres Moral for Dem selv. Man skulde s'gu tro, De var Missionær.“ Saa blev han med ét rasende. „Gid Fanden havde det; naar mine Folk ikke holder sammen med mig mod en Bande lumske Indianere, kan jeg lige saa godt forsvinde.“

„Deres Folk kan De stole paa; det har ingen Nød. Jeg har tjent tre Bestyrere her, og min Tjeneste har været ret upaaklagelig, Hr. Fyles. Men enten De nu synes om det eller ej, saa vil jeg sige Dem rent ud, at De ikke har saa god Forstand paa Indianere som jeg eller som Duc, Kokken, og det vil jeg holde fast ved, for det er sandt.“

Fyles gik forbitret frem og tilbage uden et Ord, men saa satte han igen Kikkerter for Øjet og saå over mod Athabascas Hytte. „De er væk,“ sagde han med ét. „Jeg vil gaa over og snakke med dem i Morgen. Den gamle Idiot maa gøre som jeg siger, hvis han vil undgaa Ubehageligheder.“

Maanen stod højt over Fort Pentecost, da Athabasca traadte ind i den tavse Gaard. Hundene knurrede, men Indianerhunde knurrer uden Grund og ingen ænser dem. Den gamle Høvding stod et Øjeblik og saå sig om. Han gik hen til Fyles Vindue — der var ingen i Stuen. Han gik til et andet — dør sad Mallory og Duc ved et Bord. Mallory havde Epauletterne, han saå paa dem, greb en Epaulet, smed dem i Vejret, greb den og kastede den fra sig. Saa gik Døren op, og Athabasca spadserede ind, greb Epauletterne og gik hastigt med dem igen. Lige udenfor Døren slog Mal-

lory en Haand i hans ene Skulder og Duc greb efter Epauletterne.

Athabasca kæmpede forbitret. Pludselig kom et koldt, hvidt Glimt, og Duc dejsede om for Fødderne af Mallory. Et kort Nu veg Mallory og Indianeren fra hinanden, saa smed Athabasca med haanlig Ridderlighed Kniven fra sig og sprang paa den anden. De brødes, sledes, vaklede, blev en Klump kæmpende Lemmer, saa blev Mallory løftet højt op i Luften og slynget ned med knækket Rygrad.

Athabasca samlede Epauletterne op og skyndte sig bort, tungt aandende og pressende dem mod sit nøgne, blodplettede Bryst. Han var næsten naaet til Portlemmen, da han hørte et Raab. Han vendte sig ikke, men en tung Sten ramte ham højt oppe mellem Skuldrene, og han faldt forover paa Ansigtet, knugende Epauletterne i sine udstrakte Hænder.

Fyles holdt endnu sine Hænder løftet efter Kastet, da han hørte sagte Trin bag sig og pluselig blev omfavnet. Et Par Arme lagde sig om hans Skuldre — en Mund pressedes mod hans — noget iskoldt og haardt rørte ved hans Hals — han saå et lysende Glimt ved sin Strube.

Næste Morgen fandt Konto Mitawawa siddende med vilde Øjne ved Faderens Lig. Hun havde fæstnet Epauletterne til dets Skuldre. Fyles og hans Mænd laa som et fælt Dødens Trekløver ved Fortets Port.

FINGALL

„Fingall! Fingall! — Aa Fingall!“

En graa Taage steg op fra Floden, Solen drak den frydefuldt, de hastige blaa Vande viste sig under en, og Hvideansigt-Bjergets Tinde ragede en Haands Længde op af Taagen. Floden strejfedes sine Brinker som raslende Silke, og den eneste anden Lyd, der skarpt og klart hørtes i det flydende Graa, var en Træpikkers Banken paa en Stamme.

Det var en blid, frisk Efteraarsmorgen i Ensomhedsdalen. Før Aften vilde Hjorten brøle som Svar paa Jægenes Rifler og Bjerggeden paakalde sine ukendte Guder, men nu strøg kun Vildanden over Floden, og den høje Bjergtop hævede sig og svandt i Taagen og Solen glødede og igen lød det sælsomme Raab:

„Fingall! — Aa Fingall! Fingall!“

To Mænd, der laa ved et Baal paa Bjergsiden, så sig omkring, og den ene sagde med ét:

„Anden Gang. Det er en Kvindestemme, Pierre.“

Pierre nikkede og pirkede aandsfraværende i Gløderne med en Pind.

„Ja, det er Synd — arme Cynthie,“ sagde han omsider.

„Det er altsaa en Kvinde. Kender du hende, Pierre — hendes Historie?“

„Fingall! Fingall! — Aa Fingall!“

Pierre drejede Hovedet efter Lyden; saa sagde han:

„Jeg kender Fingall.“

„Og Kvinden? Fortæl mig det.“

„Og Pigen. Fingall var lutter Ild og Hjerte og Fanden-i-Voldskhed. Hun — hun var ikke smuk, kun hendes Øjne, men de var ogsaa som Flammer af rødt og blaat. Og saa hendes Haar — dengang — hun kunde skjule sig i det, naar det hang løst. Det var

alt, med Undtagelse af, at hun elskede ham for højt. Men Kvinder — *et puis*, naar en Kvinde faar en Mand mellem sig og Himlen ovenover og Jorden nedenunder og den vældige Hunger kommer, hvad nytter det saa? Mænd forstaar det ikke, men de kan se det, og de kan blive bange for det. Hvad nytter det? At lege med Livet er ikke store Ting, men at lege med en Sjæl er mere end tusind Liv. Se blot Cynthie.“

Han tav, og Lawless ventede taalmodigt. Saa vedblev Pierre: „Fingall var gentil; han tog Hatten af for en Squaw. Det var ham det samme, hvad andre gjorde; det tænkte han ikke over — det faldt ham saa naturligt som at trække Vejret. Hvordan kan man forklare den Slags? Cynthies Fader drev Kroen ved St. Gabriels Fork ovre ved den store Savmølle. Fingall var Formand for en Trup paa Tømmerpladsen. Cynthie havde en Broder — Fenn hed han. Fenn var saa slet, som tænkeligt er, men Cynthie elskede ham, og Fingall vidste det godt nok, skønt han hadede det lille Stinkdyr. Pigens Øjne lyste som Ildfluer, naar Fingall var nær.

„Han var af fin Familie, skønt han kun havde et halvt Navn — Fingall. Jeg tror ikke, han regnede med at blive der; han syntes at vente noget — han var der altid, naar Posten kom, og bagefter forsvandt han en Tid. Saa jeg kom til det Resultat, at han ikke vilde vide af Cynthie og intet sige til hende.“

„Fingall! Fingall! — Aa Fingall!“

Den sælsomme, bløde, syngende Stemme lød nærmere.

„Hun kommer denne Vej, Pierre,“ sagde Lawless.

„Jeg bryder mig ikke om at se hende. Hvad nyttede det?“

„Naa, lad os høre Resten af Historien.“

„Hendes Broder, Fenn, var paa Fingalls Hold. En Dag blev der Spektakler. Fenn kaldte Fingall en Løgnhals. Folkene holdt inde med Arbejdet, men der skete ikke det, de ventede. Fingall bød ham forlade Pladsen, saa kunde de afgøre det en anden Gang. Den Aften hændte der noget grimt. Vi sad i Skænkestuen, da vi hørte to Skud og en Mand fælde. Vi sprang ind i den anden Stue, der laa Fenn døende paa Gulvet. Han rejste sig paa Albuen, pegede paa Fingall — og sank tilbage. Drengens Fader stod ligbleg og tavs et Par Skridt borte. Der var intet Skydevaaben at se.

„Mændene trængte sig ind paa Fingall. Han rørte sig ikke — syntes at tænke paa noget andet. Han så forvirret og bedrøvet ud. De brølede op omkring ham, men han fejede dem til Side med en Haandbevægelse og så først paa Faderen, saa paa Søn-

nen. Straks begreb jeg det ikke. En trak en Revolver op af Lommen paa Fingall og viste den frem. I det Øjeblik kom Cynthia ind. Hun udstødte et Skrig. Du Almægtige! Jeg bryder mig ikke om at høre et saadan Skrig oftere! Hun faldt paa Knæ ved Siden af Drengen og lagde hans Hoved til sit Bryst. Saa spurgte hun med vilde Øjne, hvem der havde gjort det. De havde just ført Fingall ud i Skænkestuen. De nævnede ham ikke ved Navn, for de vidste, at hun elskede ham.

„„Far,“ sagde hun lige med et, „har du dræbt den Mand, der dræbte Fenn?“

„Den gamle Mand rystede paa Hovedet. Hans Ansigt var som en Døds.

„„Saa vil jeg dræbe ham,“ sagde hun.

„Hun lagde varsomt Broderen og rejste sig. En gav hende en Revolver og fortalte hende, at det var den, der havde dræbt Fenn. Hun tog den og fulgte med os. Den gamle Mand blev staaende, han var som forstenet. Jeg saá et Øjeblik paa ham og grundede; saa gik jeg efter de andre ind i Skænkestuen, og hun fulgte efter. Ligesom jeg kom indenfor Døren, saá jeg Pigen fare tilbage og hendes Haand synke, for hun opdagede, at det var Fingall; han saá saa besynderligt paa hende. Det var Reglen, at man tømte Revolveren i den Mand, der var blevet dømt; og Fingall havde allerede hørt sit „Gud se i Naade!“ Den unge Pige skulde gøre det.

„Fingall sagde med uklar Stemme til hende: „Fyr — Cynthia!“

„Jeg gættede, hvad hun vilde gøre. Som i Drømme hævede hun Revolveren — højere og højere — indtil jeg kunde se, den var lige ovenover hans Hoved, og saa fyrede hun. En! to! tre! fire! fem! Fingall bevægede ikke en Muskel, men Kuglerne plettede Væggen ved Siden af hans Hoved. Hun holdt inde efter de fem, men holdt stadig Armen løftet og Fingren paa Aftrækkeren; hun syntes fuldstændig ude af sig selv. Der var kun seks Løb i Revolveren, og det ene var naturligvis tomt. Den Kugle havde Fenn i Lungen, troede vi. Saa en af dem, der stod ved Siden af Cynthia, tog i hendes Arm og trak den ned. Men der lød igen et Skud, og denne Gang ramte Kuglen Fingalls Isse, fordi Manden havde puffet til hendes Arm.“

Pierre tav og slog ud med Haanden mod Taagen, der som et Forhæng hang højt op mellem Bjergene.

„Men,“ sagde Lawless, der ingen Interesse havde for Naturen, „hvordan forholdt det sig med den sjette Kugle?“

„Du almægtige, det er da tydeligt! Fingall havde ikke fyret det Skud. Alle Løbene i hans Revolver var ladte, da Cynthie tog den.“

„Hem dræbte da Drengen?“

„Kan du ikke gætte det? Faderen og Drengen havde haft Skænderi; de var begge iltre. I et Øjebliks Vanvid skød Faderen; Drengen vilde have Hævn over Fingall og gav ham Skylden for at frelse sin Far. Den Gamle? Ja, jeg véd ikke, om han var fejg eller dum eller skammede sig — han lod Fingall undgælde for det.“

„Og Fingall tav for at skaane Pigen, hvad?“

„Netop. Det var ikke godt, om hun fik at vide, at hendes Far havde dræbt sin egen Søn.“

„Hvad skete der videre?“

„Nu kom det værste. Den Nat dræbte Pigens Fader sig selv, og de to blev lagt i samme Grav. Cynthie — — —“

„Fingall! Fingall! — Aa Fingall!“

„Du hører hende? Ja, saadan raabte hun hele Tiden, mens hun sad paa Gulvet med Haaret om sig som en Sky, og de Døde laa i Stuen ved Siden af. Hun troede, hun havde dræbt Fingall, og nu vidste hun, at han var uskyldig. De to blev begravede. Saa fortalte vi hende, at Fingall ikke var død. Hun kom gerne og satte sig udenfor Døren og lyttede til hans Aandedrag og spurgte, om han nogensinde talte om hende. Hvad nyttede det vel at lyve? Hvis vi havde sagt, at han gjorde det, saa var hun gaaet ind til ham, og det vilde der intet godt komme ud af, for han var ikke ved sin Forstand. Lidt senere fortalte vi hende, at han havde det bedre, og saa kom hun ikke mere, men blev hjemme og gentog blot stadig hans Navn hen for sig. *Alors* bliver Kvinder besat af Tingene — det er sælsomt! Da Fingall var stærk nok til at gaa ud, fulgte jeg med ham den første Gang. Han var saa mager og smuk, men han havde ingen Hukommelse, og hans Øjne var som et Barns. Hun saå ham og kom ham i Møde. Hvad bryder en Kvinde sig om Folk, naar hun elsker en Mand? Naa, han saå blot paa hende, som om han aldrig havde set hende før, og gik videre uden et Tegn, skønt der senere kom et uroligt Udtryk i hans Ansigt. Tre Dage efter var han borte, ingen vidste hvor. Det er to Aar siden. I de to Aar har hun ledt efter ham.“

„Er hun gal?“

„Gal? Hellige Guds Moder! Det er ikke godt altid at have én Tanke i Hovedet! Hvad tror du? Alt det pludselig, paa én Gang! Og saa — — —“

„Hys, Pierre! Dér er hun!“ sagde Lawless og pegede paa et Klippefremspring ikke langt borte.

Pigen stod og saå ud over Dalen med et uhyggeligt, betaget Udtryk i Øjnene; hendes Haar hang løst om hende, i Haanden havde hun en kroget Vogterstav og med den anden Haand skyggede hun for Øjnene, der langsomt gled langs Horisonten.

De to iagttog hende i Tavshed. Pludselig opdagede hun dem. Hun stirrede et Øjeblik og kom saa ned til dem. Lawless og Pierre rejste sig og tog Hatten af. Hun betragtede dem begge en Stund, saa blev hendes Blik ved Pierre. Med ét rakte hun ham Haanden. „Jeg har kendt dig — i Gaar,“ sagde hun.

Pierre mødte venligt og fast hendes anspændte Stirren.

„Ja, — ja, Cynthie,“ sagde han, „sid ned og spis med.“

Han lagde sig paa Knæ og trak en Tvebak og noget Fisk ud af Asken. Hun satte sig overfor dem, tog nogle vilde Frugter af Posen, hun bar ved sin Side, og spiste tavs. Lawless saå, at hendes Haar var graanet ved Tindingerne, skønt hun kun var enogtyve Aar gammel. Skønt hendes Ansigt var brunet, lyste det i bleg Lykke, Lawless kunde ikke udholde at se længe paa hende, for den Ild, der fortærer Legemet og gør Sjælen fri, er ikke for den Sundes Øjne. Omsider rejste hun sig, fast og roligt, men Hænderne dirrede og skjalv som hendes Øjne.

„Vil du ikke blive lidt, Cynthie?“ spurgte Lawless meget venligt.

Hun kom tæt ind til ham, saå ham forskende i Øjnene og sagde med et Smil, der næsten fik ham til at krympe sig: „Naar jeg har fundet ham, vil jeg bringe ham til din Lejrild. Sidste Nat sagde Stemmen, at han venter mig dér, hvor Taagen stiger af Floden ved Daggy, tæt ved den Hvide Svanes Hjem. Véd du, hvor den Hvide Svanes Hjem er? Jeg maa finde ham, inden Frosten kommer og de røde Ulve hyler. Om Vinteren er det Tid at sove. Aldrig har du set saadanne Roser! Hys! Jeg har et Sted, hvor vi kan skjule os.“

Pludselig blev hendes Blik stift og drømmende og hun sagde langsomt: „I al vor Prøvelses Tid, i al vor Rigdoms Tid, i Dødens Time og paa Dommens Dag; Gode Gud, udfri os!“

„Gode Gud, udfri os!“ gentog Lawless sagte. Uden at se paa dem vendte hun sig langsomt bort og gik op over Bjergskraaning, nu som før ransagende Dalen med sit Blik.

„Gode Gud, udfri os!“ sagde Lawless igen. „Hvor har hun det fra?“

„Fra en Bog, som Fingall glemte.“

De saå efter hende, til hun kom om bag Klipperne og forsvandt, saa tog de deres Oppakning paa Ryggen og gik paa Wapiti-Jagt* op ad Floden.

En Maaned senere, da Rimfrosten laa som en hvid Brænding over Jorden og Himlen ofte formørkedes af Vildgaasetrækket Syd paa, stødte de paa en Hytte, der laa paa en Bjergskrænt tæt ved en Klynge Fyrretræer. Det var Morgen, og Hvideansigt-Bjerget lyste klart og højt uden en Anelse af Skyer eller Taage om sin Tinde.

De bankede paa Hyttens Dør og gik ind, da de havde faaet Svar. Sollyset gød sig over en Kvinde, der laa i en Krog paa en Dynge tørrede Blomster. En Mand knælte ved hendes Side. De kom nærmere og saå, at Kvinden var Cynthie.

„Fingall!“ udbrød Pierre og greb den knælende Mand ved Skulderen. Ved Lyden af hans Stemme, slog Kvinden Øjnene op.

„Fingall! — Aa Fingall!“ sagde hun og rakte Haanden op.

Fingall bøjede sig og trykkede hende til sit Bryst.

„Cynthie! stakkels Pige! Aa, min stakkels Cynthie!“ sagde han.

Hans Øjne og hendes havde Forstandens Lys og hans Stemme og hendes udtrykte det ubeskrivelige.

Hendes Hoved sank ned paa hans Skulder, hendes Øjne lukkedes, hun sov. Fingall lagde hende fra sig med en Hulken, saa rejste han sig og knugede Pierres Haand.

„I Østen, hvor Lægerne helbredte mig, hørte jeg det hele,“ sagde han og pegede paa hende, „og jeg kom for at finde hende. Det var paa høje Tid; jeg fandt hende i Gaar.“

„Hun genkendte dig?“ hviskede Pierre.

„Ja, men saa kom Feberen.“ Han vendte sig og saå paa hende, knælede og strøg Haaret fra det rolige Ansigt. „Stakkels Pige!“ sagde han, „stakkels Pige!“

„Hun kommer sig?“ spurgte Pierre.

„Gud give det!“ svarede Fingall. „Hun har det bedre — meget bedre!“

* Wapiti — indiansk Navn for en amerikansk Hjortearter.

Lawless og Pierre vendte sig stille bort og listede ud og lod Manden ene med den Kvinde, han elskede.

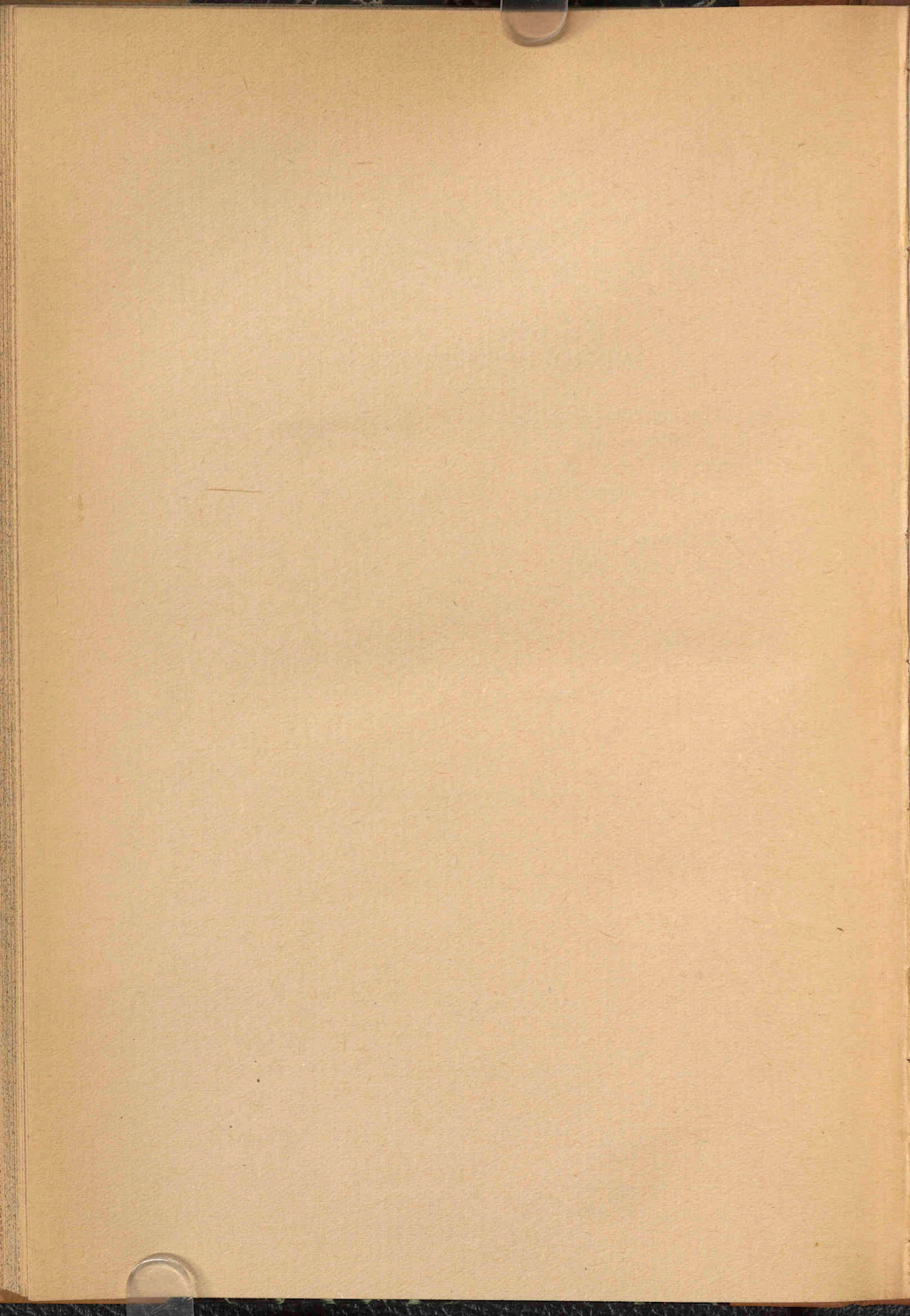
De to stod tavse og såå paa Floden nedenfor. Med ét sneg en Stemme sig gennem Stilheden.

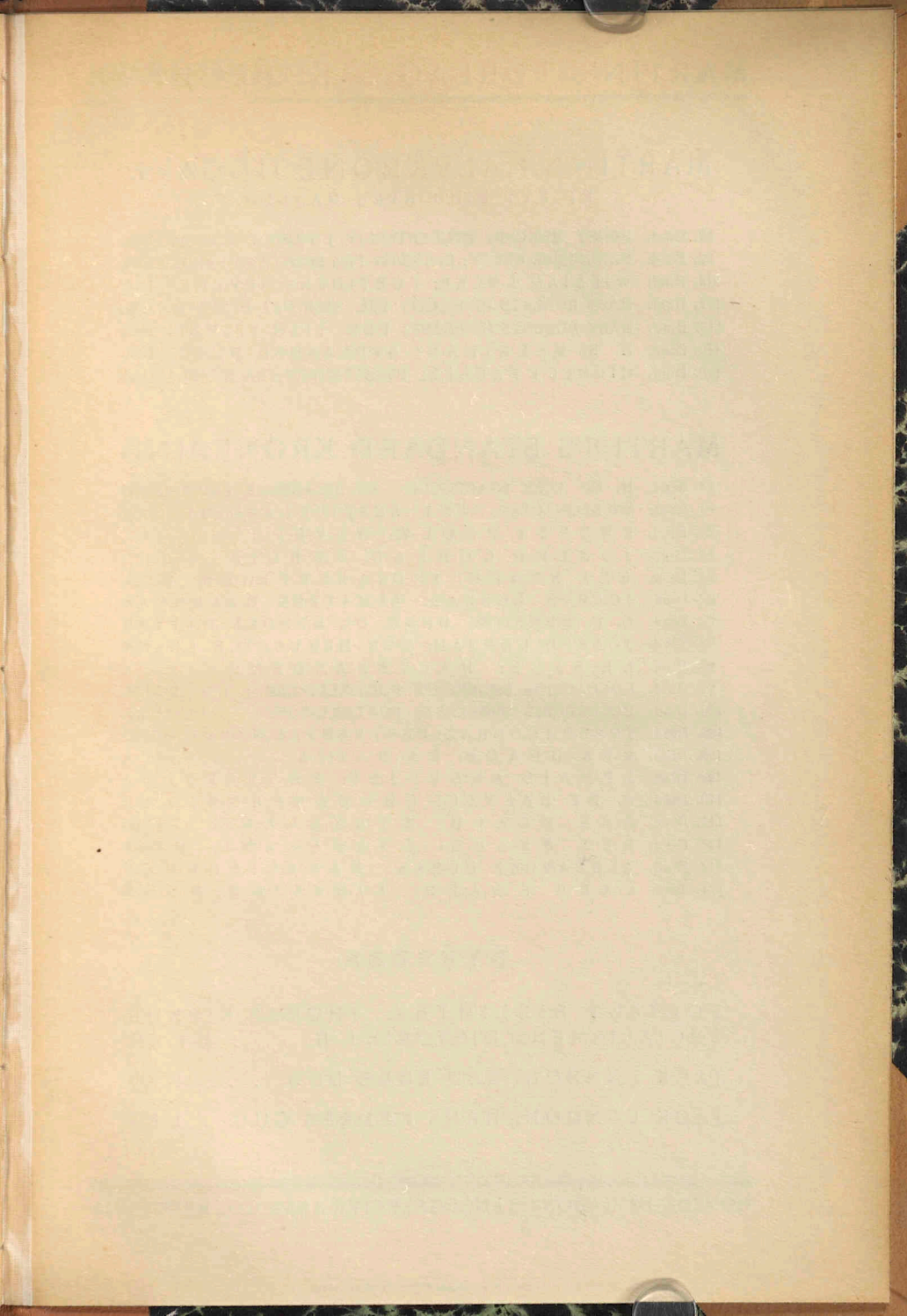
„Fingall! Aa Fingall! — Fingall!“

Den Stemme lød fra en Kvinde, der vendte tilbage fra de døde.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Over de springende Sandbjerge	5
En yndig Tyran	13
Fribytteren	26
Den enfoldige Konges Gave	39
Malachi	53
Den store Slaves Sø.	60
Den hvide Svanes Flugt	72
I Bamber's Boom.	87
Brohuset	94
Den røde Vagt.	106
Epauletterne.	114
Fingall	120

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE

ET NYT BIND HVER MAANED

59. Bind. HENRY MURGER: STUDENTERLIV I PARIS : : 2. Opl. Uds.
95. Bind. BARONESSE ORCZY: DETEKTIV FRA SCOTLAND YARD. 2. Opl.
115. Bind. WILLIAM LOCKE: FORTIDENS SKYGGE. Uds.
117. Bind. MARY ROBERTS RINEHART: FRK. TISH PAA EVENTYR. Uds.
118. Bind. MARY ROBERTS RINEHART: FRK. TISH FILMER. Uds.
119. Bind. H. S. MERRIMAN: SYDLANDSK BLOD. Uds.
120. Bind. GILBERT PARKER: EVENTYREREN FRA NORDLANDET

MARTIN'S STANDARD KRONEBIND

74. Bind. H. DE VERE STACPOOLE: DE ISLANDSKE KABELMÆND
78. Bind. WILLIAM LOCKE: DEN ELSKELIGE LANDSTRYGER
81. Bind. ERNEST POOLE: HAVNEN : : : : :
82. Bind. JOSEPH CONRAD: FORLIS : : : : :
86. Bind. REX BEACH: INDIANERPIGEN. 2. Opl.
87. Bind. JOSEPH CONRAD: ALMAYERS DAARSKAB
90. Bind. E. F. BENSON: DODO OG HENDES DATTER
93. Bind. JOSEPH CONRAD: DEN HEMMELIGE AGENT
96. Bind. LE SAGE: HALTEFANDEN : : : : :
99. Bind. BOCCACCIO SMUKKESTE FORTÆLLINGER : : : I. Bind.
100. Bind. BOCCACCIO SMUKKESTE FORTÆLLINGER : : : II. Bind.
105. Bind. JOSEPH CONRAD: NEGEREN PAA „NARCISSUS“
106. Bind. REX BEACH: LA MAFIA : : : : :
108. Bind. LEONID ANDRÉJEV: RØVEREN : : :
110. Bind. H. DE BALZAC: CHOUANERNE : : : : :
111. Bind. REX BEACH: LYKKELAND. I. Bind.
112. Bind. REX BEACH: LYKKELAND. II. Bind.
113. Bind. ALEXANDRE DUMAS: KAMELIADAMEN
114. Bind. CARL EWALD: KIRSTINE MUNK

NYHEDER:

SOCIALT BIBLIOTEK: THOMAS KIRKUP,
SOCIALISMENS HISTORIE I—II. . . . à 1 KR.

JACK LONDON: DEN RØDE DØD. . . . 1 KR.

JACK LONDON: HANS FÆDRES GUD. . 1 KR.

HOVEDKOMMISSIONÆR I NORGE: PETER AAS & CO., KRISTIANIA

